

Det dödsbringande hyckleriet TERRORISM

**Terrorn mot Kuba
och
fallet med de fem kubanerna
– politiska fångar i USA**

Kommittén Frige De Fem och Svensk-Kubanska Föreningen

Innehåll	
Del I	
Terrorister beskyddas – terroristbevakare kastas i fängelse	s. 3
Terrorister med ryggstöd och beskydd	s. 6
Bush röjer vägen för Posada	s. 9
Bush & Bush röjer vägen för Bosch	s. 10
Terroristerna går fria - deras bevakare fängslas	s. 12
Hyckleriets och den gränslösa cynismens triumf	s. 13
Inget spioneri - ändå ett spioneriåtal! Och livstidsdomar!	s. 14
Åtalspunkt III	s. 15
En gammal terrorist vädrar morgonluft	s. 16
”Flyktingar”, massiv propaganda och utstuderad cynism	s. 18
”En sorgens dag i den amerikanska rättvisans historia”	s. 24
Utbetalningar till ”oberoende” journalister i Miami	s. 27
Appellationsprocessen inleds – De Fem isoleras	s. 30
FN-institution granskar fallet	s. 31
Appellationsdomstolen beordrar ny rättegång	s. 31
USA:s regering och åklagarna går till motangrepp	s. 33
Terroristernas, högerns och regeringens mål: mental nedbrytning av Gerardo Hernández	s. 39
Straffnedsättningen i Miami – ett steg framåt trots allt	s. 44
Gerardo Hernández kastas på nytt i isolering	s. 46
Det juridiska läget november 2010	s. 48
Terroristerna slipar sina knivar ...	s. 48
Slutord	s. 53
Del II	
Tal inför straffutmätningen i Miami, december 2001	
1. Gerardo Hernández Nordelo	s. 56
2. Ramón Labañino Salazar	s. 59
3. René Gonzalez Schwerert	s. 63
4. Fernando Gonzalez Llort	s. 67
5. Antonio Guerrero Rodríguez	s. 72
Utlåtande från FN:s arbetsgrupp för undersökning av godtyckliga fängslanden	s. 76
Appellationsdomstolens beslut, augusti 2005	s. 80
National Lawyers Guilds resolution till stöd för De Fem	s. 81
Birchs tillägg till domen i Atlanta 2008	s. 82
Kravitchs reservation till domen i Atlanta 2008	s. 83
Nobelpristagare vänder sig till USA:s Högsta Domstol	s. 89
Saul Landaus intervju med Gerardo Hernández	s. 90
Amnesty Internationals rapport om fallet med De Fem	s. 99
Antonio Guerreros överklagande	s. 110
Gerardo Hernández överklagande	s. 120
Jimmy Carter kräver frihet för de fem	s. 122
Skådespelare och artister tackar Jimmy Carter	s. 123
Posada friad i El Paso	s. 125
Plattform för Kommittén Frige De Fem	s. 126
Förord	
Denna skrift arbetades fram under andra hälften av 2010 och de första månaderna av 2011. När den nu går till tryckning kan vi konstatera att det under de senaste veckorna inträffat händelser som kan visa sig få en stor – kanske avgörande – betydelse för det kommande skeendet vad gäller fallet med de fem i USA orättfärdigt fängslade kubanska terroristavslöjarna <i>Antonio Guerrero, Fernando González, Gerardo Hernández, Ramón Labañino</i> och <i>René González</i>. Den 5 respektive 16 mars översände De Fem och deras försvarsadvokater två överklaganden till den federala distriktsdomstolen i Miami. Bara några dagar senare, den 23 mars, avled den framstående och välkände advokaten <i>Leonard Weinglass</i>, som sedan han 2002 engagerade sig för De Fem haft en central roll som försvarare i överklagandeprocessen. Han har också helhjärtat och energiskt bidragit till att föra ut information om det politiskt betingade justitiemordet; till allmänheten i USA och till människor världen över. Hans sista ansträngning blev arbetet med de särskilda överklaganden som nu inlämnats till distriktsdomstolen i Miami (överklaganden enligt principen om ”habeas corpus”, som kan göras då nya speciella omständigheter uppdagats som kan leda till friande). Det ena överklagandet rör endast Gerardo Hernández och åtalspunkt III (”Deltagande i konspiration i syfte att begå mord”). Gerardo Hernández har själv skrivit texten i överklagandet. Detta överklagande återfinns i sin helhet i del II av denna skrift. Det andra överklagandet, som har gjorts i Antonio Guerreros namn, har betydelse för alla fem. Förutom att ta upp rättegångsfel rörande den felaktiga anklagelsen om ”konspiration i syfte att begå spioneri” som riktats mot Guerrero – och därför också mot hans överordnade inom gruppen, Hernández och Labañino – handlar överklagandet om en oegentlighet som uppdagats först nyligen. Bevis finns nu för att USA-myndigheter före och under rättegången olagligt betalade journalister som deltog i hetsen mot de fem åtalade kubanerna. Om <i>juridiken</i> får råda ska detta medföra att domarna mot De Fem rivs upp. Till denna dag har emellertid <i>politiken</i> dominerat processen. En politik riktad mot Kuba och den kubanska revolutionen. En politik som inneburit att den högerextremistiska terrorismen – i linje med ett halvt sekels praxis – hållits under armarna och dunkats i ryggen under hela den så kallade rättsprocessen mot de fem terroristavslöjarna. Också detta andra överklagande har fogats till del II i denna skrift. Överklagandena kommer förmodligen att komma upp i Miamis federala distriktsdomstol någon gång efter halvårsskiftet. En annan nyligen inträffad händelse är den förre USA-presidenten Jimmy Carters besök på Kuba, och hans uttalanden till stöd för frigivning av De Fem. Strax efter Carters besök inträffade i en domstol i El Paso, Texas, frikännandet av terroristen och massmördaren Luis Posada Carriles. Åtalet hade inte ens handlat om hans mord och terrorism, utan bara om hans ljugande; vilket redan det speglade USA-myndigheternas hycklande förhållningssätt till terrorism. Del I i denna skrift behandlar fallet med de fem fängslade kubanska terroristavslöjarna, och sätter fallet i sitt sammanhang; det vill säga USA-regeringarnas och myndigheternas långvariga tolerans gentemot – och understöd till – den högerextremistiska exil-kubanska terrorismen. Del II utgörs av ett urval för fallet relevanta dokument. Förutom korta introduktioner förekommer endast någon enstaka kommentar. Del II rymmer också de fem kubanernas starka tal inför domstolen i Miami 2001. Tal som framstår som starka pläderingar för förnuft och humanitet, och som vart och ett och tagna tillsammans effektivt blottlägger USA-myndigheternas hyckleri. Kommittén Frige De Fem och Svensk-Kubanska Föreningen kommer tillsammans med sina systerkommittéer världen över att fortsätta kampen för rättvisans seger; till den dag då De Fem är fria och förenade med sina anhöriga och det kubanska folk som så intensivt längtar efter deras hemkomst. Eskilstuna den 16 april 2011	
Layout och redigering:	Henric Axéll
Översättningar:	Henric Axéll Mats Boström Johan Persson Tomas Widén Agneta Willans
Övrig text och sammanställning:	Tomas Widén

De fem kubanerna som infiltrerade exilkubanska terrorgrupper i Miami. Från vänster: Ramón Labañino, Fernando Gonzales, René Gonzales, Gerardo Hernández och Antonio Guerrero

Terrorister beskyddas – terroristbevakare kastas i fängelse

Natten mellan den 11:e och 12:e september 1998 arresterades av FBI i Miami fem kubaner som på den kubanska regeringens uppdrag sedan några år tillbaka verkat i Florida. Deras uppdrag hade varit att observera och rapportera om högerextremistiska organisationer, terrorister och hot mot Kubas säkerhet och det kubanska folkets trygghet.

Antonio Guerrero, Fernando González, Gerardo Hernández, Ramón Labañino och René González "utnämndes" genast av medierna, de högerinriktade exilkubanska organisationerna och FBI i Miami till "spioner". Detta trots att inga bevis på att de begått spioneri kunde visas fram; och trots att talespersoner för Pentagon tidigt offentligt konstaterade att de fem aldrig i något fall genom sin verksamhet skadat USA:s nationella säkerhet.

En av de anklagelser som kom att riktas mot de fem kubanerna kunde kanske uppfattas som okontroversiell. Den handlade om att de verkat i USA som agenter för främmande makt, utan att – som lagen i USA föreskriver – anmäla detta till USA justitiedepartementet.

De fem **förnekade inte** att de verkat i USA på uppdrag av Kubas regering, och de förnekade inte heller att de underlåtit att anmäla sin verksamhet till USA:s justitiedepartementet. **Men**, till sitt försvar anförde de en omständighet som rörde en för hela fallet central punkt; en omständighet som man kan tycka borde ha föranlett USA:s myndigheter att försöka få fallet ur världen så snabbt och diskret som möjligt!

Det förhöll sig nämligen så att de högerextrema och terroristiska exilkubanska organisationerna i Miami, som det var de fem kubanernas uppgift att infiltrera och rapportera om, var organisationer som myndigheter och politiker i USA under årtionden inte bara hade tolererat utan också samarbetat med. Dessa organisationers medlemmar hade i många fall utbildats av USA:s säkerhetstjänst och militär, och verksamheten hade direkt eller indirekt finansierats av USA:s myndigheter.

Terrorn organiseras

Relationen av tolerans och samverkan inleddes omedelbart efter revolutionen på Kuba 1959. Det var genom CIA:s försorg som den kubanska väpnade kontrarevolutionen ursprungligen formerades, tränades i terrorismens hantverk och beväpnades. Det var genom Pentagon som ledande, än idag aktiva, terrorister fick militär utbildning. Det var genom USA:s regering som den exilkubanska kontrarevolutionen fick militär assistans och som den finansierades. Ja, under 60-talets inledande år var det **USA:s regering och myndigheter som plane-rade och drev på terrorismen mot Kuba**. I Miami byggde CIA i början av 60-talet upp en ofantlig organisation; utan motsvarighet i spionorganisationens historia. Den kom att gå under beteckningen **JM-Wave** och hade sitt huvudkontor i utkanten av universitetsområdet, på en 1000 hektar stor tomt. JM-Wave byggdes snabbt ut till att bli en av södra Floridas mest betydelsefulla arbetsgivare. De omkring 400 anställda CIA-funktionärerna – med en årlig budget på 50 miljoner dollar – knöt till sig, som agenter i någon form, uppskattningsvis 15000(!) exilkubaner med kontrarevolutionära ambitioner. **E. Howard Hunt** –

E Howard Hunt

som senare skulle bli vida ökad då han tillsammans med en grupp exilkubanska kontrarevolutionärer genomförde Watergateinbrottet – hade en central roll i JM-Wave. Operationens chef hette **Ted Shackley**. Honom skulle **George H. W. Bush** vid en senare tidpunkt, i egenskap av chef för hela CIA, utse till nummer tre i spionorganisationens hierarki. Året var då 1976; samma år som den mångårige CIA-medarbetaren och JM-Wave veteranen **Luis Posada Carriles** och hans terrororganisation CORU (Coordinacion de Organizaciones

Ted Shackley

Revolucionarias Unidas) trappade upp terrorn mot Kuba till blodigt ursinne.

En annan CIA-funktionär som knöts till JM-Wave var **Porter Goss**. Denne utsågs 2004 av dåvarande presidenten **George W Bush** – sonen till George H.W. Bush – till chef för CIA. Under hela 60-talet verkade Goss inom CIA med inriktning på Latinamerika. Vilket innebar bekämpning av kontinentens vänsterkrafter; en kamp i armkrok med terroristen Posada Carriles och hans gelikar.

Vad gäller relationen mellan terroristen Luis Posada Carriles och **George H. W. Bush** kan följande nämnas: När Posada hade anlänt till Miami i februari 1961 tilldelades han uppgiften att fungera som instruktör för en sabotage- och lönnmordsgrupp, som efter det ursprungliga antalet medlemmar gick under namnet *Operation 40*. För denna mordgrupp upprättades ett träningsläger i Guatemala. Enligt en CIA-källa (*Fletcher Prouty*) var den som överlämnade tre båtar till gruppen i Guatemala CIA-funktionären **George H. W. Bush**. Och han ska också, enligt källan, själv ha döpt de tre båtarna. Han döpte dem efter sin hustru (*Barbara*), sin hemstad (*Houston*) och sitt företag (*Zapata*).

Inom ramen för JM-Wave byggde CIA upp mellan 300 och 400 företag som fungerade som kulisser för verksamheten. Tusentals företag blev underleverantörer. I JM-Waves tillgångar ingick en flygplansflotta och hundratal båtar.

Officiellt ändrades USA-regeringens aktiva terrortpolitik i och med nedläggningen av terrorkampanjen ”Mongoose”, efter den så kallade missilkrisen. (Här kan tilläggas att planer fanns att genomföra **ett nytt** invasionsförsök i oktober/november 1962! Missilkrisen kom dock emellan.) JM-Wave-organisationen avvecklades helt under 60-talets andra hälft. Men USA-myndigheters, politikers och militärers samspel med den exilkubanska extremismen och grupperingarna av terrorister fortgick och **detta samspel har aldrig upphört**.

Ett nödvärn med fredliga medel

Så de fem arresterade kubanerna kunde på synnerligen goda grunder hävda att det skulle ha varit liktydigt med att spolia möjligheten att motverka terroristernas aktiviteter om man efterlevt den lag som sa att de var skyldiga att anmäla sin verksamhet till myndigheterna i USA. Att terroristerna hade många kontakter och sympatisörer **inom** USA myndigheter och politiska etablissemang var ett faktum, vars sannolika och möjliga konsekvenser kubanerna måste ta med i beräkningen.

Därför åberopade de fem en annan av USA:s lagar, som säger att man inte ska åtalas och dömas för en smärre förseelse om avsikten varit att hindra eller motverka ett grövre brott. Ett slags nödvärnslag, skulle man kunna säga. Den federala distriktsdomstolen i Miami vägrade godta de fem kubanernas argumentering på denna punkt; vilket kan tyckas märkligt. Men i detta rättsfall skulle politiken, och inte juridiken, ha överhand från början till slut. Om domstolen hade accepterat de anklagades argument hade det ju varit liktydigt med att erkänna det faktiska och skandalösa förhållandet att USA-myndigheter tolererade terroristers verksamhet och att myndighetspersoner till och med regelmässigt på olika sätt samverkade med terrorister. Ett sådant faktum tålde inte dagsljus, och kunde inte erkännas öppet.

Samtidigt kunde det inte bli tal om att försöka eliminera risken för uppmärksamhet kring myndigheternas relationer till den exilkubanska terrorismen genom att till exempel skyndsamt, och så diskret som möjligt, utvisa de fem till Kuba. De ekonomiskt mäktiga och politiskt inflytelserika högerkrafterna i Miami krävde en process mot ”de kommunistiska agenterna”; en process som måste mynna ut i drakoniska straff. Miami som rättsgångsplats garanterade en utgång som högerextremisterna skulle bli nöjda med.

Så bäddades för ett justitiemord, och tyvärr kunde målsägaren (som var USA:s regering) och åklagarna också förlita sig på att medierna inte i någon betydande utsträckning skulle lyfta fram vare sig den reella bakgrunden eller kritiskt nagelfara åtalspunkter och bevisning.

Utan en kunskap om den politiska och historiska bakgrunden blir fallet med de fem kubanerna omöjligt att förstå. Beskrivningen av fallet kommer därför i texten framöver att återkommande kompletteras med redogörelser för relevanta fakta kring bakgrunden. Med och i dessa redogörelser gör vi inte alls anspråk på fullständighet. Men urvalet av fakta är gjort för att exemplifiera och belysa på ett sådant sätt att en förståelse för sammanhanget främjas. Detta är **motsatsen** till ett urval vars funktion är att skapa en **snedvriden** bild av verkligheten. Den senare metoden är just den som USA-regeringar och den kubanska revolutionens belackare enligt vår uppfattning **systematiskt** har tillämpat genom åren; i kombination med den beprövade simpla metoden att utan moraliska skrupler monotont och massivt torgföra rena osanningar. Den fientliga propagandan mot den kubanska revolutionen har under årtiondena varit en beståndsdel i ett slags **krigföring**; där andra beståndsdelar varit diplomatisk isolering, ekonomisk blockad och terroristiska angrepp.

Sprängningen av skeppet Le Coubre i Havannas hamn 1960; när människor strömmat till för att bistå de skadade, kom en andra explosion.

Anhöriga till offer för sprängningen av det kubanska passagerarplanet 1976

Terrorister med ryggstöd och beskydd

Terrorismen mot Kuba, som inleddes omedelbart efter revolutionens seger 1959, hade på 90-talet som måltavla främst hotell och turistanläggningar. I samband med Sovjetunionens och de östeuropeiska staternas kollaps hade, i ett slag, 80 procent av Kubas export och import raderats ut. Ovanpå USA:s då 30-åriga ekonomiska blockad lagrades ytterligare ett dråpslag. En mycket allvarlig bristsituation uppstod vad gäller konsumtions- och insatsvaror. För att bidra till att parera den svåra krissituationen satsade då Kuba på att genom ökad turism få in hårdvaluta, som i sin tur skulle möjliggöra nödvändig import.

USA:s reaktion på "det kalla krigets" slut, vad gällde relationen till Kuba, kännetecknades inte alls av några försök till normalisering eller ens till nedtrappning av den dittills rådande aggressiva hållningen mot grannlandet på andra sidan Floridasundet. Tvärt om: den ekonomiska blockaden *skärptes* genom de så kallade Torricelli- och Helms-Burtonlagarna, 1992 respektive 1996. Både ledande USA-politiker (inte minst i den regering som fram till och med 1991 leddes av **George Herbert Walker Bush**) och den exilkubanska högern i Miami, uttryckte med eufori spådomen om "Castros snara fall". En utveckling som de entusiastiskt ville påskynda. Miami-högern höjde stridsropan och i de paramilitära träningslägren i stadens omgivningar ökade vapenskrämet. Snabba kulsprutebestyckade motorbåtar plöjde genom Florida-sundet och attackerade längst Kubas kust. Sprängämnen och detonatorer smugglades in. Man försökte landsätta väpnade grupper av terrorister och ett offer blev den unge fiskaren *Arcilio Rodríguez García*, som mördades av en grupp på sju terrorister den 15 oktober 1994. García var den förste kubanen som terroristgruppen stötte på efter landstigningen.

Vid mitten av 90-talet startade en våg av sprängattentat mot hotell på Kuba. Tidsinställda bomber placerades ut i utrymmen där hotellgäster rörde sig. Syftet med attentaten mot hotellen på Kuba var att skrämman bort turister från Kuba. Den kanadensisk-italienske 32-åriga turisten *Fabio di Celmo* fick den 4 september 1997 betala med sitt liv.

Luis Posada Carriles

Organisatören bakom bombvågen som terroristerna riktade mot Kubas turistanläggningar var en exilkuban vid namn *Luis Posada Carriles*; en man med ett digert och blodigt förflutet inom terrorbranshen.

Posada arbetade under 50-talets andra hälft för USA-företaget *Firestone Tire*

and Rubber Company, och hade under flera år pendlat mellan Havanna och företagets huvudkontor i Ohio. Han sympatiserade med diktatorn Batista och lär ha bistått dennes polis i jakten på den politiska oppositionen. Efter 26-julirörelsens seger fick Posada kontakt med **David Phillips Atlee**, chefen för CIA-stationen på Kuba. Atlee skulle, liksom kollegan på Havanna-stationen **Howard Hunt**, senare figurera återkommande i desinformations- och skumrasksammanhang. Posada aktiverade sig i det kontrarevolutionära arbetet. I samtal med *Ann Louise Bardach*, som 1998 gjorde en intervju med honom för *New York Times*, berättade Posada att CIA försåg honom och de i Havanna verkande kontrarevolutionärerna med tidsinställda bomber och annan utrustning för attentat och sabotage. Men ganska snart började det bränna under fötterna på Posada, och via Argentinas ambassad tog han sig i februari 1961 till Miami, där nu en kontrarevolutionär kraftsamling och uppladdning pågick. Där värvades han, av den unge affärsmannen och CIA-tjänstemannen **George H. W. Bush**, till det krigiska företag som i april 1961 skulle mynna ut i invasionsförsöket i Grisbukten på Kubas södra kust.

På grund av invasionsstyrkans förkrossande snabba nederlag hann det fartyg som Posada färdades i aldrig leverera sin last med kontrarevolutionärer.

1963 deltog Posada tillsammans med 211 andra exilkubanska kontrarevolutionärer i en militär utbildning vid Fort Benning i Georgia. CIA-mannen Luis Posada Carriles erövrade genom denna drygt ettåriga "fortbildning" löjtnants grad i USA:s armé. Efter utbildningen knöts han på nytt till CIA.

Posada omsatte sina förvärvade färdigheter bland annat genom bombattentat mot sovjetiska fartyg i mexikanska hamnar och kontrarevolutionär aktivitet i Guatemala. Hans kompanjon i denna verksamhet var en av kurskamraterna från Fort Benning: *Jorge Mas Canosa*. Den senare skulle så småningom kliva fram som ledare för *Cuban American National Foundation*, en mäktig kontrarevolutionär organisation, skapad 1981 på initiativ av den då nytillträdde regeringen under **Ronald Reagan** och **George H.W. Bush**.

1967 förflyttades Posada på CIA:s initiativ till Caracas och en chefsbefattning inom säkerhetstjänsten i Venezuela (DISIP); som vid denna tid snarast var att betrakta som en filial till CIA. Han lämnade DISIP och startade en privat detektivbyrå 1974. Anledningen skall ha varit en kontrovers med den nytillträdde presidenten Carlos Andrés Pérez, som inte uppskattade att bli avlyssnad av säkerhets-

tjänsten. En CIA-rapport nämner också Posadas relation till en känd maffialedare.

Posada blev i alla fall venezolansk medborgare under sin tid i DISIP, och han blev också ryktbar som grym torterare och för sina blodiga aktioner mot landets politiska vänstergrupper.

Han blickade också ut över det nya hemlandets gränser. Posada, i likhet med flera andra exilkubanska högerextremister, enrullerades i *Operation Kondor*; det så gott som hela Sydamerika omfattande förintelseprojektet mot kontinentens vänsterpolitiska krafter. Detta kontinentala mord- och terrorprojekt hade initierats av Pinochets chilenska militärdiktatur; som kom till makten genom den blodiga kuppen den 11 september 1973. En kupp som egentligen var kulmen på ett mångårigt CIA-projekt för motarbetande av socialisten Salvador Allende och den chilenska folkfronten. Liksom kuppen mot Allende fick Operation Kondor grönt ljus från fredspristagaren, och utrikesministern i USA:s regering, Henry Kissinger.

På oklara grunder upphörde Posadas formella knytning till CIA i februari 1976. Långt ifrån alla CIA-dokument från denna tid finns offentligt tillgängliga, och i dem som offentliggjorts, och som rör Posada Carriles, är mycket av innehållet överstruket. Det tycks dock klart att Posada upprätthöll kontakt med både CIA och FBI:s kontor i Caracas. Samtidigt trappade han upp sin kontrarevolutionära aktivitet. I juni 1976 bildade han tillsammans med *Orlando Bosch*, en exilkuban som kan göra Posada rangen stridig som det västra halvklotets värsta terrorist, en terroristisk paraplyorganisation som fick namnet *Coordinación de Organizaciones Revolucionarias Unidas* (CORU). Effekten lät inte vänta på sig. Och den blev blodig. Mycket blodig.

En våg av attentat mot mål med anknytning till Kuba svepte över världen. CORU samarbetade också med den chilenska säkerhetstjänstens mordpatruller. Den 21 september exploderade en bomb under förarsätet till en bil i centrala Washington DC. Orlando Letelier, motståndare till Pinochets diktatur och före detta minister i Allendes regering, dödades tillsammans med sin assistent Ronni Moffit. Den exilkubanska högerens medverkan i detta dubbelmord, begånget ett stenkast från Vita Huset, är bevisad.

CIA nåddes av information, redan två veckor efter det att CORU bildats i juni 1976, om att organisation planerade att intensifiera och trappa upp terrorn.

Spektakulära mål skulle angripas. Återkommande nämndes angrepp mot kubanska passagerarplan. CIA kände till detta. Men informationen om CORU:s planer vidarebefordrades aldrig till Kuba. Den högste chefen för CIA hette 1976 **George H. W. Bush** – mannen som 1961 rekryterade Posada till deltagande i en sabotagegrupp inom ramen för CIA:s planerade överfall på Kuba.

Under sommaren 1976 ägde flera angrepp rum mot kubanska mål på olika flygplatser. I ett fall exploderade en bomb placerad i en resväska just innan bagaget skulle lastas in i ett passagerarplan.

Den 6 oktober 1976 hade det kubanska passagerarplanet *Cubana de Aviación 455* med 73 människor ombord hunnit lyfta från Bridgetowns flygplats på Barbados när det inom synhåll för skräckslagna badande turister störtade i havet. Två utplacerade bomber hade detonerat, med någon minuts mellanrum. Den förtvivlade kommunikationen under denna minut mellan piloten och kontrollen på Seawell Airport finns bandad. Alla ombordvarande omkom.

Polisinsatserna på Barbados och Trinidad & Tobago ledde till man ett dygn efter dådet kunde gripa två misstänkta på ett hotell i Port of Spain, huvudstaden i Trinidad & Tobago. Det visade sig snart att de två unga förövarna, *Hernán Ricardo* och *Freddy Lugo*, var anställda av Luis Posada Carriles i dennes så kallade detektivbyrå i Caracas. Det kunde också bevisas att de omedelbart efter bombdådet på telefon försökt nå både Posada och dennes kompanjon Orlando Bosch. Bosch hade 1976 slagit sig ner i Caracas och där, förutom att på daglig basis samarbeta med Posada, inlett ett umgänge med ledande figurer inom Venezuelas säkerhetstjänst.

Efter några dagar i häktet i Port of Spain kom erkännandena, sedan Ricardo först, i de inledande förhören, hade försökt imponera genom att presentera sig själv som ”medlem i CIA”; och genom att understryka att detta gällde också hans chef, Luis Posada Carriles.

Luis Posada Carriles och Orlando Bosch Ávila arresterades den 13 oktober av polisen Caracas. En rättslig process inleddes. Den processen kom att präglas av minst sagt säregna inslag. Vilket delvis säkert hade sin grund i att delar av Venezuelas säkerhetstjänst också var inblandade i dådet. Och mycket tyder på att motivet till att låta Posada och Bosch gripas bottnade till dels i en strävan att skydda dem; och till dels i en önskan att kontrollera dem.

De fyra gripna och sedan åtalade för sprängningen av det kubanska passagerarplanet.
 Ovan: Hernán Ricardo och Freddy Lugo, som placerade sprängladdningarna på planet.
 Nedan: Orlando Bosch Ávila och Luis Posada Carriles, som organiserade attentatet

Bush röjer vägen för Posada

- ser till att han får fortsätta i terrorbranschen – med bra betalt

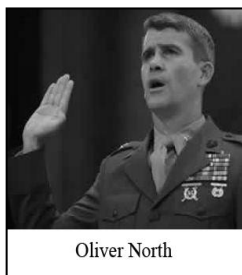
CIA under ledning av **George H. W. Bush** bistod **inte** utredningen av flygplanssprängningen med den information man hade om Posadas och CORU:s planer att angripa kubanskt civilflyg. Kubas mening var att CIA inte bara höll tillbaka information om sin mångårige medarbetare Posadas mordiska plan, utan att den nordamerikanska underrättelseorganisationen dessutom varit mer delaktig än så.

Jorge Mas Canosa

Senare vittnesmål (källor inom den venezolanska säkerhetstjänsten) tyder på att det i Venezuela fanns planer på att låta Posada och Bosch på något sätt slinka undan. Men det fanns också krafter som ville se rättvisa skipas. Den internationella uppmärksamheten på fallet och de stridande meningarna inom Venezuelas rättsväsende gjorde att processen blev utdragen. 1985 lyckades Posada Carriles "rymma" ur fängelset; sedan **Jorge Mas Canosa** och hans CANF (som nämnts en skapelse av **Reagan/Busch**) mutat fängelseledningen med en summa på drygt 20 000 dollar.

Posada forslades omedelbart till Centralamerika. Han anställdes där av **Oliver North**, överstelöjtnanten som satts att sköta Reagan-regeringens kontrarevolutionära skumraskoperationer på olika håll i världen – operationer som skedde bakom ryggen på USA:s kongress. North gick bland sympatiserande terrorister och kontrarevolutioner under beteckningen "**The Hammer**".

Oliver North

Den som i praktiken stod för den politiska ledningen av Reagan-regeringens stödinsatser till terroriseringen av folken i El Salvador, Guatemala, Nicaragua och Honduras var Reagans vicepresident **George H. W. Bush**; den före detta CIA-chefen.

Posada placerades med god lön på en chefsposition på en flygbas i Ilopango i El Salvador. Därifrån försörjdes de kontrarevolutionära terroristbanden ("Contras") i Nicaragua. Contras uppgift var att genom sabotage och monoton terror nöta ner den folkliga och anti-imperialistiska sandinistrevolutionen. Högsta chefen på flygbasen hette **Felix Rodríguez**

Mendigutia, brorson till en minister i den genom Kubas revolution störtade diktatorn Fulgencio Batistas regering. Denne exilkuban och CIA-man är kanske mest känd som mannen som på plats i byn La Higuera i Bolivia ledde förhören med Ernesto Che Guevara och gav klartecken till mordet på Che den 9 oktober 1967. Rodríguez deltog också som infiltratör i samband med det misslyckade invasionsförsöket i Grisbukten och var för övrigt redan bekant med Posada, sedan deras gemensamma militära studietid vid Fort Benning i Georgia 1963. Felix Rodríguez hade en mycket nära relation till **George H. W. Bush**, en relation som inleddes redan 1960. Även hans inblandning som ledande figur i Watergate-inbrottet, liksom hans uppdrag i början av 60-talet att lönnmörda Fidel Castro, tillhör hans mer omtalade meriter. Mindre omtalade är kanske hans karriär som torterare i Saigon och deltagare i massmorden på oppositionella, inom ramen för den ökända "**Operation Phoenix**"; samt som drogsmugglare i Laos under USA:s krig i Indokina. Mottagare av heroinlasterna var i USA maffialedaren **Santo Trafficante**. Denne mafioso, uppväxt i Florida, hade verkat i Havanna under 50-talet, och var under 60-talet också han knuten till CIA:s mordplaner riktade mot Castro. Rodríguez skickade till Vietnam på CIA:s initiativ, efter att fått medborgarskap i USA i februari 1969.

Felix Rodríguez

Santo Trafficante

Finansieringen av det smutsiga kontrarevolutionär kriget i Centralamerika kom från CIA, men också från Oliver North's skumma transaktioner och trafik med droger. Den 20 januari 1987 skrev *New York Times* om denna soppa att USA-myndigheten DEA (Drug Enforcement Administration) i Guatemala hade "**sammanställt övertygande bevisning**" som visade att operationerna för försörjning av Contras från flygbasen Ilopango, där Felix Rodríguez var chef, omfattade "**smuggling av kokain och marijuana**". Senare framkommen information nämner "**hundratals flygningar i veckan**". Posada behöll sin av USA:s skattebetalare och med drogpengar etc. väl avlönade tjänst ända tills den så kallade Iran-Contras-skandalen briserade.

Bush & Bush röjer vägen för Bosch

- ser till att han kan fortsätta propagera och organisera terrorism

Orlando Bosch fick under sin fängelsevistelse ett stort stöd från Miamis högerkrafter, och en serie terroristiska attentat riktade mot venezolanska institutioners fastigheter signalerade extremisternas krav på frigivning av Bosch. I Miami framställdes han som en "frihetskämp". Han fick också under sin häktningstid besök av stadens borgmästare, som sedan såg till att det instiftades en "Dr Orlando Bosch-dag" i Miami! (Bosch var utbildad till barnläkare.)

Orlando Bosch frigavs 1988 på grunden att översättningar från engelska språket – översättningar till spanska av utredningarna från Barbados och Trinidad – gjorts av "fel person"!

Otto Reich

Det anförda absurda skälet speglade naturligtvis det faktum att starka krafter tryckte på i kulisserna. En sådan var den kontrarevolutionäre exilkubanen **Otto Reich** som vid denna tidpunkt var USA:s ambassadör i Venezuela. Endast de två underhuggarna Ricardo

och Lugo dömdes för flygplanssprängningen. De fick fängelsestraff men är idag sedan länge fria.

Bosch begav sig genast till Miami, den exilkubanska kontrarevolutionära terrorismens lejonkula. Men flytten till Miami medförde till en början lite komplikationer för honom. Han hade nämligen i början av 70-talet avvikit från USA, där han vid denna tidpunkt var generöst villkorligt frigiven från ett fängelsestraff. Han hade dömts för en lång serie terroristaktioner, till stor del begångna i USA; bland annan beskjutningen med bazooka av ett polskt fartyg. Året 1968 låg Orlando Bosch bakom 72 (!) bombsprängningar i USA, enligt detta lands myndigheter. Terroraktionerna var alltid riktade, direkt eller indirekt, mot Kuba. Alla personer och institutioner som avvek från den hållning gentemot Kuba som Bosch ansåg var den rätta – det vill säga att Kuba oförsonligt skulle bekrigas – riskerade att drabbas.

Tidigare under 60-talet hade Bosch organiserat en ursinnig sabotage- terrorkampanj mot Kuba, och då också använt sig av små bombfällande flygplan. Offentligt förklarade Bosch i detta sammanhang att han ville "se Kuba brinna från kust till kust". När nu exilkubanen Bosch 1988 på nytt dök upp i Miami fanns det personer inom justitiedepartementet som ville se honom utvisad från USA. Han beskrevs som en "notorisk terrorist", hänsynslös och utan skrupler inför det lidande som hans terrorakt-

ioner orsakade. Bevisen på hans medverkan i sprängningen av det kubanska passagerarplanet anfördes också, trots att USA och CIA aldrig bistått utredningen av massmordet med dessa bevis eller någon annan information, vid tidpunkten då denna utredning pågick!

Det enda landet som förklarade sig vara villigt att ta emot Bosch var Kuba, som naturligtvis ville ställa honom till svars för de dåd han begått. Men i USA uteslöt man den lösningen. Istället internerades Bosch på obestämd tid. Emellertid kunde den blodbesudlade terroristen luta sig mot mäktiga vänner. Den i Miami verkande högerextremistiska medlemmen av Republikanska Partiet och kandidaten till Kongressen **Ileana Ros-Lehtinen** lät

Ileana Ros-Lehtinen

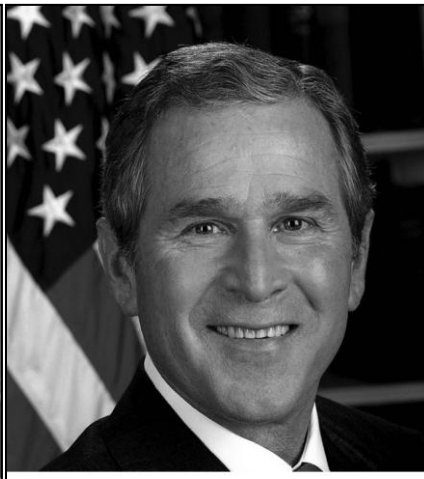
kravet på benådning av Orlando Bosch dominera sin valkampanj. Dessutom hette hennes kampanjledare **John Ellis Bush**, till vardags "Jeb". Som då ännu inte hunnit bli guvernör i Florida, men som hade en far som var partikamrat med Ros-Lehtinen och som hette **George H.W. Bush**; och som vid det här laget hunnit bli USA:s president. Resultatet blev att presidenten körde över dem inom justitiedepartementet som tyckte att "den notoriske terroristen" inte borde tas emot med öppna armar. Bosch släpptes från sin internering och ett år senare fick han genom presidentens försorg fullständig benådning. Massmördaren var en fri man, och dessutom öppet hyllad och ryggdunkad av mäktiga personer i Miami och inom USA:s politiska elit.

Men tveksamma röster hörde också. I samband med att terroristen släpptes skrev **New York Times** (20 juli 1990) på ledarplats att "justitiedepartementet har, utan att vara lagligt tvingad därtill men under uppenbara politiska påtryckningar, släppt ut honom (Bosch), och vunnit bifall från lokala (Miami) politiker – och därmed förött Amerikas (USA:s) trovärdighet i frågor om terrorism". Ledarskribenten konstaterade att "**Bush-administrationen gullar med en av halvklotets mest notoriska terrorister**".

1993 deltog Bosch i grundandet av terroristorganisationen "**Partido Protagonista del Pueblo**", med målet att genomföra sabotage- och terroraktioner på Kuba. Sprängämnen, vit fosfor och detonatorer smugglades in i landet.

George HW Bush

George W Bush

John Ellis Bush

Ovan: Far och söner i klanen Bush; ständigt aktiva i understödandet, inspirerandet och finansieringen av terrorismen mot Kuba.

Nedan: en av de leveranser Kuba kunnat beslagta, tack vare information från underrättelsegrupper som De Fem.

Terroristerna går fria - deras bevakare fängslas

Medan Orlando Bosch kunde fortsätta att verka i Miami som den högerextremistiska terrorismens nestor, ägnade sig Luis Posada Carriles under mitten 90-talet åt att organisera en bombkampanj mot hotell på Kuba. Till detta värvade och betalade han ett antal för verksamheten förmodat lämpliga personer från El Salvador och Guatemala. Den kanadensisk-italienska 32-årige turisten Fabio di Celmo dödades av en av bomberna.

På Kuba fick man från sina rapportörer information om att terroristerna på nytt planerade aktioner mot det civila passagerarflyget. Detta föranledde kubanerna att kontakta Clinton-regeringen. Kontakten sågs av kubanerna som naturlig, och dessutom i samklang med internationella lagar och avtal. Också USA-medborgare skulle kunna komma att drabbas och därför var Kuba skyldigt att informera USA om hotet. I ett inledande skede fungerade den colombianske nobelpristagaren i litteratur – **Gabriel García Márquez** – som kontaktman och Kubas sändebud till Washington.

Ett av kontaktens resultat blev en sammankomst i Havanna under några dagar i juni 1998. Närvarande var en FBI-delegation på hög nivå och ansvariga inom den kubanska säkerhetstjänsten. På dagordningen stod möjligheten av gemensamma ansträngningar för att motverka Miami-terroristernas aktivitet och planer. FBI-delegationen försågs av kubanerna med en mängd bevismaterial; dokument, band från telefonavlyssning, fotografier, prover från sprängämnen som använts av terroristerna, med mera.

Héctor Pesquera

Hur det nu än förhöll sig med de intentioner som FBI-delegationen hade när den lämnade mötet i Havanna, så visade det sig att FBI:s organisation i Miami och Florida inte hade några planer på att i samarbete med Kuba slå till mot terroristerna. I Miami hette FBI-chefen **Héctor Pesquera**, med ett förflutet som bland annat FBI-chef i Puerto Rico och känd för sin brutala förföljelse av självständighetsrörelsen på denna av USA sedan 1898 ockuperade ö. Hans relation till högerextremisterna i Miami var av det avspända och förstående slaget.

Héctor Pesquera hade tillträtt sin tjänst som FBI-chef i Miami maj 1998 och i en tidningsintervju den 29 juli samma år, en

månad efter mötet i Havanna mellan FBI och kubanerna, förklarade den nyutträdde chefen för FBI i Miami, terrorismens och högerextremismens högborg, att han hade "förståelse" för exilkubanernas "känslor gentemot Fidel Castros regering". Han förklarade också att han inte hade några planer på att "prioritera upp" (*raise the priority*) sin organisations undersökningar av några påstådda planer bland exilkubanerna att skada Kubas turistindustri. I stället gav han order om granskning av den kubanska säkerhetstjänstens källor. Han kände till vad kubanerna lämnat över till FBI vid mötet i Havanna och det material som rörde hotet mot civilflyget. Under en intervju, vid en senare tidpunkt, i den USA-finansierade exilkubanska och kontrarevolutionära radiostationen "Radio Martí" sa han att "han blev informerad om vad som var på gång", men att han för sin del beslöt om en helt annan inriktning. Man hade redan genom spaningar sedan en tid tillbaka en hel del kunskap om det nätverk av kubanska agenter som Gerardo Hernandez ansvarade för; inklusive om Antonio Guerreros bevakning av flygbasen Boca Chica. Men hittilldags hade FBI inte uppfattat läget så att ett tillslag var av nöden. (Vilket i och för sig säger en hel del om vidden i det kommande justitiemordet, som resulterade i drakoniska fängelsestraff, inkluderande fyra livstidsstraff!) "Vi bestämde oss för att inriktningen måste kastas om till att gälla en brottsundersökning" (*criminal investigation*), hävdade Pesquera i radiointervjun. Och han tillade att han "hade många problem med att övertyga justitiedepartementet".

Vissa personer i departementet "ville inte röra vid det här", berättade han i en annan intervju. Meningsbrytningarna sträckte sig ända till organisationens och politikerna toppskikt. Justitieministern **Janet Reno** stretade emot, och det krävdes intervention från FBI-chefen **Louis J. Freeh** för att ro det hela i hamn. Det vill säg för att ge grönt ljus åt Pesqueras "nya inriktning".

Janet Reno

Louis J. Freeh

En bidragande orsak till att Pesquera fick grönt ljus kan ha varit att FBI väckt mycket ont blod inom de mäktiga exilkubanska högerkretsarna då det 1996 visade sig att man använt en agent för den kubanska

regeringen, *Juan Pablo Roque*, för att inifrån organisationen "*Hermanos al rescate*" (mer om denna organisation framöver) till FBI rapportera om denna. (Detta inträffade alltså **två år före det att Héctor Pesquera tillträdde** som FBI-chef i Miami.) Inom FBI och bland politiker kan ha funnits ett upplevt behov av att blidka exilkubanerna i Miami. De kubanska terroristbevakarna fick bli det köttben man kastade till den anti-kubanska lobbyn och högerextremisterna. Denna hypotes, om att en önskan att "kompensera" för historien med Roque

kan ha bidragit till att Pesquera fick sin vilja igenom, har också framförts av den livstidsdömde Gerardo Hernández, i en telefonintervju som Saul Landau gjorde med honom i april 2009.

Resultatet blev hur som helst att i stället för att slå till mot terroristerna slog man i Miami till, mindre än tre månader efter mötet i Havanna, mot en grupp kubaner som sedan några år verkat som rapportören och bevakat terroristerna och de exilkubanska högerextremisternas aktivitet.

Hyckleriets och den gränslösa cynismens triumf

Processen mot de fem kubanska terroristavslöjarna

Antonio Guerrero, Fernando González, Gerardo Hernández, Ramón Labañino och René González arresterades i gryningen den 12 september 1998 och kastades i FBI:s häkte i Miami. De två första dagarna förhöordes de, utan att ges möjlighet att träffa någon advokat. I häktet kom de sedan att hållas – regelvidrigt – i isoleringsceller under 17 månader, något som naturligtvis påverkade deras försvar negativt. Vilket säkert också var syftet, i kombination med en ständig strävan att bryta ner de fem kubanerna moraliskt.

Som berörts tidigare anklagades de för att verkat som agenter för främmande makt utan att anmäla detta till justitiedepartementet. Samma anklagelse, tillsammans med i vissa fall anklagelsen "*sammansvärjning i syfte att begå spioneri*" riktades också mot fem andra kubaner, alla USA-medborgare, som även de greps vid tillslaget den 12 september. (Tillslaget var riktat mot fjorton personer, men fyra av dem lyckades man aldrig gripa.) I den senare gruppen om fem fanns två gifta par med barn. De hotades med att en rättegång skulle kunna leda till livstids fängelse; men om de samarbetade och erkände sig skyldiga skulle de, utan rättegång, kunna komma undan med lindrigare straff. En utgång som skulle underlättas kraftigt om de också visade "ånger" och uttryckte lämpliga omdömen om USA och Kuba. De fem i denna grupp föll till föga inför utpressningen. Deras fall fick en snabb behandling och de tilldelades straff på mellan 3,5 och 7 år i fängelse. Denna procedur upprepades med ett gift par som greps hösten 2001.

Men Gerardo Hernández och hans fyra kamrater vägrade erkänna sig skyldiga. Underlåtelsen att anmäla sig till justitiedepartementet var en anklagelse som enligt de fem och deras försvarare slog tillbaka mot USA:s myndigheter, som i årtionden tolererat och understött

terroristerna. Likaså, och av samma skäl, var hanteringen med falska identitetshandlingar – en annan av anklagelserna – en nödvärnsåtgärd. Med fredliga medel hade de fem försökt kartlägga extremisternas aktivitet. Under villkor som *försvårades* av myndighetspersoners och politikers förhållningssätt i USA. Det fanns sannerligen ingen grund för bekännelse av "skuld", och några fördömanden av den kubanska revolutionen och regeringen kunde FBI:s utpressare glömma. De Fem stod benhårt fast vid att de inte gjort något skadligt eller omoraliskt. Omoralen stod att finna på annat håll, hos terroristerna och deras beskyddare.

Mot tvåbarnsfadern René González användes också arresteringen av hans hustru, *Olga Salanueva*, i utpressningssyfte. Man förklarade att båda skulle dömas hårt om de inte "samarbetade". Båda vägrade. Efter tre månader släpptes Olga Salanueva, och utvisades till Kuba. Detta visar att myndigheterna inte förmådde krysta fram ens en fabricerad anklagelse mot henne. Vilket ju i sin tur innebär att arresteringen och skiljandet av henne från barnen ingenting annat var än kidnappning, utpressning och en form av tortyr. En tortyr som har fortgått då Olga Salanueva konsekvent fått avslag på sina ansökningar om visum för att kunna besöka sin man. Motiveringen har varit att hon är en agent för den kubanska säkerhetstjänsten och att hon utgör en säkerhetsrisk för USA.

Samma behandling har *Adriana Pérez*, hustru till Gerardo Hernández, utsatts för. Att bryta ner Hernández har hela tiden varit en strävan med hög prioritet; en fullständigt resultatlös strävan dock.

Från tidpunkten för gripandet startade en ursinnig kampanj i Miami på temat att de fem var spioner. "*Spies among us!*" De mäktiga högerinriktade exil-

kubanska grupperna och medier i Miami hetsade mot ”det farliga nätverket av Castro-agenter”.

En lämplig åtalspunkt – så som målsägaren, som var USA:s regering, och åklagarna uppenbarligen såg det – var ”sammansvärjning i syfte att skada USA”. En anklagelse som kompenserade för frånvaro av substans med hätsk politisering. De fem förklarade sig oskyldiga. USA eller USA:s folk hade inte på något sätt skadats genom de fem kubanerna verksamhet i landet. Användandet av falska identiteter och den sekretess de omgärdat sin verksamhet med var av omständigheterna framtvingat nödvärn; och aldrig hade syftet varit illvilligt gentemot USA:s folk.

Att USA:s nationella säkerhet skulle ha skadats försökte åklagarna faktiskt inte ens att bevisa. Och med tanke på att 360 av de 542 genomförda terroraktioner som organiserats av exil-kubanska högerextremister, baserade i USA, under åren 1959 till 2001, har genomförts i USA, vore det faktiskt inte heller någon överdrift att hävda att Gerardo Hernández och hans kamrater verkat för *också* USA:s säkerhet. Man behöver bara tänka på attentatet vid *LaGuardia International Airport* i New

York den 29 december 1975, som orsakade 11 människors död och närmare 100 sårade. Dådet tillskrevs den kontrarevolutionäre exilkubanen Rolando Otero Hernandez, som 1961 deltagit i CIA:s invasionsförsök i Grisbukten. Otero har dömts för sex bombattentat i USA, men anhölls aldrig för sprängningen på flygplatsen i New York. När han i augusti 1976 dömdes för en bombsprängning på *Miami International Airport* – en sprängning som ägde rum den 17 oktober 1975 - meddelade han att han utbildats i bombsprängning av CIA-mannen E. Howard Hunt Jr.

Terroristiska lönnmord har under åren också drabbat kubaner bosatta i USA. Antalet mördade USA-kubaner uppgår till 29; oftast kubaner som ifrågasatt högerextremisternas inriktning och metoder. I några fall har det handlat om rivalitet och uppgörelser inom terroristgrupperna. Också ett tjugotal andra länder har drabbats av den i USA och främst i Miami baserade exil-kubanska terrorismen. Gerardo Hernández’ nätverk skadade inte USA:s säkerhet; och inget annat lands säkerhet heller. Tvärtom! Hotet mot människors säkerhet i USA har kommit från sådana som Orlando Otero och Howard Hunt; från terroristerna och deras mentorer inom CIA.

Fr. v. Olga Salanueva, hustru till René González, och Adriana Pérez, hustru till Gerardo Hernández

Inget spioneri - ändå ett spioneriåtal! Och livstidsdomar!

Mot tre av de fem – Guerrero, Hernández och Labañino – var en av åtalspunkterna ”sammansvärjning i syfte att begå spioneri”. Eftersom det var så uppenbart att ingen av De Fem i något enda fall begått spioneri, valde åklagarna att hävda att för tre av dem gällde att de haft för avsikt att någon gång i *framtiden* begå spioneri.

Åklagarna baserade anklagelsen och åtalspunkten på att Antonio Guerrero sedan flera år arbetat på flygbasen Boca Chica Naval Air Station i Key West. Han hade där arbetat som ett slags vaktmästare, utan kontakt med säkerhetsklassat material eller säkerhetsklassade områden. Han hade under sin tid på Boca Chica heller aldrig gjort något som

helst försök att komma i kontakt med något sekretessbelagt. Åklagarnas linje var – och den linjen skulle visa sig fungera i det hätska klimat som i Miami piskats upp mot De Fem – att eftersom de tre påstods vara spioner betydde det förhållandet att de inte begått spioneri att de inte *lyckats* eller *ännu hunnit* begå spioneri. Så såg logiken i anklagelsen ut. Att bevis saknades för att Guerrero på något sätt försökt skaffa sig tillträde eller tillgång till något hemligt, sekretessbelagt eller säkerhetsklassat bekymrade uppenbarligen inte åklagarna.

Hernández och Labañino drabbades som Guerreros överordnade i nätverket också av åtal för ”deltagande i sammansvärjning i syfte att begå spioneri”. Vad var det då som Antonio Guerrero hade haft som uppgift inom detta nätverk? Hans uppgift hade varit att utifrån iakttagelser, som vem som helst kunde göra, rapportera om den militära flygtrafiken på basen; och särskilt om något hände som kunde tolkas som hotfullt mot Kuba.

Om detta kan **för det första** sägas, att mot bakgrund av historien, den ekonomiska blockaden, invasionsförsöket i Grisbukten och den fortsatta förekomsten av militanta anti-kubanska krafter inom de etablerade politiska kretsarna och den militära hierarkin, så fanns det grund för Kuba att

inte utesluta möjligheten av militära aktioner från USA. Miami-extremisterna påtagliga och starka inflytande över USA:s Kuba-politik var också ett faktum att räkna med.

För det andra var ju Antonio Guerreros rapportering inte på något sätt ett hot mot USA:s *legitima* intressen. Om man nu inte vill kalla aggression mot ett grannland för ett legitimt intresse.

Fakta är alltså: Guerrero hade aldrig spionerat; några bevis på att han någon gång försökt finns inte; några bevis för att han planerat spioneri eller haft för avsikt att begå spioneri finns inte heller. Vidare var det så att FBI under två år före arresteringen i september 1998 spanat på Antonio Guerrero. Med tanke på vad han faktiskt gjorde är det inte förvånande att man under de två åren aldrig fann akut anledning till ett ingripande mot honom. Den anledning som sedan dök upp 1998 var av det politiska slaget.

Fakta är också: Kuba utgör inte, och har aldrig utgjort något hot mot USA. USA utgör och har länge utgjort ett hot mot Kuba. Guerreros uppgift utgick från detta. Något hot mot USA var hans rapporter på intet sätt.

Åtalspunkt III

– det absurda mordåtalet mot Gerardo Hernández

Mot Gerardo Hernández riktades en särskild anklagelse; ”Count III”, åtalspunkten med numret tre, av totalt 26 åtalspunkter som fanns med i processen mot det kubanska nätverket av terroristbevakare. (Nätverket kallades av kubanerna själva för ”*La Red Avispa*”, och i USA-medierna blev det ”*The Wasp Network*”). Gerardo Hernández Nordelo var den huvudansvarige bland nätverkets medlemmar i Florida. Hans täcknamn i Miami var *Manuel Viramontes*, och det namnet figurerar ibland i de juridiska dokumenten, under hela processen.

Att bryta ner Gerardo Hernández var ett mål för FBI och åklagarsidan. Att se till att hans straff

skulle bli bedövande var en del i denna strävan. Här finns en del av motivet till att Count III lanserades, och denna punkt kan nog sägas utgöra en av de mest absurda ingredienserna i den i sig absurda och politiserade häxprocessen mot de fem kubanerna.

Låt oss ägna en del utrymme åt bakgrunden till Count III, som i så hög grad färgade hela processen mot de fem, och som för Gerardo Hernández resulterade i ett andra livstidsstraff. Det betyder att vi måste rikta strålkastarljuset mot en meriterad terrorist och veteran inom Miami-högern: **José Jesus Basulto Leon.**

En gammal terrorist vädrar morgonluft

– får flygplan av George H. W. Bush

I floran av kontrarevolutionära organisationer i Miami fanns en, *Hermanos al Rescate* (Bröder till undsättning) som bildades i maj 1991, och som bedrev en kampanj mot den kubanska revolutionen samtidigt som den framställde sig som en humanitär organisation. Syftet påstods vara att rädda livet på människor som ”flydde från Castros diktatur”. Organisationen övergick vid mitten av 90-talet till att ägna sig åt provocativa inflygningar över Kuba, och inom organisationen diskuterades möjligheter att handfast bidra till ”motståndet mot Castro”.

Det kubanska nätverket som Gerardo Hernández stod i ledningen för hade två medlemmar infiltrerade i ”Hermanos Al Rescate”; René González och Juan Pablo Roque, båda flygplanspiloter. Det fanns all anledning för kubanerna att hålla ett öga på organisationen ”Hermanos al Rescate”. Bakom den humanitära bild av sig själv den försökte visa upp inför omvärlden fanns nämligen en hel del som den snarast var angelägen om att dölja inför omvärlden. Den ingick som en del i den kontrarevolutionära fronten, och inom denna front har alltid funnits en viss arbetsdelning. Detta med tanke på olika målgrupper för strävandena att erhålla stöd i kampen mot den kubanska revolutionen. Men hela tiden har kommunikationen mellan kontrarevolutionärerna upprätthållits, och den som av taktiska skäl ena dagen i ett visst sammanhang tagit avstånd från våld kunde i ett annat sammanhang nästa dag samarbeta med terrorister.

Så vad kan man finna om man skrapar lite på fasaden? ”Hermanos al Rescate” var grundad och leddes av José Jesus Basulto Leon, som tillhörde den Miami-baserade kontrarevolutionära rörelsens veteraner. Basulto är född i den 8 augusti i Santiago på Kuba. Han flyttade till USA 1957. Efter att ha tillbringat några dagar på Kuba i januari 1960 återvände han till USA. Från och med i maj detta år ingick han i det CIA-ledda projektet för att kväva den kubanska revolutionen. Hans tilldelade uppgift i samband med invasionsförsöket i Grisbukten blev att ingå i en liten grupp som skulle infiltreras in till Kuba strax innan själva invasionen. Träningen inför uppdraget inleddes på ön *Ussepa* i Florida. På schemat stod kryptering och gerillakrigsföring. Därefter fortsatte utbildandet av José Basulto på basen *Fort Peary* i Virginia och i *Retalhuleu* i Guatemala. Där fick agenterna insupa kunskaper om olika vapen, sprängämnen, sprängteknik, kommunikation, grundläggande överlevnadsstrategi, fallskärmschoppning, gerilla-taktik, underrättelseteknik, psykologisk krigsföring med mera. Basulto avslutade sin utbildning vid en bas i Panama i feb-

ruari 1961, och han tilldelades rollen som radiooperatör i den infiltrationsgrupp som han skulle ingå i.

José Basulto

José Basulto smugglade till Santiago, med uppgiften att tillsammans med fyra andra infiltratörer organisera underjordiska grupper till stöd för den stundande invasionen. När denna misslyckades flydde Basulto till den av USA ockuperade basen vid Guantánamo. Han sändes tillbaka till USA, och anslöt sig där till en terroristorganisation med namnet *Anti-kommunistiska befrielsearmén* (ELA).

En annan organisation som han tog kontakt med var en som kallade sig ”*Revolutionära studentdirektoratet*”. Ytterligare en var ”*Brigad 2506*”, som bestod av CIA:s exil-kubanska legoknektar från invasionsförsöket. ”Veteranen” Basulto hade medlemsnummer 2522.

Som artillerist deltog han i augusti 1962 i en båtburan raid mot två hotell på Kubas nordkust. Att ingen omkom vid den tunga beskjutningen var inte terroristernas förtjänst. Basulto påstod efteråt att målet varit sovjetiska rådgivare, som han menade skulle ha funnits på hotellen. Senare har han uttryckt meningen att aktionen utfördes med instruktioner från CIA. Något som författarna till boken ”*The Fish is Red*” – Warren Hinckle och William Turner – uppenbarligen håller med Basulto om. På sidan 132 skriver de att ”*raiden var noggrant planerad och godkänd*” av CIA.

Under 1963 deltog han, tillsammans med drygt 200 andra exil-kubanska kontrarevolutionärer i den militära utbildningen vid *Fort Benning* i Georgia. Deltagarna var främst medlemmar i *Brigad 2506*. José Basulto kunde alltså under utbildningen fördjupa sin relation till Luis Posada Carriles, Felix Rodríguez Mendigutia, Jorge Mas Canosa och andra, som under många år framöver skulle komma att utgöra kärnan i det kontrarevolutionära och terroristiska nätverket med bas i Miami med omnejd.

I november 1963 anslöt sig Basulto till en beväpnad grupp som infiltrerade *Santa Cruz del Norte*, strax öster om Havanna. Under 70-talet arbetade han dels inom en kontrarevolutionär katolsk studentorganisation, och dels inom *Brigad 2506*.

Basulto fortsatte att fungera som CIA-agent, och var 1982 underställd CIA-mannen **Carl Jenkins**. Från den tiden stammar Basultos uttalande om att han var i färd med att få fram något slags bomb, som skulle användas för att mörda Fidel Castro. Basultos kompanjon i detta projekt var terroristen **Oscar Alfonso Carol Armand**. Denne var en före detta pilot och kapten i diktatorn Fulgencio Batistas flygvapen, och han hade flyktat från det revolutionära Kuba 1959. Carol deltog som instruktör inom Brigad 2506 inför invasionen i Grisbukten, och var av CIA knuten till specialuppdrag i samband med denna. Basulto annonserade 1982 att han tillsammans med Carol Armand undersökte möjligheten att smuggla in sprängvapnet till Kuba.

1983 anslöt sig Basulto till "Kubanska Patriotiska Förbundet" och rekryterade exilkubaner till olika kontrarevolutionära paramilitära grupper.

I augusti samma år begav han sig tillsammans med **Tony Varona** (Manual Antonio de Verona) till Honduras i syfte att vidareutveckla stödet till *Contras* i Nicaragua. Kontrarevolutionären Varona hade en nära relation till maffialedaren *Santo Trafficante* och hade också själv varit engagerade i planerna på att mörda Fidel Castro. Mediciner och pengar flödade redan. Det var vid denna tidpunkt Basulto kom i kontakt med drogaffärer.

Ernesto Che Guevaras mördare Felix Rodriguez – terroristen, lönnmördaren, torteraren och drogsmugglaren – som blev chef för flygbasen i Ilopango och där verkade tillsammans med terroristen och massmördaren Luis Posada Carriles, berättade inför *Kerry-kommittén* (under ledning av senatoren **John Kerry**) att han träffat *Contras*-ledarna *Enrique Bermúdez* och *Adolfo Calero* i Basultos bostad i Miami. Rodriguez skrev senare i sin bok "*Shadow Warrior*" att han och Basulto "**varit som bröder**" sedan träningen i Guatemala inför invasionsförsöket i Grisbukten 1961. John Kerry och hans senatskommitté å sin sida skrev i sina slutsatser att "*det står klart att individer som gav stöd åt Contras var inblandade i drogsmuggling (...) och element bland Contras själva, med full vetskap, tog emot finansiellt och materiellt stöd från drogsmugglare*". Kommittén drog också slutsatsen att skattepengar från USA via utrikesdepartementet hamnat i drogsmugglares fickor.

Basulto och Rodriguez var också, när det gällde assistansen till *Contras*, inblandade i ett bedrägligt överförande av federala medel avsedd för sjukvården i Miami till kontrarevolu-

tionärerna i Nicaragua. Den för skumrasket i Centralamerika ansvarige överstelöjtnanten *Oliver North* skriver i sin dagbok den 22 januari 1985: "*System för medicinsk support för skadade FDN i Miami... HMO i Miami har sagt OK till att bistå alla skadade i aktioner...*" North nämner också i detta sammanhang Felix Rodriguez. HMO står för Health Maintenance Organization, och i Miami fanns en HMO-organisation som kallade sig *International Medical Centre* (IMC), som var mottagare av federala medel för sjukvård i staden. Den drevs av exilkubanen **Miguel Recarey**, kontrarevolutionär med långvarig relation till mafioson *Santo Trafficante*. Också Recarey hade varit indragen i CIA:s planer på att mörda Castro. Han lämnade 1988 USA för Venezuela när det uppdagades att han bedragit det federala vårdssystemet på gigantiska belopp. Dock hade han under många år skyddats från hög nivå, då tjänstemän på lägre nivå krävt åtgärder mot honom. En av beskyddarna var **Jeb Bush**. Och en av Recareys sista drag strax innan han lämnade landet var att försöka föra över 30 000 dollar till ett konto tillhörande en viss *Nick Panuzio*, konsult och lobbyist och vid tillfället samordnare av presidentvalkampanjen för **George H. W. Bush**.

Det var Jeb Bush som i egen person 1985 fört vidare till sin far George H. W. Bush, då vicepresident, en förfrågan om medicinskt stöd till *Contras*. Vicepresidenten svarade i positiv anda, och hänvisade till överstelöjtnant *Oliver North*. Detta var bakgrunden till den senares dagboksanteckning. Uppenbarligen var stödet till *Contras* en del av Miguel Recareys bedrägeri. Basulto sade 1987 till *Washington Post* att han deltagit i möten på Recareys IMC, tillsammans med Felix Rodriguez och *Contras*-ledaren *Adolfo Calero*. En tjänsteman inom sjukvårdsväsendet uppgav 1992 att Recarey slussade en del av de 30 miljoner dollar han fick varje månad i federala medel, avsedda för vårdinsatser för så kallade "MediCare-patienter", till att "*sätta upp fältsjukhus för Contras*".

Under denna period hade Basulto också anknytning till ett av CIA:s "frontbolag": *Ransom Committee of Central America*. Han engagerade sig också i familjens byggföretag, och då hans far avled ärvde han en andel. Att asfaltera Miamis gator blev ett värv för Basulto; dock inte i direkt fysisk mening, förstås.

1991, den 15 maj, grundade José Basulto "*Hermanos al Rescate*". Han gjorde det tillsammans med *William "Billy" Shuss*, med vilken han redan organiserat den kontrarevolutionära organi-

sationen ”Veterans of Special Mission”; en träffpunkt för dem som under CIA:s ledning inledde det smutsiga kriget 30 år tidigare.

Basulto hade sinne för affärer och hans nya organisation vände sig till Miamis kubaner i exil med uppmaningar om bidrag till verksamheten. Denna verksamhet hade naturligtvis en politisk och propagandistisk udd riktad mot den revolution som Basulto och de kubanska högerextremisterna hatade mer än allt på jorden. Men Basulto klädde sitt projekt i en humanitär dräkt. ”Hermanos al Rescate” skulle som en ”humanitär” organisation rädda liv. Den skulle göra en insats för de kubaner som på flottor och i småbåtar flydde från ”tyranniet på Castros Kuba”.

Affärsidén var inte dum. Efter Sovjetblockets kollaps hade Kuba ovanpå USA:s blockad drabbats katastrofalt av att 80 procent av importen och exporten i stort sett över en natt raderats ut. Följden blev stor brist och mycket kaos i hela ekonomin. Kuba var på knä, och euforin steg i Miami. Detta var bra för viljan att bidra ekonomiskt.

Och den humanitära appellen bidrog ytterligare när det handlade om att få även Miami-kubaner som var skeptiska till de militanta högerextremisterna att skänka pengar. Men Basulto behövde till att börja med *investera* för att få projektet att rulla. Han måste kunna visa upp aktivitet. Annars skulle inga pengar strömma in. Han behövde *flygplan*.

Den som tog initiativ till att lösa Basultos problem var den Miami-baserade republikanska kongresspo-

litikern *Ileana Ros-Lehtinen*. Hennes första kampanjer dominerades av två frågor. För det första att få terroristen och massmördaren Orlando Bosch Ávila fullständigt benådad så att han fritt kunde röra sig på Miamis gator. För det andra att förmå USA:s regering att skänka flygplan till José Basulto. Hon lyckades i båda fallen. Och i båda fallen handlade det om hjälpende händer och insatser från hennes kampanjledare **Jeb Bush** och USA:s president **George H.W. Bush**.

Tre flygplan blev det; militära Cessna-versioner. De kallades *U.S Air Force 0-2*. På den bild av planen som fanns publicerad i *Miami Herald* den 19 juli kunde bokstäverna **USAF** (U.S. Air Force) tydligt skönjas. Tidningens journalister hade varit med på en flygning. Utmärkt reklam för Basultos projekt. Pengarna strömmade in.

Värt att notera här är att medan Ros-Lehtinen har argumenterat för flygplanen till Basulto som ett humanitärt projekt, har hon lika energiskt argumenterat för frihet för en terrorist som just genom användning av lätta flygplan bedrev en ursinnig terrorkampanj mot Kuba på 60-talet. Naturligtvis är det inte alls märkligt. Ileana Ros-Lehtinen är beredd att omfamna vilken terrorist som helst; hur bloddrypande som helst. På senare tid (2009-2010) har hon utmärkt sig för sin energiska aktivitet till förmån för kuppakarna i Honduras. Hon visste att flygplanen skulle kunna användas till mycket annat än att spana efter flottor i Florida-sundet. Och vi kan vara säkra på att denna vetskap inte orsakade henne några som helst betänkligheter.

”Flyktingar”, massiv propaganda och utstuderad cynism

The Cuban Adjustment Act

Det finns en mycket utbredd uppfattning, inte minst i Sverige, att ”kubaner inte tillåts lämna landet”. Och att människor på Kuba därför tvingas ”fly till friheten” under former som är livsfarliga.

Kuba är ett fattigt land, en del av tredje världen. Emigration till USA, och särskilt till Florida, har förekommit sedan mer än hundra år. Av skäl liknande dem som låg bakom emigrationen från Sverige till USA.

Direkt efter revolutionen 1959 skedde en omfattande inströmning till Miami av kubaner som varit knutna till Batista-diktaturen på det ena eller andra sättet. Det var ur denna grupp som CIA rekryterade sina terrorister och legoknektar för angreppen mot

Kuba. Här finns också ursprunget till floran av högerextremistiska organisationer, som kommit att dominera det Miami-kubanska samhället.

De närmaste åren efter följdes denna grupp av ny kubansk immigration till Miami. Då handlade det inte längre om Batistas blodbesudlade militärer och poliser, torterare, korrumpade politiker, storgodsägare och utpräglad överklass. Den andra vågen bestod av medelklasskubaner och många av Kubas välutbildade. Anledningen till att de emigrerade var att de inte stod ut med den kubanska revolutionens radikala kurs med inriktning på jämlikhet. Följden av denna emigration blev att Kuba dränerades oerhört kraftigt på människor med högre utbildning; tekniker, läkare etc. Den höga utbildningsnivå som Kuba har idag är

alltså ett resultat av en satsning som inleddes utifrån en mycket svår situation i början av 60-talet.

Sedan 60-talet har strömmen av emigranter från Kuba till USA, främst Miami, till stor del bestått av människor som haft släktingar redan boende i USA, och som attraherats av att kunna flytta till världens rikaste land på andra sidan sundet. Det är i detta sammanhang på plats att understryka att Kubas och den kubanska regeringens inställning **aldrig** har varit att förhindra kubaners möjlighet att emigrera. Men man har inte heller, naturligtvis, betraktat emigration som något övervägande positivt. Man har också krävt att högutbildade som vill emigrera ska ekonomiskt kompensera det kubanska samhället för den gratis utbildning de fått. (Inom parentes kan påpekas att strömmen av välutbildade människor från tredje världen till Europa och USA är ett mycket stort problem och att Kuba självt ställer som villkor att de tusentals studenter från tredje världen som kostnadsfritt studerat på Kuba, efter avslutad utbildning måste återvända till sina hemländer och verka där.)

Det grundläggande problemet när det gäller emigrationen från Kuba till USA har inte sitt ursprung på Kuba utan i USA! Och problemets rot heter *The Cuban Adjustment Act*. Denna lag fastställdes genom dåvarande presidenten *Lyndon B. Johnsons* signatur den 2 november 1966. Lagen innebar en särbehandling av immigranter från Kuba på så sätt att dessa, även då de anlät till USA utan visum, automatiskt fick uppehållstillstånd, arbetstillstånd, utbildningsmöjligheter och snabbt möjlighet till medborgarskap. Detta var en lag som exklusivt gällde kubaner; medan andra immigranter utan papper förpassades ut ur landet välkomnades kubaner. Tanken var dels att i lag undanröja alla eventuella problem för de kontrarevolutionärer som lämnat Kuba och redan befann sig i USA. Ett annat syfte var att **uppmuntra illegal immigration**. Lagens innebörd var ju att alla kubaner, även de som inte hade immigrationsvisum, med automatik fick rätt att stanna i USA, **så snart de anlät till USA!** Det betydde att om USA höll igen med tilldelningen av visa, skulle med stor sannolikhet grupper av kubaner utan visum ändå på olika sätt försöka ta sig till USA. Grupper som i propagandan skulle kunna framställas som flyktingar undan "Castro-diktaturen".

Efter en period av omfattande illegal immigration lyckades kubanerna 1984 att få USA:s regering att binda sig vid att **årligen bevilja upp till 20 000 kubaner tillstånd att immigrera**. Problemet kvarstod emellertid, eftersom USA:s regeringar (under **Ronald Reagan** och **George H.W. Bush**) aldrig beviljade ett antal i närheten av 20 000 per år. När sedan de stora ekonomiska problemen satte in i början av 90-talet blev därför en av följderna att

antalet illegala emigranter till USA ökade oerhört kraftigt. Deras sätt att ta sig till USA i småbåtar och på bräckliga flottor var ofta riskfyllt. Det var denna situation som José Basulto och hans organisation *Hermanos al Rescate* utnyttjade. Hans flygplan patrullerade Florida-sundet, och rapporterade till USA:s kustbevakning om farkoster i sundet. Som sedan kunde plocka upp immigranterna. Naturligtvis var Basultos spaningsflygningar något som kustbevakningen självt hade kunna utföra. Men det handlade om propaganda. Och om inkomster för Basulto.

Kuba klarade inte av att stävja strömmen. Man fick begränsa sig till att informera dem som ämnade emigrera om risker och väderförhållanden. Kuba krävde i detta läge att USA skulle efterleva sina åtaganden och bevilja många fler kubaner immigrationsvisum. Den 9 september 1994 nåddes en överkommelse. Clinton-regeringen i USA förband sig att årligen utställa **minst 20 000 visa årligen, plus** visa till kubaner med släktingar i USA. Kuba och USA gjorde också en överenskommelse om att kubaner som ville återflytta till Kuba skulle kunna få göra det. USA:s kustbevakning mötte nu de illegala emigranterna ute i sundet, och efter en kompletterande uppgörelse som slöts i maj 1995 började de återbördas till Kuba. Endast om en kuban lyckades nå USA:s kust och nått land skulle regeln om automatiskt uppehållstillstånd gälla. Den nya varianten av *The Cuban Adjustment Act* kom att kallas "*Wet feet, dry feet policy*". Den väckte vrede bland högerextremisterna i Miami, som parerade med att igångsätta en omfattande illegal trafik med extremt snabbgående båtar. Men Basultos projekt var inte längre gångbart. I Miami var få beredda att skänka pengar till José Basulto för att denne skulle larma kustbevakningen, som hur som helst inte var beroende av hans spaningar, med resultatet att kubaner återsändes till Kuba. Strömmen av ekonomiska bidrag från privatpersoner i Miami upphörde.

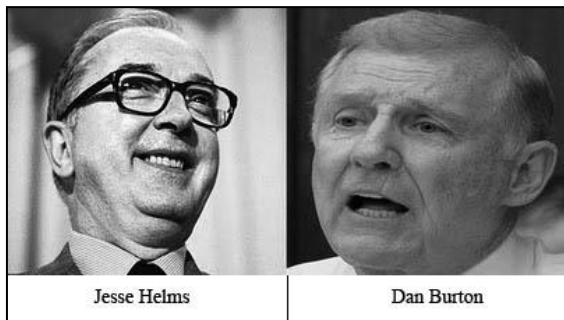
Men redan tidigare hade José Basulto stärkt relationen till den resursstarka *Cuban American National Foundation*, som under alla år, diskret men konsekvent, understött kontrarevolutionärer, inklusive Luis Posada Carriles, som sökt finansiering till sina terrorprojekt. I mars 1993 kommenterade Basulto detta. Han medgav att han på grund av finansieringsproblem vad gällde flygningarna stärkt banden med CANF, vars chef ju var *Jorge Mas Canosa*, Basultos, Posadas och Felix Rodriguez' gamla kurskamrat från Fort Benning 1963. CANF hade enligt Basulto erbjudit honom ett systematiskt stöd.

Basulto visar ”flexibilitet”

Och redan vid denna tid (1993) började Basulto att ”utveckla” sitt projekt. Under hans ledning, och bakom den ”humanitära” fasaden började ”*Hermanos al Rescate*” göra studier av Kubas kust, fartygstrafik, fartygens kommunikation och olika av anläggningar. Planer på sabotage mot högspänningscentralen i San Nicholas de Bari ventilerades, liksom vapeninsmuggling för ett attentat mot Castro. Parallellt med detta fortgick agitationen för att stimulera illegal emigration. I oktober 1993 skärpte Basulto ytterligare retoriken, och pläderade offentligt genom Miami-pressen för kontrarevolutionära aktioner på Kuba. Han planerade också flygningar för fotografering av installationer, med syftet att förbereda sabotage. I oktober 1994 initierade han en träning av medlemmar i den kontrarevolutionära organisationen ”*Militärer och yrkesutbildade för demokrati*”, med sikte på sabotage mot raffinaderiet i Cienfuegos. Och i januari 1995 initierade han ett försök att binda samman ett antal organisationer (projektet *Agreement Operation*) med sikte på insmuggling av vapen och sprängmedel till Kuba.

Han började nu också systematiskt göra inflygningar över Kuba. Dussintals sådana gjorde fram till och med februari 1996. Motivet till dessa var flerfaldigt. Dels ville han demonstrera den kubanska regeringens vekhet, och dess oförmåga att stoppa hans inflygningar. Vid presskonferenser i Miami visades filmbilder från överflygningarna och Basulto hånade i sin propaganda Kuba för svaghet. Appeller till Kubas militär att göra uppror gjordes, och de mot den kubanska revolutionen fientligt inställda uppmanades att agera.

Till dels var syftet också att provocera fram en ökad spänning mellan regeringarna på Kuba respektive USA. Basultos önskan var naturligtvis att genom provokationer åstadkomma en militär aggression från USA:s sida mot Kuba. Men ett viktigt ”delmål” var också att omöjliggöra för Clinton-regeringen att gå emot ett lagförslag framlagt av två republikanska kongressledamöter, innebärande en långtgående skärpning av den ekonomiska blockaden mot Kuba och en politisk plan för diplomatisk

isolering. Planen innefattade också uppbyggandet

på Kuba av ett nätverk av kollaboratörer med USA. Lagförslaget kallades efter sina upphovsmän *Helms-Burton-lagen*.

För kubanerna var det dessutom nödvändigt att räkna med ett tredje motiv. Flygningarna kunde användas till rekognosering för sabotage- och terroraktioner, och slutligen till direkta terroristiska angrepp. Så som Ileana Ros-Lehtinens andra skyddsling i Miami, Orlando Bosch, använt lätta flygplan under 60-talet.

De olagliga flygningarna innebar också, genom störningar av kommunikation och på annat sätt, en risk för det civila flyget över Kuba och Kubas territorialvatten. Detta civila flyg bestod till största del plan tillhörande USA-bolag, som hade förhandlat fram med Kubas regering rätt till överflygningar. Dessa bolag påtalade de risker Basultos flygningar medförde, bland annat genom störande av radiotrafiken. USA:s federala flygmyndighet **FAA** (Federal Air Administration), liksom Clinton-regeringens utrikesdepartement såg även de allvarligt på situationen. FAA uppmanade Basulto att upphöra med flygningarna, men Basulto tog ingen notis.

Efter två inflygningar på låg höjd över Havanna den 9 och den 13 januari 1996 förklarade Kuba att nu fick det vara nog; några ytterligare kränkningar skulle inte tolereras. I kommunikationen mellan FAA och utrikesdepartementet nämndes möjligheten av det värsta scenariot: Kuba skulle kunna skjuta ner något eller några planen. Kubanerna förde fram sina varningar till USA både formellt och informellt. Och varningarna uttalades även offentligt. På så sätt, och genom påstötningar från FAA, var Basulto fullt medveten om att från och med nu gällde nya förutsättningar. Det finns nog anledning att tro att Basulto kan ha sett detta inte som en broms, utan snarare som en anledning till att vässa sina provaktioner.

Låt oss nu konstatera att **för det första** – mot bakgrund av José Basultos historia, kontakter och aktivitet – hade Kuba all anledning att se mycket allvarlig, och med berättigad oro och indignation, på de systematiska kränkningarna av kubanskt territorium och provokationerna som ”*Hermanos al Rescate*” utförde.

För det andra kan vi konstatera, för att uttrycka oss milt, att beskrivningen, som förekommit även i svenska medier, av José Basultos organisation och projekt som uttryck för ren humanitär nit, inte riktigt fångar den verkliga kärnan i organisationens karaktär och strävanden.

För det tredje är det är det värt att notera att faktiskt också FBI (före Pesqueras tillträde som chef i

Miami) fann det motiverat att hålla ögonen på Basulto och hans förment "humanitära" organisation; och att man som rapportör använde sig av kubanen, piloten *Juan Paulo Roque*, som redan infiltrerat "Hermanos al Rescate" på uppdrag av Kubas regering! Också värt att notera är att FBI även kontaktade en av De Fem, piloten *René González*, som i likhet med Roque hade infiltrerat Basultos organisation, och efterlyste från honom information om de exilkubanska kontrarevolutionära organisationerna inblandning i narkotikatrafiken.

Och **för det fjärde** kan vi konstatera att Basulto mycket tydligt av kubanerna, och den federala myndigheten FAA i USA, varnades för konsekvenserna av fortsatta provokationer.

Trots alla uppmaningar och varningar var Basulto fast besluten att fortsätta med kränkningarna och provokationerna. Vi låter den före detta diplomaten och chefen för USA:s så kallade *intressekontor* i Havanna, **Wayne S. Smith**, beskriva det som tre år senare skulle utnyttjas till ett åtal mot Gerardo Hernández, och resultera i en andra livstidsdom; lagd ovanpå hans livstidsdom för "konspiration i syfte att begå spioneri".

”...Den mest absurda, orättvisa och förödande anklagelsen av alla, var den som riktades mot Gerardo Hernández för "sammansvärjning i syfte att begå mord av första graden". Den hade att göra med nedskjutningen av två flygplan tillhörande *Brothers-to-the-Rescue* ("Hermanos al rescate", i fortsättningen BTTR) över Floridasundets vatten. Det påstods att Hernández var delaktig i en konspiration med målet att angripa dessa plan, och att avsiktlig och planerat döda besättningarna över internationellt vatten.

Anklagelsen innebär att det skulle ha funnits något slags hemlig plan som gått ut på att skjuta ner planen. Men ingenting skulle kunna vara längre från sanningen. Den kubanska regeringen hade varnat om att de kunde bli nedskjutna om de ytterligare en gång penetrerade kubanskt luftrum. Sedan 1995 hade BTTR:s flygplan periodiskt kränkt Kubas luftrum, till och med överflugit kubanska städer och i en del fall kastat ut flygblad. Jag råkade vara i Havanna, med en grupp kongresstjänstemän, i januari 1996, då BTTR:s plan sniffade över staden på mycket låg höjd och vräkte ut flygblad. Detta hände den 9 och den 13 januari. Vi såg dem vid det senare tillfället. En eller två dagar senare blev vi på kvällen mottagna av president Castro, och vi tog upp med honom frågan om dessa överflygningar och Kubas reaktion på dem.

Castro gjorde klart att Kubas tålamod nu var slut. BTTR hade på ett flagrant och hånfullt sätt kränkt kubanskt luftrum ett stort antal

gångar, sade han. Kuba hade upprepade gånger varnat USA:s regering, men den senare hade inte gjort något för att stoppa flygningarna. De som nu ägt rum den 9 och 13 januari var det som fått bägaren att rinna över – "el colmo", enligt Castro. Nästa gång de kränkte kubanskt luftrum skulle de riskera att bli nedskjutna.

En av kongresstjänstemännen kommenterade att i så fall skulle stämningen i USA:s kongress kunna förskjutas så att det resulterade i att Helms-Burtonlagen (som vid denna tidpunkt föreföll att bli nedröstad) blev antagen.

Castro sa att han hoppades att det inte skulle gå så. Han hoppades faktiskt att USA skulle vidta nödvändiga åtgärder, och att det inte skulle bli några mer överflygningar. För Kuba gällde att regeringens främsta plikt var försvara nationens territorium. Och därför – underströk han åter igen – skulle Kuba vidta vilken som helst åtgärd som man bedömde som nödvändig i det fall BTTR-planen dök upp.

Och den kubanska regeringen översände en diplomatisk not till USA, i vilken man protesterade mot överflygningarna och i vilken man förklarade att Kuba förbehöll sig rätten att använda våld mot varje framtida kränkning av Kubas territorium. Denna varning upprepades i öppna radiosändningar.

Trots dessa varningar startade José Basulto och andra BTTR-piloter den 24 februari, efter att ha lämnat in falska uppgifter om avsedd flygrutt, en ny flygning; och satte kurs mot Kuba. Omkring klockan tre på eftermiddagen passerade de den 24 parallellen, och blev då kontaktade av den kubanska kontrollmyndigheten för flygtrafiken. Basulto och hans kompanjoner upplystes om att de nu hade flugit in i ett område med restriktioner, och att området nu "aktiverats". Man förklarade från flygkontrollen att de försatt sig i fara, och de uppmanades vända om. Varningen bekräftades av Basulto – men ignorerades.

De gensköts då av kubanska MIG-plan. Ledarplanet, med Basulto, befann sig i det läget klart inne i kubanskt luftrum. Om detta är båda sidor överens. Enligt kubansk radar var också de två andra planen, de som skulle bli nedskjutna, innanför den kubanska luftrumsgränsen. Detta motsägs emellertid av radariakttagelser i USA. Enligt de senare skulle planen ha varit inom ett avstånd på ett par kilometer, och vid själva nedskjutningen ha befunnit sig cirka åtta kilometer utanför luftrumsgränsen.

Låt mig nu göra klart att jag anser att det var fel att skjuta ned planen, med förlorade människoliv som följd – även om det hade varit så att planen befunnit

sig klart inom kubanskt luftrum. Kubanerna skulle ha kunnat nå en mycket bättre utgång, också utifrån sina egna intressen, genom att avvisa planen med en varningssalva från maskingevär framför dem. De kunde sedan ha tagit hela frågan till FN:s säkerhetsråd, och där pekat ut att dessa illegala flygningar skapade en farlig situation i Florida-sundet – och uppmanat säkerhetsrådet att slå fast detta. Kuba skulle då ha haft den allmänna opinionen i världen på sin sida, och en tragisk förlust av människoliv skulle ha undvikits. Dessutom är det möjligt att ett FN-agerande skulle ha satt stopp för överflygningarna.

Men nu blev det, mycket beklagligt, så att planen sköts ned. Dock: Det måste understrykas att de hade blivit varnade, och att ingen av De Fem (senare fängslade kubanerna) uppmanade dem att flyga. Förvisso inte heller Gerardo Hernández. Det är sant att det förekommit kodade meddelanden från Havanna som uppmanat till att försöka undvika att någon av de fem, som infiltrerat Basultos organisation, deltog i flygningen; därför att en konfrontation i någon form var möjlig. Men alla visste att en sådan möjlighet existerade. Förvisso visste Basulto och de andra i besättningen detta. Och de varnades på nytt under själva flygningen. Men de flög ändå.

Inte heller var Gerardo Hernández – eller någon annan av De Fem – på något sätt ansvariga för nedskjutningen. Det förhåller sig verkligen så som försvaret understrukt: **'Bevisen på att Gerardo Hernández skulle ha haft vetskap om en brotlig plan på att mörda personer ombord på BTTR:s flygplan lyser helt med sin frånvaro.'**

Trots detta befanns han skyldig och dömdes till livstids fängelse – ett klart justitiemord. Orsaken tycks framför allt ha varit ett krav på hämnd. Känslorågorna rullade höga i Miami, på grund av nedskjutningen och de omkomna BTTR-piloterna. Någon måste betala priset. Yxan föll över Hernández, trots att han inte haft något med nedskjutningen att göra..."

Den fällande domen mot Gerardo Hernández var **inte bara orimlig**. Det var också, mot bakgrund av den instruktion som rättens ordförande *Joan Lenard* gav den sittande juryn faktisk **omöjlig**. Något som dessutom **åklagarna** hade varit de första att slå fast! Att sedan rättens ordförande själv skulle kröna justitiemordet, som juryns fällande dom innebar, med att utmäta ett livstidsstraff, visar på hur fullkomligt åsidosatt rättvisan i Miami var i detta fall. Något som också både FN:s jurister och en appellationsdomstol i USA skulle komma att konstatera.

Men låt oss först se hur talesmannen för försvarsadvokaterna, **Leonard Weinglass**, sammanfattat det absurda åtalet mot Gerardo Hernández.

”Detta åtal var baserat på det kubanska flygvapnets nedskjutning den 24 februari 1996 av två flygplan som från Florida hade satt kurs mot Kuba. Planen hade en klar avsikt att penetrera kubanskt luftrum; om de inte vid nedskjutningen redan befann sig där. De fakta som presenterades under rättegången gjorde det uppenbart att Hernández inte var ansvarig för de ombordvarande människors öde. Deras död var inte resultatet av något planerat mord, och det fanns ingen sådan överenskommelse som sade att om planen sköts ned så skulle detta ske över internationellt vatten. Inget av dessa tre för en fällande dom nödvändiga villkoren var uppfyllda.

Av bevisningen framgick att den 24 februari 1996, enligt ett vid denna tid redan etablerat mönster, begav sig exilkubaner av från Florida i tre flygplan. Väl i luften lämnade de den kurs som de angivit till flygmyndigheten, och satte kurs rakt mot Kuba. Efter att ha blivit varnade av den kubanska flygkontrollen, om att de passerat gränsen till ett förbjudet område, gensköts de och två av planen sköts ned av det kubanska flygvapnet. Fyra besättningsmän, från Miami, dog. I en bandupptagning, som spelades upp under rättegången, kunde en pilot i ett av planen höras skratta när planen avsiktligt bröt mot ordern att vända om. Åklagarna använde lagen om sammansvärjning för att hävda att Hernández, som hade infiltrerat grupper som 'Brothers to the Rescue' (som låg bakom den aktuella flygningen), informerade Kuba om organisationens planer på terroraktioner och kanske bombningar mot Kuba. Hernández var därför ansvarig för mord.

Det är inte ett brott av Kuba att skjuta ner plan som flyger över kubanskt vatten eller land. Därför slog domaren i rättegången fast att om Hernández skulle kunna befinnas skyldig på denna åtalspunkt, så måste åklagarna lyckas med att bevisa att han (Gerardo Hernández) redan innan planen lyfte, varit delaktig i en plan eller överenskommelse som gått ut på att skjuta ned dem innan de hunnit in över kubanskt vatten. Om inte åklagarsidan kunde bevisa detta hade USA ingen rätt att döma. För detta krävdes att det funnits en överenskommelse, och att den gått ut på att nedskjutningen skulle äga rum inom vad USA hävdar tillhöra landets 'special maritime or territorial jurisdiction'.

Aklagarsidan medgav att den inte hade några bevis överhuvudtaget, rörande en överenskommelse om var de inträngande planen skulle stoppas. Man vidtog därför den mycket ovan-

liga åtgärden att skicka en skrivelse till appellationsdomstolen (Court of Appeals for the 11th Circuit), där man klagade på den av domaren beslutade instruktionen till juryn. Man skrev att instruktionen reste ett 'oöverstigligt hinder' (unsurmountable obstacle) för en fällande dom. Åklagarnas appell (att instruktionen skulle ogillas) avvisades av appellationsdomstolen. Juryn instruerades att den måste finna att det stod utom varje rimligt tvivel att det funnits en specifik överenskommelse om att planen skulle skjutas ned över internationellt vatten. Juryn kan knappast ha fäst avseende vid det 'oöverstigligen hindret', utan fällde sin dom efter rekordkort betänketid."

Alltså: När juryn dömde Gerardo Hernández skyldig på *Åtalspunkt III* måste detta, enligt domarens instruktion, ha inneburit att den funnit det stå **utom varje tvivel** att:

- 1) Nedskjutningen ägde rum över **internationellt vatten**.
- 2) Nedskjutningen var **planerad**; och det fanns en **överenskommelse** om att genomföra en nedskjutning.
- 3) Nedskjutningen var dessutom planerad att äga rum över **internationellt vatten**.
- 4) **Gerardo Hernández** var **delaktig** i planeringen av en nedskjutning över internationellt vatten.

Aklagarna hade protesterat mot domarens instruktion, därför att de ansåg det hopplöst att bevisa att det funnits en planerad avsikt att skjuta ner planen över *internationellt* vatten. Det kan man förstå. *Varför* skulle Kuba överhuvudtaget komma på tanken att det vore att *föredra* att skjuta ner planen över internationellt vatten, och inte över kubanskt vatten?! Och därmed servera Kubas mest militanta fiender i USA en möjlighet till politiska och ekonomiska repressalier och till och med riskera en militär aggression från USA:s sida! Av samma skäl framstår tanken att Kuba skulle ha varit **likgiltigt** inför **var** en eventuell nedskjutning skulle äga rum, som minst sagt märklig! Denna tanke, som senare i processen skulle skjutas fram, klarar lika lite det "rimliga tvivlets" prov.

Kubas säkerhetsmässiga problem var Basultos upprepade kränkningar av *kubanskt* luftrum; det var dessa överflygningar av *kubanskt* vatten och *kubanskt* territorium man tydligt sagt ifrån att man inte längre skulle tolerera. Om de två planen faktiskt blev nedskjutna över internationellt vatten – vilket förvisso *inte* kan sägas vara klarlagt – förefaller det uppenbart att detta i så fall skett av misstag och inte som ett resultat av ett överlagt beslut att angripa inkräktarna utanför det kubanska luftrummet. Och inte ens USA förnekar att det plan Basulto själv satt i faktiskt kränkte det kubanska luftrummet också den aktuella dagen. Man förstår sannerligen

åklagarnas frustration över domaren Joan Lenards instruktion till juryn.

Men egentligen borde åklagarnas position ha varit hopplös i fler avseenden. Hur kan man överhuvudtaget tala om mord när Kuba tydligt och upprepade gånger *varnat* för konsekvenserna av ytterligare kränkningar; en varning som dessutom framfördes till Basulto under själva flygningen? Hur kan man tala om mord när en stat försvarar sin integritet, efter att ha klargjort att man förbehåller sig rätten att välja lämplig åtgärd om integriteten ånyo skulle kränkas? Vilken USA-politiker skulle gå med på att en nedskjutning av flygplan, med kurs mot Washington och anförda av en meriterad terrorist, skulle vara handlig liktydig med mord?!

Fullkomligt fundamentalt var naturligtvis avsaknaden av varje bevis för att den åtalade Gerardo Hernández skulle ha deltagit i någon *planering* av nedskjutningen! Det fanns inte heller några som helst bevis för att han hade någon *vetskap* om formen för den "konfrontering" som Kuba skulle ta till om en ny kränkning ägde rum. Instruktionen att se till att ingen pilot i det kubanska nätverket borde vara med om Basulto beslutade att flyga den 24 februari, anfördes under rättegången i Miami av åklagarna som "bevis". Men också en konfrontering i form av att planen tvingats ned på kubansk mark hade fått en följd som motiverade att infiltrerade piloter skulle undvika att finnas med i besättningarna. De hade ju i det läget varit förbrukade som infiltratörer! Dessutom skulle naturligtvis ett nedtvingande vara förenat med risker för missöden med allvarliga konsekvenser. Vetskapen om att *någon* form av konfrontering av Basulto var att vänta, om den senare valde att strunta i alla varningar, hade naturligtvis Hernández. Det klargjordes ju tydligt i varningarna! Som var offentliga. Så Hernández hade i och för sig och utan tvivel vetskap om att en ny kränkning skulle bemötas anorlunda än de tidigare, och med beslutsamhet. Men denna vetskap delade han med många; inklusive Basulto och USA:s regering. Men det fanns **inget** som tydde på att Hernández visste vilken form konfrontationen skulle anta. *Om* den nu skulle inträffa. Det finns inte heller några som helst bevis på att Kuba vid någon tidpunkt innan den nya kränkningen ägde rum den 24 februari bestämt sig för att *eftersträva* en nedskjutning, så som åklagarna i Miami i åtalet mot Hernández hävdade. Tvärtom var det ju uppenbart att Kubas energiska ansträngningar gick ut på att övertyga Basulto om att **inte** flyga, och på att uppmana USA:s regering och myndigheter till att verka för ett stopp på ytterligare flygningar och provokationer! Att bevisa att Kuba, av något obegripligt skäl, skulle ha *eftersträvat* att skjuta ner planen *över internationellt vatten* bedömde till och med åklagarna som omöjligt. Men de valde i slutpläderingen att inte låtsas om detta,

och juryn svalde hela paketet, inklusive avsikten att skjuta ner planen över internationellt vatten. Liksom att Gerardo Hernández skulle ha varit delaktig i denna plan.

Här kan inskjutas att ett krystat försök att underlätta "bevisningen" kom att lanseras i samband med appellationsprocessen. Åklagarsidan resonerade som så att Kuba kanske inte **eftersträvat** en nedskjutning över internationellt vatten, men varit **likgiltigt** inför frågan om var nedskjutningen ägde rum. Att det skulle "stå utom varje rimligt tvivel" att det förhöll sig på det viset är naturligtvis absurt.

Ytterligare ett försök till "bevisning" av Hernández' delaktighet i "konspirationen" med syfte att begå mord, anfördes av åklagarna. Någon tid efter nedskjutningen mottog han ett meddelande från Havanna där han lovordades för en framgångsrik insats. Åklagarna påstod, utan vidare bevisning, att det han lovordades till var en insats som hade med nedskjutningen den 24 februari att göra. Hernández hävdade bestämt att det handlade om hans organisering av piloten *Juan Pablo Róques* överföring till Kuba. Róque var ju en av de piloter som infiltrerat Basultos organisation, och hans överföring till Kuba hade sedan en tid varit planerad. Det råkade bli så att den verkställdes dagen innan Basultos flygning, den 23 februari. Väl i Havanna höll Roque en presskonferens där han berättade om Basultos organisation och planer. Både hans avslöjanden och det faktum att han visade sig vara lojal mot den kubanska revolutionen blev ett hårt slag för Miamis högerextremister och kontrarevolutionärer. Att lovordandet av Gerardo Hernández handlade om hans insats i organiseran-

det av utförseln från Miami av Róque förefaller förvisso mer än rimligt.

Hur kunde då juryn döma Gerardo Hernández skyldig? Vilka var de märkliga resonemang som ägde rum bakom de lyktade dörrarna under juryns överläggning, och som ledde fram till den fällande domen? När det, som alla vet, för en fällande dom aldrig är *tillräckligt* att den åtalade kan bedömas som *sannolikt* skyldig, i någon annan mening än att det ska vara ställt *utom varje rimligt tvivel* att den åtalade är skyldig till det som han anklagats för! Gerardo Hernández var som åtalad, enligt den juridiska regeln, förvisso inte ålagd att *bevisa sin oskuld* för att gå fri. Det är alltid den åtalades skuld som måste bevisas för att en fällande dom skall komma ifråga. I detta fall var det inte bara så att den åtalades *delaktighet* i ett brott inte kunde bevisas. Också bevis för att ett *brott* överhuvudtaget begåtts saknades! Den förre USA-diplomaten och Kuba-kännaren Wayne S. Smith's mening att **Gerardo Hernández föll offer för ett justitiemord** framstår inte som överord! Domare Kravitch är också mycket bestämd på den punkten i sin reservation från 2008 (se del II).

Alltså: Den slutsats man tveklöst kan dra är att juryn med sitt utslag frångick den instruktion man fått. Varför gjorde juryn detta? Och varför inskred inte domaren efter utslaget? Hon hade en formell juridisk möjlighet att göra det, genom att hävda att juryn frångått den instruktion den fått. Varför valde hon istället att ge Gerardo Hernández ett maximalt straff, livstids fängelse, på denna åtalspunkt? Ja, varför? Svaret stavas MIAMI, staden där rättegången mot de fem kubanska terroristavslöjarna hölls.

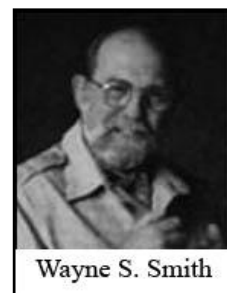
"En sorgens dag i den amerikanska rättvisans historia: Rättegången mot de fem kubanerna."

(Omdömet fällt av **Wayne S. Smith**, före detta högsta chef för *Intressekontoret*, USA:s diplomatiska beskickning i Havanna. Smith avgick från befattningen 1982, i protest mot presidenten **Ronald Reagans** och vicepresidenten **George H. W. Bushs** terroristiska politik mot Nicaragua och folken i Centralamerika. USA stängde sin ambassad den 3 januari 1961; intressekontoret med personal från USA kom till 1977, efter en överenskommelse mellan Kuba och regeringen Carter)

Anledningen till att juryn dömde som den gjorde må vara mångfasetterad. Fördomar, inkompetens, gruppträck och bekvämlighet var faktorer som säkert alla ingick. Men i grunden handlade det om *rädsla*. Befogad rädsla för möjliga följder av ett utslag som av de mäktiga exil-kubanska högerextremistiska organisationerna och nätverken skulle kunna ses som olämpligt. Det var i grunden månandet om den egna hälsan som låg bakom juryns absurda utslag; liksom värnandet av

säkerhet och egna intressen låg bakom domarens absurda straffutmätning!

Låt oss på nytt ge ordet till den före detta diplomaten och professorn i statsvetenskap Wayne S. Smith.

”Jag är inte jurist, men jag har en del erfarenhet av rättegångar i Miami och har själv varit utsatt för en. År 1993 anklagades jag för förtal av **Cuban American National Foundation** (CANF). Åtalet var en absurditet. Som en vän, som är bosatt i Miami, formulerade det: ”Bara i Miami skulle man överhuvudtaget överväga att ta upp ett sådant här fall. Men om CANF vill stämma dig så finns här ingen som kommer att säga ’nej’”.

Vi begärde en flyttning av rättegången till annan plats, men vår begäran avslogs. Naturligtvis. Och så hamnade jag i en rättegång med jury, i Miami 1996, anklagad för att ha sagt något nedsättande om CANF. Ingen avundsvärd sits, med tanke på den laddade atmosfären i Miami när det rör något som har med Kuba att göra. Men jag minns att jag sa till Alfredo Duran, en gammal vän som är advokat och som hade åtagit sig att försvara mig: ”Bekymra dig inte Alfredo. Jag vet att du kommer att göra ett briljant jobb. Men det spelar ingen roll hur mycket vi har på fötterna eller hur bra du argumenterar. Vi kommer ändå nästan säkert att förlora den här ronden.

Men vi överklagar, och då kommer vi att vinna. För då kommer det att handla om juridik snarare än om politiska känslor.”

Och så blev det. Vi förlorade juryrättegången, men vann en total seger i appellationsdomstolen. Så det var inte så konstigt att min första kommentar till rättegången mot de fem kubanerna blev att det var fel att hålla den i Miami. Atmosfären där var – och på många sätt fortfarande är – avsevärt annorlunda än på andra håll i vårt land. Enkäter gjorda år 2000, just innan rättegången påbörjades, visade att 49,7 procent av kubanerna i Miami-Dade ville se direkta militära aktioner från USA mot Kuba. För USA i sin helhet var siffran 8,1 procent. Många inom den kubanska kolonin i Miami såg på relationen till Kuba som ett tillstånd av krig med Castros regering. De fem kubanerna betraktades därför som ”fiender” och ”agenter” för en hatad fiende, och de måste naturligtvis straffas.

Attityderna har modifierats under de senaste fyra åren, men även nu ger ledamoten i USA:s Kongress, Lincoln Díaz-Balart, uttryck för tonläget när han offentligt hävdar att USA bör överväga att lönnmörda Fidel Castro.

Miami borde, kort sagt, ha varit den sista platsen i USA för en rättegång mot de fem kubanerna – oavsett vilka anklagelser som riktades mot dem. Deras försvarare begärde

naturligtvis att rättegången skulle flyttas till annan plats, men deras begäran avslogs. Och just därför att rättegången hölls i Miami blåstes anklagelserna mot dem upp till orimlighet. De var oregistrerade agenter för en främmande makt. Ja. Den anklagelsen mot de fem kubanerna var legitim. Och märk väl, de nekade inte heller på denna punkt. Under normala omständigheter skulle de ha åtalats utifrån denna anklagelse – och för tre av dem kanske också för innehav av falska dokument. Rättegången skulle ha varit över inom loppet av några dagar, och de skulle ha dömts till relativt korta fängelsestraff.

Men i stället åtalades de också för sammansvärjning (konspiration) i syfte att begå spioneri. Enligt åklagarna var det deras avsikt att ’kommunicera, leverera och överföra information rörande USA:s nationella försvar’.

Åklagarsida kunde inte presentera några bevis på att de faktiskt gjort något sådant. Visst, de hade till del haft som uppgift att hålla ett öga på vissa militära baser, från vilka attacker mot Kuba kunde tänkas utgå. Men det handlade bara om att bevaka och rapportera utifall något extraordinärt skulle inträffa; något som kunde tolkas som förberedelser för ett angrepp. Det handlade inte om att penetrera baser, stjäla eller på annat sätt tillskansa sig hemlig information. Snarast var det fråga om att observera sådant som vem som helst hade möjlighet att observera; och, som försvaret påpekade, det de gjorde närmade sig inte på något sätt nivån ’spionage’.

Dessutom inträffade aldrig några förberedelser för angrepp mot Kuba, så det fanns inget sådant att rapportera. Och inte heller eftersökte de inte, och kom aldrig i besittning av, något enda säkerhetsklassat dokument. Kort sagt: De begick aldrig spioneri, och åklagarna hade inte heller tillstymmelse till bevis på att spioneri förekommit. De hävdade istället att det varit de åtalades avsikt att någon gång i framtiden begå spioneri. Men åter, åklagarna saknade bevis också här. Åklagarnas påstående vilade på ett antagande, och borde ha lämnats åt sidan.

De fem kubanerna huvudsakliga uppdrag var att bevaka och infiltrera exilorganisationer, och att varna om planer på terroristiska aktioner mot Kuba. Eftersom dessa organisationer inte var officiella var penetrering av dem inte spioneri.”

Men det var just detta faktum, att De Fems uppgift var riktad mot det mäktiga kontrarevolutionära och våldsamma exil-kubanska nätverket i Miami, som var grunden till att rättegången inte kunde bli annat än en politisk häxprocess.

Ovan: Terroristen José Basulto tillsammans med Juan Pablo Roque och René Gonzales, de i Basultos organisation infiltrerade piloterna och terroristbevakarna. På flygplanet syns inskriptionen 2506, beteckningen för den invasionsstyrka som angrep Kuba 1961. José Basulto var en av de cirka 1500 högerextremister som deltog i det CIA-organiserade invasionsförsöket. Roque bevakade också Basultos organisation för FBI:s räkning! Även Gonzales hade kontakt med FBI och rapporterade om högerorganisationernas inblandning i narkotikahandel. Avslöjandet av Roques relation till FBI, efter det att ha återvänt till Kuba i februari 1996, irriterade minst sagt högerextremisterna i Miami. Men när ledningen för FBI i Florida 1998 togs över av Hector Pesquera, ledde detta till återupprättandet av de goda relationerna med de högerextrema terroristerna.

Nedan: USA:s intressekontor i Havanna

Hemliga och olagliga utbetalningar till ”oberoende” journalister i Miami

En synnerligen uppseendeväckande detalj, vad gäller bakgrunden till den konsert av hets som riktades mot de arresterade kubanska ”spionerna” kom i dagen efter det att medborgarrättsaktivister i slutet av 2008 återoplat *Freedom of Information Act* (FOIA) och från myndigheterna begärt ut information om statliga utbetalningar till journalister i Miami från 1996 (Basultos provokationer) fram till december 2001 (straffutmätningen mot de fem kubanerna).

I juni 2010 hölls i Miami en presskonferens där Gloria La Riva från *National Committee to Free The Cuban Five* kunde berätta att man efter 18 månader nu fått ut uppgifter om åtminstone en del utbetalningar under perioden november 1999 till december 2001.

Även om de utlämnade uppgifterna var ofullständiga framgick det av dem att journalister, som ägnat sig åt hetsande rapportering om och mot de fem kubanerna, mottagit – hemligt och olagligt – pengar som utbetalats av de statliga organisationerna *Office of Cuba Broadcasting* och *Board of Governors*. Pengarna hade slussats via *Radio Martí* och *TV Martí*. De senare propagandastationerna är finansierade av USA:s regering, och bemannade med Miami-baserade kubaner, fientliga till den kubanska revolutionen. Kort sagt är dessa stationer kontrarevolutionära megafoner som lever på USA:s skattebetalare.

Sändningarna vänder sig till Kubas befolkning, men den stora majoriteten av lyssnare och tittare finns i USA. Finansieringen genom staten av denna propaganda är laglig i USA. Däremot är det olagligt om staten betalar pengar till journalister som är knutna till fristående mediaorganisationer, i syfte att uppmuntra propagandistisk journalistik. I fallet med de fem kubanerna var USA:s regering den målsägande parten i rättegången. Samtidigt betalades åtminstone 74 000 dollar till journalister som beredvilligt och energiskt angrep De Fem, det vill säga USA-regeringens motpart i den aktuella rättsliga processen. *Heidi Boghosian*, från *National Lawyers Guild* (en advokatsammanslutning som när den bildades 1937 var den enda i sitt slag som inom sig inte tillämpade åtskillnad på grund av ras) hävdade på presskonferensen i juni 2010 att de hemliga statliga utbetalningarna till journalisterna visade på en ”flagrant kränkning av *US Information and Education Act*,

även kallad *Smith-Mundt Act*. Under åtionden har denna lag tjänat

som en mycket behövlig brandvägg mellan regeringspropaganda och allmänhet i USA.”

En av de mutade journalisterna var **Wilfredo Cancio Isla**, reporter på *El Nuevo Herald* som är tidningen med den största spridningen bland spansktalande i Miami. Han mottog under perioden 30 september 2000 till 3 december 2001 statliga dusörer uppgående till en summa på 4 725 dollar. En av hans artiklar publicerades samma dag som juryns slutliga överläggning inleddes. ”**Kuba använde sig av hallucinogener i träningen av sina spioner**” löd rubriken i *El Nuevo Herald* den 4 juni 2001. Artikeln är en skröna vars källa naturligtvis inte namnges – men antyds vara en avhoppad kubansk spion. Wilfredo Cancio påstår sig i artikeln citera ”Alex”, den anonyma källan, som understryker för ”intervjuaren” Cancio och läsarna att han ”kan försäkra att ”**La Red Avispa**” (nätverket där de fem åtalade ingick, och som leddes av Gerardo Hernández) bara är en del av den spionverksamhet vars syfte är att långsiktigt infiltrera USA”. Avsikten med sammanförandet av de två grundlösa påståendena var uppenbar: Det handlade om att nagla fast bilden av de fem åtalade som farliga spioner vars aktivitet ingick i en långsiktig plan för ”infiltrering av USA”, och som spioner av ett sådant fanatiskt slag att LSD-bruk (av någon märklig anledning) ingick i deras utbildning.

En annan av den tjänstvillige och av regeringen hemligt betalde Wilfredo Cancios artiklar, publicerad i *El Nuevo Herald* den 19 april 2001, bar rubriken ”**Åklagarna fruktar kubansk styrning av rättegången**”. Artikeln handlade om en överläggning mellan domaren, försvaret och åklagarna. Juryen var avsiktligt utestängd från denna överläggning, därför att den inte skulle riskera att påverkas av eventuella irrelevanta tendensiösa påståenden från parterna. Överläggningen handlade om en önskan från försvarets sida att få domarens godkännande till att göra en andra resa till Kuba för att inhämta uppgifter. Åklagarsidan motsatte sig att försvaret skulle få denna möjlighet. Cancio citerade

i sin artikel åklagarnas replik ”Kuba för fram en *fabricerad version av fakta*”. Detta var ett exempel på sådana irrelevanta påståenden som juryn inte skulle utsättas för. Men Wilfredo Cancio såg till att varje jurymedlem genom artikeln fick tillgång till denna ”upplysning”; som under överläggningen hade presenterats av den sida som försåg honom med 4 725 dollar. Denna direkta påverkan av juryns medlemmar skall väl betraktas som en ”bonus” utöver det tryck på dem som uppnåddes den indirekta vägen; genom uppiskandet av stämningarna i Miami och de högerextremistiska gruppernas hotfullhet.

En annan journalist som lät sig i hemlighet belönas av USA:s regering var **Ariel Remos**, som skrev för *Díario de las Américas*. Den hemliga belöningen uppgick i hans fall till 11 700 dollar; pengar som betalades under perioden från den 1 november 1999 till den 12 december 2001. Remos tillhörde de journalister som energiskt propagerade för att Fidel Castro som ytterst ansvarig skulle åtalas för nedskjutningen av Basultos två Cessna-plan den 24 februari 1996. Hetsen mot Gerardo Hernández bottnade bland annat i att en fällande dom mot honom i åtalet som gällde händelsen den 24 februari 1996 skulle innebära att en domstol i USA i en dom uttryckt att det handlade om mord. Och att Hernández hade varit *delaktig i en sammansvärjning*. Detta skulle öppna vägen för åtal mot *andra* enligt en sådan dom *delaktiga*; och bland Miamis högerextremister propagerades energiskt för åtal mot Raúl och Fidel Castro. Hittilldags har man uppnått att de två MIG-piloterna och en kubansk officer åtalats i sin frånvaro. Gerardo Hernández själv åtalades på denna punkt först efter att suttit häktad i sju månader. Vilket tyder på att åklagarna efter arresteringen försökte knyta åtminstone en av de fem till nedskjutningen. Visserligen skulle bevisningen förmodligen inte ha fungerat i en rättegång någonstans – inte ens i USA – utanför Miami. Men nu hölls ju rättegången i Miami; så det gick vägen.

Pablo Alonso var den journalist som fick lejonparten av de hittilldags kända utbetalningarna. Summan för hans del uppgår till 58 600 dollar. Också han deltog i kampanjen för åtal mot Fidel Castro, och han gav tjänstvilligt röst åt de med högerextremismen sympatiserande kongressledamöterna från Florida. Redan i samband med arresteringen av de fem terroristavslöjarna i september 1998 deltog Alonso i spridandet av fördomar mot dem. Varken han eller Ariel Remos antydde vid något tillfälle att de mottog pengar från USA:s regering, det vill säga från målsägaren i processen mot de fem kubanerna.

Nyhetschefen på en radiostation som kallar sig ”*Radio Mambi*” var också en av de belönade. **Enrique Encinosa** bedrev från sin station en hatkam-

panj mot Kuba, och i linje med sin bakgrund uppmuntrade ha till terroraktioner. Med åtminstone 5 200 dollar – den summa som är känd – uppmuntrade Washington terroristen Encinosa. Kanske dusören sporrade honom ytterligare, men motivet från USA-myndighetens sida kan möjligen snarast ha gått ut på att ge honom en signal; grönt ljus, i detta fall.

Helen Ferre, debattredaktör på *Diario de las Américas*, mottog under perioden 21 februari 2001 till 13 december 2001 1 125 dollar. Det var på hennes debattsida som Ariel Remos fick artiklar publicerade. Hon lät även trycka ett bidrag från den ”notoriske terroristen” – som man på USA:s justitiedepartement tio år tidigare benämnde honom, innan dåvarande presidenten **George H.W. Bush** så att säga lade saken till rätta. Vi talar alltså om massmördaren **Orlando Bosch Ávila**. I artikeln framförs hot mot åtminstone en av de fem åtalade kubanernas försvarsadvokater. Dessa fem fall av hemlig bestickning från den målsägande partens sida har alltså nyligen (2010) uppdagats. De var till exempel inte kända av *FN:s arbetsgrupp för undersökning av godtyckliga fängslanden* när denna internationella grupp av jurister år 2005 slog fast att Miami, på grund av hetsen där mot de fem åtalade, inte hade fungerat som en plats där de åtalade kunde få en rättvis rättegång. Inte heller kände appellationsdomstolen i Atlanta till bestickningsfallen när den senare samma år kom fram till att det i Miami rått ”en formlig storm” (*a perfect storm*) av fördomar och hets mot de fem åtalade; och därför i ett enhälligt utslag rev upp domarna mot de fem och beordrade om en ny rättegång på annan plats.

Fallen vi redogjort för ovan är alltså snarast *exempel* på den hets mot de åtalade som bedrevs före och under rättegången. Det som ändå gör dem speciella är bestickningsaspekten, som nu kan utgöra delgrund för ett överklagande till Högsta Domstolen. För ett sådant överklagande krävs att ”nya bevis” kan presenteras. Och när Högsta domstolen 2009 sa nej till att behandla fallet var regeringens mutor till journalister inte kända.

Det kan här vara meningsfullt att stanna upp och ställa frågan: *Hur kom det sig att*, medan medierna i Miami under tiden då före och under rättegången fokuserade hårt på fallet, medierna i övriga USA i stort sett hanterade fallet med total tystnad? Och hur kommer det sig att samma tystnad faktiskt gällt USA:regeringen? *Varför* har inte USA:s regering inför omvärlden, efter det att domarna mot de fem fallit, gått ut och påvisat det agerande från Kubas sida som resulterat i fällande domar mot fem agenter och sammantaget fyra livstidsstraff och 77 år därtill?

Svaret på den senare frågan är förmodligen att medan propagandaskränor och förtalskampanjer mot Kuba ofta fungerar därför att medier och politiker i Europa beredvilligt sväljer ”axiomet” att Kubas åsikter och versioner av fakta bara är ”diktaturens hopplösa undanflykter”, så står propagandisterna och kampanjmakarna i Washington i fallet med de fem fängslade kubanerna inför ett särskilt och påtagligt problem. Till att börja med ligger det en uppenbar svårighet i att vifta bort de fem kubanernas försvarsadvokater, samtliga USA-medborgare och i flera fall från Miami. För det andra behövs det för en opartisk betraktare ingen större ansträngning för att nå insikten att i detta rättsfall finns det något mycket sjukt involverat. Och när det gäller USA-regeringars skandalösa samspel med den exilkubanska högerterroristen finns det tillräckligt många välinformerade kritiker och möjliga faktakällor i USA, som gör frågan till något som bör undanhållas internationellt dagsljus. Alltså: Locket på. Så lite uppmärksamhet som möjligt!

Vad gäller de stora mediernas tystnad i USA, som med några enstaka undantag har varit total, så kan nog på ganska goda grunder antas att en kombination av politisk bekvämlighet, genuint ointresse och en medveten eller instinktiv självzensur utgör förklaringen till denna.

Om de mest uppenbara oegentligheterna direkt riktade mot de fem kubanerna, från myndigheternas sida, under deras häktningstid och under rättegången mot dem, har försvarsadvokaten Leonard Weinglass gjort följande sammanfattning:

”... Under 17 månader före rättegången, då de fortfarande skulle betraktas som oskyldiga, var De Fem inlåsta i för bestraffning avsedda isoleringsceller. Syftet var att pressa dem till att medge skuld. Cellerna var avsedda för dömda personer som misskötte sig i fängelset. De Fem vacklade aldrig, men deras möjlighet att förbereda sina försvar försvårades.

FISA och CIPA

Agenter från USA:s myndigheter genomförde fem inbrott i lägenheter tillhörande De Fem, under perioden som föregick arresteringen av dem. På så sätt försökte man olagligen skaffa bevismaterial som skulle kunna användas mot dem. Dessa inbrott godkändes av en hemlig domstol, The Foreign Intelligence Surveillance Court, och enligt en lag som är känd under beteckningen FISA. Lagen medger avsteg från det skydd USA:s konstitution annars ger, och lagen har fördömts av försvarare av medborgerliga friheter.

Därpå, då användande sig av en annan kontroversiell lag, som kallas CIPA (Classified Information

Procedure Act) klassade myndigheterna varenda ett av dokumenten man kommit över som hemligt. Och man vägrade återlämna några av dem till försvaret, vilket lagen normalt fordrar. Åklagarna gjorde upp med domaren under sammankomster där försvaret var uteslutet. Lagen var aldrig avsedd att fungera på detta sätt – ett sätt som berövar försvaret den fundamentala rätten att ha tillgång till sina egna dokument.

Fel begångna av åklagarna

Under uttagningen av jury ägnade sig åklagarna åt etnisk rensning, då den uteslöt ett antal unga afro-amerikaner från att ingå i juryn. Sedan begick åklagarna förseelsen att inför juryn, under rättegångens inledningsfas, understryka att det handlade om ”oss mot dem” (us against them), fortfor med att använda sig av ett antal oetiska och otillständiga kommentarer; för i slutpläderingen inför juryn, inte en gång utan tre gånger, hävda att De Fem kommit från Kuba för att ”förstöra USA” (destroy the United States).

Åklagarnas, domstolens och FBI:s övertramp ägde rum mot fonden av en hätsk kampanj från den mäktiga exil-kubanska högern. Resultatet blev den ”formliga storm” (appellationsdomstolens formulering 2005) som omöjliggjorde en rättvis process. Grundbulten var pressen som skapades på juryns medlemmar, och – som också appellationsdomstolen påpekar i sitt utlåtande från augusti 2005 – den **befogade rädsla** som jurymedlemmarna kunde tänkas känna inför alternativet att gå emot de mäktiga – och dokumenterat våldsbenägna – exilkubanska högergrupperna i Miami.

Samma bedömning som Appellationsdomstolens (augusti 2005) har framförts av bland andra FN:s *arbetsgrupp för undersökning av godtyckliga fängslanden* (maj 2005) och *Amnesty International* (oktober 2010). De två senare dokumenten finns med i sin helhet i del II av denna skrift.

I juni 2001 kom juryn med sin dom, efter en rättegång som då varat i sju månader. Juryn påstod sig ha funnit de fem åtalade skyldiga på alla de sammantaget 23 åtalpunkter som riktats mot dem. FBI-folk och företrädare för den exilkubanska högerextremismen föll varandra i armarna i rättssalen då juryn tillkännagivit sitt beslut. FBI-företrädare ”firade” senare i extremisternas lokala radioutsändningar den ”seger” som de uppenbarligen såg som gemensam.

Efter juryns dom förpassades De Fem ånyo under en period till isoleringsceller. Det enda tänkbara syftet verkar ha varit att öka den psykiska pressen på dem.

I december 2001 utdelade den federala rättegångsdomaren Joan Lenard straffen. Hon utdömde maximala fängelsestraff på samtliga åtalspunkter. Resultatet blev som följer:

Antonio Guerrero ådömdes **livstids fängelse** och ytterligare tio år.

Fernando González ådömdes **19 år i fängelse**.

Gerardo Hernández ådömdes **två livstidsstraff** och ytterligare 15 år.

Ramón Labañino ådömdes **livstids fängelse** och ytterligare 18 år.

René González ådömdes **15 år i fängelse**.

I samband med straffutmätningen hölls en så kallad ”hearing”, vilket innebar att de fem dömda, innan domaren tillkännagav besluten om straff, var och en gavs möjlighet att uttala sig. De fems tal inför domstolen i Miami återges oförkortade i del II av denna skrift.

Appellationsprocessen inleds – De Fem kastas i isoleringscell

Efter det att de absurda straffen hade avkunnats av domaren Joan Lenard i den federala distriktsdomstolen i Miami, placerades de fem dömda kubanerna ut på fem olika fängelser, spridda över den nordamerikanska kontinenten. Antonio Guerrero, Gerardo Hernández och Ramón Labañino, som alla ådömts livstids fängelse, placerades i högsäkerhetsfängelser av den mest extrema sorten; Fernando González och René González i fängelser nivå under.

Joan Lenard

De stora avstånden i förening med hårda restriktioner vad gällde rätt till besök, och formerna för besöken, försvårade De Fems kontakt med både familjer och försvarsadvokater. Hustrurna till Gerardo Hernández och René González nekades inrese tillstånd till USA och möjlighet att besöka sina män.

Försvarsadvokaterna ingångsatte omedelbart, i samarbete med De Fem, arbetet med att överklaga processens utgång. Den instans man hade att närmast vända sig till var en appellationsdomstol med säte i Atlanta. Den går under beteckningen ”Appellationsdomstolen för område 11” (*Court of Appeal for the 11th Circuit*), och den täcker ett antal av delstaterna i sydöstra USA, däribland Florida.

När förberedelsearbetet inför överklagandet i början av 2003 gick in i ett särskilt intensivt skede inträffade något mycket märkligt. Plötsligt och samtidigt, överfördes De Fem, för tredje gången, till särskilda isoleringsceller. De berövades all kontakt med andra fångar, och all kontakt med yttervärlden. Även kontakten med försvarsadvokaterna blev

avskuren. Förberedelsearbetet inför överklagandet omöjliggjordes.

Dessutom var formerna för isoleringen extrema. Beslutet om att förpassa de fem till isoleringscellerna hade **inte** fattats av fängelseledningarna. Det handlade om ett beslut fattat på hög politisk nivå inom regeringen, som 2003 leddes av **George W. Bush**, sonen till den tidigare presidenten **George H. W. Bush**. Den senare hade ju bland mycket annat försatt massmördaren och terroristen Orlando Bosch på fri fot, och det kan vara värt att notera att en av de fem, Fernando González, haft som uppgift att bevaka just Orlando Bosch’s förehavanden. Nu kastades Fernando González, dömd till 19 års fängelse, i isoleringscell, medan Bosch i frihet spankulerade på Miamis gator. Så såg Bush-regeringens ”krig mot terrorismen” ut vad gällde terrorismen riktad mot Kuba.

De angivna villkoren för isoleringen av de fem kubanerna var också exempellösa. De placerades i flera fall i särskild hård isolering, och tilläts endast bära underkläder. I cellerna fanns en brits och en toalettstol. I de fönsterlösa cellerna brann lysröret i taket 24 timmar om dygnet. I Gerardo Hernandez’ cell spreds fukt från ett läckande avloppsrör från våningen över. Transporterna till duschen skedde med påsatta hand- och fotbojor. All form av kontakt med andra fångar, i samband med förekommande förflyttningar, förhindrades genom stängda celldörrar. De fem kubanerna meddelades att isoleringen skulle bestå under ett år, och därefter omprövas med ettårsintervall. I princip skulle De Fem alltså kunna få tillbringa hela strafftiden i isoleringsceller! Att beskriva detta övergrepp som gränsande till tortyr framstår inte som brukande av överord.

Det av USA:s regering *angivna* motivet var ”nationella säkerhetsintressen”. En stämpel som kanske var tänkt att fungera i den allmänt hysteriska situationen i samband med inledningen på angreppet mot Irak. De *verkliga* motiven kan förmodas ha bestått i

dels en önskan att försvåra försvarets förberedelser inför överklagandet, och dels i en strävan att bryta ner de fem fångarnas moral.

En av försvarsadvokaterna, Leonard Weinglass, lyckades efter några veckor få tillstånd korta övervakade sammanträffanden med Gerardo Hernández och Antonio Guerrero. Den upprörde Weinglass förde ut informationen om de villkor som de fem fångarna drabbats av, och reaktion från jurister och andra blev så stark att isoleringen hävdades efter en månad. Beslutet kom uppifrån och samtidigt för alla fem. Någon motivering gavs inte. Var inte de längre ett så stort "hot mot den nationella säkerheten"? Kunde "den nat-

ionella säkerheten" nu plötsligt värnas tillfredsställande genom högsäkerhetsfängelsernas normala celler, murar, taggtråd och beväpnade vakter? Hycklarna på hög politisk nivå gav inga ledtrådar till svar på sådana frågor.

Leonard Weinglass beskrev i en intervju hävdandet av isoleringen som den första delsegern för rättvisan, i en process som dittills bestått av idel motgångar. Han uttryckte förhoppningen att framgången skulle bli en vändpunkt för de fem orättvist dömda politiska fångarna.

Framtiden skulle föra med sig fler framgångar, men också tunga bakslag.

FN-institution granskar fallet

– underkänner rättegången mot de fem kubanerna

Imaj 2005 offentliggjorde FN:s arbetsgrupp för undersökning av godtyckliga fängslanden ett utlåtande om fallet med de fem fängslade. Hela utlåtandet återfinns översatt till svenska i del II av denna skrift. Arbetsgruppen, som bestod av högt meriterade jurister från olika länder, kom i sin undersökning fram till att de fem kubanerna **inte** fick en rättvis rättegång i Miami. Man uppmanade USA:s regering att vidta åtgärder för att rätta till missförhållandet. Man kritiserade också det förhållandet att Adriana Pérez och Olga Salanueva inte fått möjlighet att besöka sina män, Gerardo Hernández och René González.

Arbetsgruppen, som var en avdelning inom FN:s kommission för mänskliga rättigheter, hade tagit sig

an fallet efter det att det anmälts av anhöriga till de fem kubanerna. USA:s regering svarade på utlåtandet med aggressivitet och arrogans. Arbetsgruppen anklagades för att "gå Kubas ärenden" och för att otillbörligt intervensera i en i USA pågående juridisk process.

FN:s arbetsgrupp påpekade att man under avsevärd tid dröjt med att offentliggöra sitt utlåtande, då man ville vänta in beslutet från appellationsdomstolen i Atlanta, dit försvaret lämnat överklagandet av domarna. Men appellationsdomstolen dröjde med sitt beslut, och till slut ansåg arbetsgruppen att den inte kunde vänta längre.

Appellationsdomstolen beordrar ny rättegång

Beslutet av domstolen i Atlanta följde dock relativt snart, den **9 augusti 2005**, på FN-gruppens utlåtande. Och innehållet i domen var i linje med den mening som FN:s arbetsgrupp uttryckt. De tre domarna i appellationsdomstolens panel var eniga om att rättegången inte varit rättvis och de var eniga i beslutet att **riva upp alla domar mot de fem kubanerna**. Situationen i Miami var, enligt appellationsdomstolen, sådan att varje jury, oavsett sammansättning, hade grund för fruktan att utslag till de åtalades favör, skulle kunna få negativa konsekvenser för juryns medlemmar. Det rådde enligt domstolen en formlig storm av fientlighet mot de åtalade, och därför måste, om åklagarna ville fortsätta driva fallet, en ny rättegång hållas på **annan ort än Miami**. *Kommittén Frige de Fem* och *Svensk-Kubanska Föreningen* kommenterade do-

men i Atlanta i ett gemensamt uttalande. Nedan återger vi delar av uttalandet:

(...) Det var för 19 månader sedan som de fems advokater skickade en gemensam ansökan om resning i fallet. Nu kom alltså svaret. Appellationsdomstolen håller med om att de fem kubanerna inte fick en rättvis rättegång, och att en sådan, på grund av sociopolitiska faktorer, var omöjlig i Miami. Atlantias appellationsdomstol upphäver därmed de tidigare domsluten och rättegången måste göras om från början. De fem är inte längre dömda och ska därmed betraktas som oskyldiga vad gäller samtliga åtalpunkter. Detta var den andra positiva nyheten inom kort tid. Tidigare hade FN:s kommission för mänskliga rättigheter, den avdelning som bevakar godtyckliga fängslanden, uttalat sig om fallet, och

riktat kritik mot USA:s regering. Man fokuserade på tre punkter som innebar att rättegången inte blev rättvis. För det första den extremt långa isoleringstid som De Fem fick utstå under häktningstiden, som avsevärt försvårade möjligheterna att förbereda försvaret. För det andra på att då fallet klassificerades som en fråga som rörde USA:s nationella säkerhet, försämrades försvarets möjligheter till förberedelse ytterligare, genom att deras tillgång till bevismaterial begränsades kraftigt. Och för det tredje att rättegången överhuvudtaget hölls i Miami. Och det är alltså denna tredje punkt som appellationsdomstolen behandlar i sitt domslut.

Det är ett domslut som statsmakten dock har möjligheter att agera mot. Åklagarmyndigheten kan begära att appellationsdomstolen omprövar sitt beslut, eller så kan det begäras att Högsta Domstolen ska ta över fallet.

Omfattande domslut

Inget av dessa alternativ bedöms dock av försvarsadvokaterna som troligt. På grund av att domslutet är så pass omfattande, detaljerat och klart formulerat så menar man att sådana försök med all sannolikhet skulle visa sig lönlösa. (Domslutet är hela 93-sidor långt och går igenom en mängd incidenter och omständigheter som präglade rättegången). Det går naturligtvis bara att spekulera kring vad som ledde fram till detta framsteg. FN:s uttalande är säkerligen en faktor som spelade in. En annan faktor är den internationella solidaritetsrörelsen, som nu kanske är viktigare än någonsin.

Paul McKenna, Gerardo Hernandez' advokat, menar att solidaritetsrörelsen har varit avgörande för att hålla moralen uppe, såväl för advokaterna som för De Fem:

'Deras bidrag är enormt och jag ber dem fortsätta med det dom håller på med för det gör verkan. Det gör verkan på mig.'

Leonard Weinglass, advokat till Antonio Guerrero, sa nyligen i ett tal under ungdomsfestivalen i Venezuela att under denna kritiska tidpunkt kommer "solidaritetsarbetet att vara av lika stor vikt som advokaternas (...) domslutet är inte hundra procentigt positivt. Vi kommer att få en ny rättegång, men beslutet om när är ännu inte taget. Det är åklagaren som bestämmer det och därför är det så viktigt att det i denna stund finns en stark internationell röst, riktad mot åklagarna...'

Vad som händer härnäst är alltså oklart, men det som måste krävas är naturligtvis först och främst att de fem släpps från sina fängelser. Sedan att deras fruar som hittills nekats inresevisum får det, så att familjerna äntligen kan återförenas.

Prejudikat

En annan positiv aspekt av appellationsdomstolens beslut som är värd att nämnas är att detta fall kommer att kunna återopas av försvar i liknande fall där omständigheterna på den geografiska platsen där rättegången äger rum påverkar möjligheterna till en rättvis rättegång. Weinglass menade under en presskonferens dagen då domslutet offentliggjordes att "det kommer att, utifrån det rent juridiska, betraktas som en milstolpe i historien". (...)

I USA uttryckte rörelsen för rättvisa för de fem kubanerna stor glädje och tillförsikt. Vi citerar ur ett uttalande från National Committee to Free the Cuban Five:

(...) I ett anslående beslut i fallet med de fem kubaner, som dömdes i en rättegång i Miami 2001, har USA:s 11:e appellationsdomstol upphävt domarna för de män som är kända som De Fem Kubanerna, och beordrat en ny rättegång.

Advokat Leonard Weinglass kännetecknar den 93-sidiga domen som "ett av de mest utförliga utlåtanden som någonsin gjorts angående plats för rättegång och rättvis rättegång. Det är första gången i USA:s historia som en appellationsdomstol har upphävt en federal rättegång med anledning av platsen för rättegången."

De fem männen, Gerardo Hernández, Antonio Guerrero, Ramón Labañino, René González, och Fernando González, dömdes i den sju månader långa rättegången till fängelsestraff från 15 år till dubbel livstid. Dessa straff har nu återkallats. De Fem kommer att hållas kvar i sina nuvarande fängelser under den första 20-dagarsperioden då överklagande kan göras av de federala åklagarna.

Gloria La Riva, samordnare i USA:s nationella kommitté för frigivande av De Fem Kubanerna, säger: "Detta är en enorm seger! Vi jublar över denna dom. Den bekräftar att De Fem Kubanerna är fullständigt oskyldiga, som vi vet att de hela tiden varit."

"Vi har gott hopp om att den federala regeringen inte kommer att kräva en ny rättegång. Appellationsdomstolens domslut är enhälligt och ett dundrande nederlag för det USA-uppbackade terroristnätverket i Miami som förföljt De Fem."

Paul McKenna, advokat för Gerardo Hernández, som dömdes till två livstidsstraff, säger: "Det är ett mycket viktigt beslut, men vårt arbete är inte över. Jag kommer att ansöka om att min klient frigges mot borgen fram till dess att det slutliga beslutet har fattats. Det kommer också de andra advokaterna att göra."

Den nationella kommittén i USA begär De Fem omedelbara frigivande.

Kommittén begär också att utrikesminister Condoleezza Rice och justitieminister Alberto González låter hustrurna till två av männen, Olga Salanueva, hustru till René González, och Adriana Pérez, hustru till Gerardo Hernández, komma till USA för att besöka sina män. De två hustrurna har förbjudits inresa till USA sedan De Fem arresterades 1998. (...)

På Kuba var naturligtvis glädjen stor, och anhöriga till de fem sände den 11 augusti följande budskap till alla som verkat för rättvisa för deras kära:

På De Fem Kubanernas och alla deras familjemedlemmars vägnar:

Tillsammans med alla våra vänner i solidaritetsrörelsen vill vi dela den glädje vi känner över utslaget från appellationsdomstolen i Atlanta. Domstolen har utfärdat en rättvis dom efter en lång och ångestfylld väntan. Vi tackar er djupt för ert ovillkorliga stöd i denna sak.

Segern var möjlig endast genom ert outtröttliga och ihärdiga arbete. Detta har i hög grad påverkat att sanningen lagts i dagen, så att USA:s folk och världen skulle känna till de övergrepp som begåtts mot De Fem.

Glädjen hindrar inte vår fortsatta kamp. Nu mer än någonsin behöver vi enheten och styrkan från er alla så att segern blir verklighet så snart som möjligt.

Med all vår respekt och tacksamhet

Magali Llort, Irma Schweret, Mirtha Rodriguez, Carmen Nordelo, Rosa Aurora Freijanes, Olga Salanueva, Adriana Pérez, Elizabeth Palmeiro, Antonio Guerrero (son), Irma González (dotter)

Översättarens anmärkning:

Magali Llort (mor till Fernando González), Irma Schweret (mor till René González), Mirtha Rodriguez (mor till Antonio Guerrero), Carmen Nordelo (mor till Gerardo Hernández), Rosa Aurora Freijanes (hustru till Fernando González)

Olga Salanueva (hustru till René González) Adriana Pérez (hustru till Gerardo Hernández) Elizabeth Palmeiro (hustru till hustru till Ramon Labañino)

Antonio Guerrero (son till Antonio Guerrero), Irma González (dotter till René González)

USA:s regering och åklagarna går till motangrepp

Men bakslag skulle följa. Efter det att domarna mot De Fem kubanerna upphävts av appellationsdomstolen borde de fem naturligtvis omedelbart ha försatts på fri fot. Så skedde emellertid inte. Åklagarna och justitiedepartementet begärde betänketid för sitt beslut om hur man skulle reagera. Man fick en månads betänketid, och lanserade därefter kravet att appellationsdomstolen skulle **ompröva sitt beslut**. Ett sådant krav är extremt ovanligt. En omprövning innebär att samtliga till appellationsdomstolen knutna domare engageras i bedömningen ("en banc" eller "full panel"). Huruvida regeringens krav skulle tillmötesgå eller inte bestämde appellationsdomstolen själv. Med tanke på den mycket genomarbetade domen från den 9 augusti ansågs det av många som förvånande att en majoritet av domstolens tolv domare lade sina röster för att **tillmötesgå regeringens och åklagarnas krav**.

Appellationsdomstolens beslut att gå med på att ompröva sin dom innebar också att det tidigare utslaget från 2005 upphävdes. De fem kubanerna

satt fortfarande i sina fängelseceller, tvingade att invänta resultatet av omprövningen.

Den 9 augusti 2006, på dagen ett år efter den första domen, offentliggjorde appellationsdomstolen i Atlanta sitt nya beslut. För de fem fängslade, för deras anhöriga och för all dem som verkat för ansändighet och rättvisa i fallet innebar den nya domen ett nedslående besked. *Kommittén Frige De Fem* och *Svensk-Kubanska Föreningen* beskrev den nya situationen i ett gemensamt uttalande:

”Appellationsdomstolen i Atlanta splittrad. Domstolsmajoriteten vek sig för Bush-administrationens och den exil-kubanska högerextremismens politiska tryck.

(...) På dagen ett år efter det att de tre domarna **Stanley Birch, Phyllis Kravitch** och **James Oakes** beordrat en ny rättegång kungjordes appellationsdomstolens nya beslut: De Fem beviljas **inte** en ny rättegång. Detta beslut fattades med röstsiffrorna tio mot två. Domen omfattar 120 sidor och 50 av dessa upptas av en reservation mot beslutet; författad av Stanley Birch och understödd av Phyllis Kravitch. (James Oakes hade varit "utlånad" från appellat-

ionsdomstolen i New York, och ingick inte i tolvdomarepanelen.)

Majoritetens talesman, domaren Charles Wilson, har ett förflutet som åklagare och domare i Florida, och är numera stationerad i Tampa i samma av Jeb Bush styrda och exilkubansk högerextremism präglade delstat.

Wilsons och majoritetens argumentation går ut på att eftersom rätten i Miami lade ner möda på att se till att juryn kom att bestå av personer som påstod sig vara kapabla att döma rättvist, och eftersom försvaret efter en veckas urvalsprocess förklarade sig tillfredställt med juryns sammansättning, så får man utgå ifrån att domen inte var baserad på fördomar eller illvilja. Majoriteten anför också domaren Joan Lenards uppmaningar till jurymedlemmarna att inte läsa tidningsskrifterna om fallet, inte diskutera det utanför rättssalen etc. I mycket är majoritetens text en bugning inför Joan Lenard, rättegångsdomaren i Miami; som efter det att juryn förklarat De Fem skyldiga på samtliga åtalspunkter – sammantaget 23 stycken – utdömde de sanslösa straffen.

Birch står i sin reservation benhårt fast vid slutsatserna i appellationsdomstolens tidigare dom. Enligt honom och Kravitch var Miami i detta fall en omöjlig rättegångsplats. I reservationen skriver Birch:

”I detta fall var en ny rättegång berättigad på grund av den formliga storm som uppstod då svallvågorna från de känslor som genomsyrade samhället, och den omfattande publiciteten före och under rättegången, förenades med åklagarnas otillbörliga anklagande påståenden i rättssalen, och deras inställning till frågan om ändring av plats för rättegången.

Dessutom fanns starka skäl att anta att inte bara negativa ekonomiska konsekvenser skulle kunna drabba jurymedlemmar som förordat frikännande. Här förelåg en risk för våld från en passionerat fientlig sektorssektor med tillgång till skjutvapen och bomber.”

Domare Birch riktar i sin reservation direkt och synnerligen hård kritik mot åklagarsidan för att den enligt honom frångått sin skyldighet att eftersträva sanning och rättvisa:

”Åklagare som representerar Förenta Staterna är förpliktigade att både energiskt företräda staten, och att ’som representerande regeringen vara trogna principen att rättvisa (fairness) skall tillkomma den åtalade. Denna plikt innefattar skyldigheten att avstå från metoder medvetet avsedda att ge upphov till en felaktig dom.”

I reservationens avslutande slutsatser fastslås att:

”... en av våra mest väsentliga friheter utgörs av rätten att få sin sak rättvist prövad i en öppen atmosfär och att på sätt få en rättvis rättegång.”

Rättegången i Miami mot De Fem var enligt Birch och Kravitch inte en rättvis rättegång. Reservationen avslutas med att fastslå De Fems rätt till en ny rättegång, och domare Birch gör det med det kärva konstaterandet:

”Vår konstitution kräver inget mindre än detta.”

Domstolsmajoritetens bedrövande, politiskt anpassliga och ytligt argumenterade utslag innebär inte att appellationsprocessen är avslutad. Nu går försvarets överklagande vad gäller åtalspunkterna – konspiration i syfte att begå spioneri etc. – tillbaka till en grupp bestående av tre av appellationsdomstolens domare. Förmodligen kommer det att ta avsevärd tid innan ett utslag kommer. En möjlighet att överklaga till Högsta Domstolen finns också. Försvaret säger sig överväga ett försök denna väg också.

En sak står klar: Den världsomfattande solidariteten med anti-terroristerna Antonio Guerrero, Fernando González, Gerardo Hernández, Ramón Labañino och René González får inte mattas. Den måste intensifieras och breddas och växa i styrka till den dag då de är fria!

Situationen som den nya domen skapade innebar att frågan om rättegångsplats till vidare var avförd i överklagandeprocessen. Återstod gjorde nu överklaganden rörande övriga rättegångsfel, de fällande domarna på åtalspunkterna och straffsatserna i förhållande till de brott de fem dömts för. Fallet återgick nu till en panel med två (senare tre) domare inom appellationsdomstolen. I december 2006 gjorde *Kommittén Frige De Fem* och *Svensk-Kubanska Föreningen*, under den trots allt något optimistiska rubriken *Ljusglimt för De Fem*, följande bedömning (en bedömning som inte tog med i beräkningen att en tredje domare skulle placeras i panelen; en domare av ett snitt som inte skulle ge anledning till optimism):

”(...) Det var med röstsiffrorna 10 mot 2 som det nya beslutet den 9 augusti 2006 togs.

Majoritetens mening var att domaren Joan Lenard under rättegången i Miami handlat rätt då hon upprepade gånger avslagit försvaret begäran om att få rättegången flyttad till annan ort. Mot majoritetens beslut reserverade sig domarna Birch och Kravitch. Reservationen omfattar 53 sidor och utgör en kraftfull och grundligt argumenterad kritik av kollegornas ståndpunkt. Dessutom kritiserar de åklagarsidan för att den under rättegången medvetet

frångått sin skyldighet att eftersträva sanning och rättvisa och inte avstått från metoder ”avsedda att ge upphov till en felaktig dom”. Vad gäller en ny rättegång för De Fem slår Birch och Kravitch fast: ”Vår konstitution kräver inget mindre än detta.”

Situationen i appellationsprocessen är nu att fallet gått tillbaka till den ursprungliga panelen. Men denna består inte längre av tre domare, utan endast två. Det är domarna Birch och Kravitch som inlett behandlingen av de övriga punkter som omfattas av försvarets överklaganden. Det handlar om sammanlagt nio punkter; förutom åtalen, på vars grund De Fem dömts, också om vad försvaret hävdar var rättegångsfel.

Som representant för försvaret har Antonio Guerreros advokat Leonard Weinglass i en intervju gjord av Gloria La Riba (den 20 november) från kampanjen för De Fem i USA, redogjort för försvarets strategi i nuläget. Weinglass berättar att försvaret den 19 november skickade in sina synpunkter till domstolen. Åklagarsidan ska komma in med sina senast den 17 december. Den 20 december får försvaret tillgång till åklagarsidans inlägg, och beslutar då om man ska komplettera med skriftliga kommentarer till åklagarsidans argumentation. Det kan också bli aktuellt med en kort så kallad ”hearing”, om domstolen vill kalla in parterna och höra dem.

Leonard Weinglass

Weinglass berättar att försvaret skjuter fram fyra punkter i sitt inlägg. **För det första** mordåtalet mot Gerardo Hernández, vilket i Miami renderade honom ett av hans två livstidsstraff. Det handlar om nedskjutningen av två Cessnaplan tillhörande terroristen José Basultos organisation. Planen var den 26 februari 1996 på väg mot Havanna. Försvarets ståndpunkt, som delas av USA-militärer som vittnade under rättegången, är att incidenten inte kan betraktas som mord, och att Hernández hur som helst saknade varje inflytande på de beslut som togs av den kubanska försvarsmakten. På denna punkt begär således försvaret att åtalet ogillas.

För det andra begär försvaret också att åtalen för ”konspiration i syfte att begå spioneri” ogillas. Denna åtalspunkt drabbade Antonio Guerrero, Gerardo Hernández och Ramón Labañino, med livstids fängelse som påföljd. Försvarets ståndpunkt är att de tre, som aldrig kunde åtalas för genomfört spioneri på en enda punkt, inte heller konspirerat i syfte att begå spioneri. Också vad gäller den påstådda ”konspirationen” saknas bevis, understryker försvaret.

Vidare: om det nu varit så att Guerrero, Hernández och Labañino utfört handlingar som skulle kunna klassas som förberedelse till spioneri, något som de tre energiskt förnekar, så är straffpåföljden ändå groteskt, och ett övergrepp begått av Joan Lenard, domaren i Miami.

För det tredje hävdar försvaret att åklagarsidan begick allvarliga fel under rättegången. Ett sådant allvarligt fel var att den i sin slutplädering inför juryn hävdade om De Fem att ”de kom till Förenta Staterna för att förstöra (destroy) landet”. Detta påstående framfördes inför juryn inte bara en gång, utan tre. Om appellationsdomstolen bedömer detta yttrande inför juryn som otillbörligt ska konsekvensen bli att domarna mot De Fem upphävs.

För det fjärde påpekar försvaret det absurda sätt på vilket en lag om hantering i rättsprocesser av uppgifter som anses röra den nationella säkerheten (Classified Information Procedures Act – CIPA). Lagens syfte är att känsligt material inte skall behöva offentliggöras, men ändå kunna ingå i bevisningen. I fallet med De Fem fanns egentligen inget sekretessbelagt material. Men det skapades! Allt som beslagtogs från De Fem klassificerades som känsligt och rörande den nationella säkerheten (inkluderande 20 000 textsidor). Genom att tillämpa CIPA på detta material förhindrades försvaret att ta del av det (det vill säga de åtalades egna tillhörigheter). Endast på nåder tilläts försvaret se mycket begränsade delar, och förbjöds att kopiera i samband med förevisandet. Om appellationsdomstolen finner att ett missbruk av CIPA förelåg är det en grund för att ogiltigförklara rättegången i Miami.

I det fall de två domarna Stanley Birch och Phyllis Kravitch inte kan ena sig om ett utslag kommer appellationsdomstolens ordförande att tillsätta en tredje domare. Weinglass tror inte att ett utslag är att vänta förrän tidigast någon gång i vår, och det kan dröja längre än så. En ljusglimt är det förstås att det är Birch och Kravitch, som redan visat principfasthet och kurage, som fortfarande handhar fallet. Ett för De Fem positivt utslag kommer dock säkerligen att överklagas av åklagarsidan. Leonard Weinglass understryker därför också vikten av det världsomfattande upplysningsarbetet om fallet. Kampen för rättvisa för De Fem måste föras vidare, och, påpekar Weinglass, även knytas till kampanjen för överlämnandet till rättvisan i Venezuela av Bush-administrationens och CIA:s skyddsling: terroristen och massmördaren Luis Posada Carriles.

Beslutet från appellationsdomstolen kom att dröja. Rörelsen runt om i världen för rättvisa för De Fem fängslade växte sig under tiden allt starkare; också bland parlamentariker från många länder, kyrkliga och fackliga organisationer.

I USA publicerade juristsammanslutningen *National Lawyers Guild* i november 2007 en genomgripande kritik av processen mot De Fem. (Den återfinns i sin helhet i del II av denna skrift.) Och då *Amnesty International* den 28 maj 2008 publicerade sin årsrapport innehöll den också en kritik av USA:s regerings behandling av De Fem. Strax därpå, den **4 juni 2008** tillkännagav appellationsdomstolen i Atlanta sitt beslut. Beslutet fick högerextremisterna i Miami att jubla. Vi citerar reaktionen från *Kommittén Frige De Fem* och *Svensk-Kubanska Föreningen*:

”Torsdag 5 juni 2008: Nyheten kom i natt från USA att de Fems senaste överklagande nu har behandlats av appellationsdomstolen i Atlanta USA. Tre domare var utsedda att avgöra överklagandet, och enligt nyhetsbyrå AP:s artikel höll domarna i avgörande delar med domslutet i Miami 2001, som dömde de fem till sammanlagt 4 livstid och 77 års fängelse.

Appellationsdomstolen var inte helt enig i alla frågor. En av de tre domarna underkände livstidsdomen "konspiration för att begå mord" mot en av de fem, Gerardo Hernández. En annan av anklagelserna var "konspiration för att begå spionage" och appellationsdomstolen sa att det tidigare domslutet för detta var för strängt eftersom det saknades bevis för att de fem skulle ha "samlat eller förmedlat någon topphemlig information", dvs information av betydelse för USA:s säkerhet. Istället för att fatta ett beslut rakt av att underkänna anklagelsen "konspiration för att begå spionage", som gett livstid för dem som dömdes för detta, står det i appellationsdomstolens beslut uttryckligen att vad gäller detta måste frågan återremitteras till Miami-domstolen, dvs till domstolen som alltså styrs av sin högerextrema antikubanska sociala omgivning.

Sammanfattningsvis bekräftar appellationsdomstolen Gerardo Hernández dubbla livstidsdom plus 15 år och René González 15 års fängelse. Appellationsdomstolen återremitterar fallen Ramón Labañino (livstid plus 18 år), Antonio Guerrero (livstid plus 10 år) och Fernando González (19 år) till domstolen i Miami.

Återremitteringen till Miami innebär i praktiken att överklagandeprocessen riskerar att förlängas in i det oändliga. Återremitteringen kan också ses som en delseger, och visar att vår kamp för att få de fem frigivna behövs mer än någonsin (...)

Några dagar senare publicerade de två organisationerna en utförlig bedömning av situationen och dess bakgrund. Rubriken löd:

Den politiska bakgrunden till den cyniska domen i Atlanta

”Redan omedelbart efter det att Antonio Guerrero, Fernando González, Gerardo Hernández, Ramón Labañino och René González i september 1998 hade gripits och kastats i det federala häktets isoleringsceller uppstod inom högerextrema kretsar, medier och FBI i Miami en diskussion om möjligheten att knyta någon av de fem till nedskjutningen den 24 februari 1996 av terroristen José Basultos två cessnaplan. Kuba hade tidigare utfärdat upprepade varningar i samband med provocativa inflygningar över Kubas territorium. Basultos provokationer hade pågått i flera år. Efter varningar över radio den 24 februari till Basulto och övriga piloter, och efter det att planens besättningar nonchalerat dessa varningar, sköts två av de tre planerna ner.

Då de fem kubanska terroristbevakarna tillbringat åtta månader i häktets isolering beslöt åklagarna att lägga till åtalpunkten "konspiration i syfte att begå mord av första graden". Anklagelsen riktades mot Gerardo Hernández. Genom åtalet skapades en möjlighet att i en domstol i USA utfärda en dom som skulle hävda att händelsen den 24 februari 1996 handlade om mord av första graden; och att Gerardo Hernández var skyldig till detta mord – tillsammans med myndighetspersoner på Kuba. De kontrarevolutionära grupperna i Miami jublade över åtalet, och över de intressanta perspektiv som tycktes öppna sig.

Anklagelsen bidrog också till att piska upp hatstämningen i Miami, och den bidrog till att öka hetsen mot samtliga de fem åtalade. Något som naturligtvis samtidigt ökade jurymedlemmarnas känsla av att ett utslag som gick den mäktiga och våldsbenägna exilkubanska högern emot, skulle kunna vara synnerligen ohälsosamt och riskfyllt.

Tidigt lanserades också kravet från de högljudda högerkretsarna att den politiska ledningen på Kuba skulle dras in i processen. Fidel och Raúl Castro var de som särskilt nämdes. Det var alltså av flera skäl hett eftersträvat av de kontrarevolutionära högerkrafterna att någon i rättegången i Miami skulle dömas skyldig till mord. Därmed skulle en grund för åtal och aktioner riktade också mot den militära och politiska ledningen på Kuba vara lagd.

Men nu var det ju så att anklagelsen mot Gerardo Hernández, som från början bottnat i ett syfte helt skilt från sökande efter sanning och rättvisa, led av skriande brist på bevisgrund. Och åklagarnas mål var att förmå juryn att anamma åsikten att det stod klart att Gerardo Hernández *utom varje rimligt tvivel* medverkat i något som *utom varje rimligt*

tvivel varit en konspiration i syfte att begå mord av första graden!

I en instruktion till juryn i Miami förtydligade rättsens ordförande Joan Lenard att en fällande dom mot Gerardo Hernández måste basera sig på övertygelsen att han medverkat i ett beslut vars syfte var att på olagligt vis ta livet av människor, och att i detta fall det handlade om att, för att verkställa dödandet, skjuta ned planen över internationellt vatten. Denna instruktion betraktade åklagarna som "ett oöverstigligt hinder" för en fällande dom. Vilket föranledde dem att under rättegången vända sig till appellationsdomstolen i Atlanta med en begäran att Lenard's instruktion skulle upphävas. Appellationsdomstolen avslag åklagarnas begäran. Vilket möjligen temporärt orsakade förstämning bland åklagarna, men deras farhåga att instruktionen innebär att juryn aldrig skulle kunna fälla Hernández visade sig vara för "pessimistisk". Ty det absurda inträffade att juryn inte såg det som åklagarna sett – det "oöverstigliga hindret" – utan fann att det stod utom varje rimligt tvivel att Gerardo Hernández deltagit i en konspiration syftande till att begå mord av första graden. Dock har det i efterhand sipprat ut att flera i juryn var mycket tveksamma, och att särskilt en av juryns medlemmar länge stretade emot. Trycket från en majoritet, som naturligtvis förstod att en friande dom på denna punkt skulle medföra avsevärda risker, blev emellertid för starkt. Inte bara de mäktiga och våldsamma exilkubanska högergrupperna hade tydligt gjort klart vad som förväntades av juryn. Åklagarna hade i sina pläderingar beskrivit de fem som fiender "som kommit till USA för att förstöra vårt land". Oenighet inom juryn i skuldfrågan hade inneburit ny rättegång och att anklagelsen att man svikit sin patriotiska plikt och gått kommunisternas ärenden skulle ha riktats mot juryns medlemmar. Med andra ord fungerade den rättsupplösande mekanism som härrörde ur den hotfulla situationen, och vars uppenbara närvaro under rättegången i Miami 2001 föranledde den eniga tre-domare-panelen i Atlanta att i augusti 2005 riva upp domarna mot de fem, och att beordra om att en ny rättegång på annan plats än Miami skulle hållas.

Också rättsens ordförande, Joan Lenard, utsattes för trycket att gå de anti-kubanska kontrarevolutionära krafterna till mötes. Efter det att juryn fattat det absurda beslutet att den funnit det stående utom varje rimligt tvivel att Hernández var skyldig till att ha deltagit i en mordkonspiration, hade hon en laglig möjlighet att agera på basis av att utslaget, mot bakgrund av den av henne själv utfärdade instruktionen till juryn, var orimligt. Men hon avstod från det. Istället utfärdade hon på denna åtalspunkt straffet livstids fängelse.

Också Joan Lenard, liksom juryns medlemmar,

levde och verkade i Miami. Hon hade sin egen och sin makes karriär och hälsa att tänka på. Att aktivt verka för rättvisa i en situation då detta skulle ha inneburit att mot juryns utslag också verka i Hernández intresse förmådde hon sig inte till. Under rättegången hade hon vid fem tillfällen avslagit försvarets begäran att flytta rättegången till annan plats än Miami. Tre-domare-panelen fastslog i sin dom 2005 att hon gjorde fel då hon inte tillmötesgick försvaret. Att hon inte gjorde så hade säkert sin grund i att Miami omöjliggjorde inte bara en rättvis jury. Miami omöjliggjorde också en rättvis domare! Domaren, i vars hand det låg att avgöra om en rättvis rättegång var möjlig i Miami, var själv bakbunden! Ett politiskt betingat moment 22 med andra ord!

När sedan tolv-domare-panelen, efter justitiedepartementets och åklagarnas påstötning, omprövade tre-domare-panelens beslut och i augusti 2006 förklarade att Miami fungerat bra som rättegångsplats, innebar detta en exempellös överkörning av de tre domarna Birch, Kravitch och Oakes. Den senare, som varit utlånad från appellationsdomstolen i New York, ingick inte i tolv-domare-gruppen; vilket förklarar röstsiffrorna 10-2. Birch och Kravitch, som höll fast vid sin mening att Miami var omöjlig som rättegångsplats i ett mål som berörde Kuba, skrev en mycket grundlig reservation. Deras tidigare dom, omfattande 93 sidor, hade rönt stor uppskattning bland många jurister, och överkörningen, som deras kollegor i Atlanta nu hade utsatt dem för, måste rimligtvis ha varit omskakande. Det som Stanley Birch och Phyllis Kravitch bevittnat var hur tio av deras kollegor antingen dukat under för det politiska trycket eller helt enkelt låtit egna anti-kubanska politiska uppfattningar korrumpiera ett juridiskt beslut. De två kom att hantera denna erfarenhet något olika, i den nya tre-domare-panelen vars uppgift det var att behandla de fems överklaganden rörande rättegångsfel, åtalspunkter

och straffsatser. I denna panel insattes också William Pryor, en domare med så uttalade konservativa politiska anknytningar att stora ansträngningar från Demokratiska Partiet gjordes för att stoppa George W Bush's utnämning, i november 2003, av honom till domare i appellationsdomstolen i Atlanta. Det blev reaktionären Pryor som fattade rodret och pennan i den nya tre-domare-panelen.

Beslutet som de tre domarna tillkännagav den 4 juni innebar att de inte fann anledning att kritisera någon av de fällande domarna från Miami. Dock ansåg de att i tre fall för hårda straff utmätts av rättsens ordförande Joan Lenard. Antonio Guerrero och Ramón

Labañino, som bestraffades med livstids fängelse för konspiration till spioneri riktat mot USA:s försvar, ska enligt beslutet i Atlanta bestraffas lindrigare; därför att de aldrig var i närheten av säkerhetsklassat eller hemligt material. Fernando González, som fick 19 år för att han enligt åtalspunkterna utan att anmäla saken verkade som agent för främmande makt, hanterade falska identitetshandlingar samt konspirerade med andra inom dessa områden, ska också enligt appellationsdomstolens tre domare straffas lindrigare. Detta på grund av att han inte haft den ledande roll som Joan Lenard tillskrev honom i domen från 2001.

Beslutet av domstolen Atlanta innebär att frågan om straffsatserna för Fernando González, Antonio Guerrero och Ramón Labañino skickas tillbaka till distriktsdomstolen i Miami. Utifrån appellationsdomstolens beslut ska den federala distriktsdomstolen där hålla en ny ”hearing” med de tre och utmäta nya straff.

För Gerardo Hernández och René González står allt från domen 2001 kvar. Det gäller de fällande domarna och också straffsatserna: Två gånger livstid plus 15 år för Hernández, 15 år för René González.

Vad gäller domen för konspiration till mord reserverar sig domare Kravitch. Och hon motiverar sin reservation utförligt. Hon påvisar det fullkomligt orimliga i uppfattningen att det står ställt utom varje rimligt tvivel att Hernández deltagit i en konspiration med syftet att begå mord. Ja, hon visar till och med på det orimliga i att påstå att en sådan konspiration överhuvudtaget måste ha förelegat.

Stanley Birch kommenterar också han frågan om konspiration till mord. Han påstår att den är svår (”a close case”), men att han ändå går på samma linje som William Pryor. Denna linje går ut på att genom vaga och märkliga resonemang hävda att juryns slutsats var ”rimlig”, och att i tveksamma fall åklagarnas ståndpunkt ska ha ”förtur”. Birch skrivning andas dåligt samvete, och han väljer att betona att rättegången enligt honom skulle ha tagits om på nytt, på annan ort än i Miami. Och han säger att han hoppas att Högsta Domstolen ska få tillfälle att pröva denna fråga. Han orkar dock inte stå för det han inser vara uppenbart vad gäller det absurda mordåtalet. För han inser också vilka våldsamma reaktioner från Miami-högern och det fariseiska politiska etablissemangen som skulle ha blivit följden om han valt att ställa sig på Phyllis Kravitch’s sida; och därmed förvandlat 2-1 till 1-2. Osökt går tanken till Pontius Pilatus.

Och domaren Stanley Birch har verkligen anledning att rannsaka både sitt professionella och sitt mänskliga samvete! För samtidigt som Ramón Labañino

och Antonio Guerrero nu kommer att få sina livstidsstraff vad gäller åtalspunkten *konspiration i syfte att begå spioneri* omprövade, så förvägras detta Gerardo Hernández. Motiveringen är att han ändå har sitt andra livstidsstraff för konspiration i syfte att begå mord, och att därför en strafflindring vad gäller spioneripunkten skulle sakna betydelse för honom. Det betyder att om Stanley Birch på punkten konspiration till mord valt att rösta med Phyllis Kravitch istället för med William Pryor, så skulle också Gerardo Hernández fått sitt livstidsstraff för konspiration till spioneri omprövat.

De fem har aldrig begått någon handling som kan beskrivas som spioneri. De är dömda för att ha haft för avsikt att göra det någon gång i framtiden; en anklagelse som de fem energiskt tillbakavisat. Nu har domstolen i Atlanta hävdade att de livstidsstraff som tre av de fem dömdes till är felaktiga, därför att de aldrig begick spioneri och aldrig var i närheten av säkerhetsklassade handlingar eller hemligstämpelat material. Det betyder att om de nya straffsatserna följer lagens riktlinjer så ska straffen, enligt de fems försvarare, skäras radikalt; och med tanke på att de fem nu varit frihetsberövade i tio år och att möjlighet till tidigare lagd frigivning finns (om den frihetsberövade varit ”skötsam”) så skulle, om ett tillräckligt kraftigt tryck från solidaritetsrörelsen finns för rättvisa i detta fall, en frigivning inom överskådlig tid kunna pressas fram. Men detta gäller nu inte för Gerardo Hernández. Och det finns all anledning att förmoda att domaren Stanley Birch fattade sitt beslut att tillsammans med William Pryor rösta för den fällande domen mot Hernández på grund av – förutom väntade våldsamma reaktioner från Miami-högern – olika former av starka påtryckningar.

Domslutet att Gerardo Hernández tillsammans med myndighetspersoner har begått mord står fast, och står därmed till förfogande i samband med verkställandet av den aggression som planeras; och som utannonserats i form av ”Commission for Assistance to a Free Cuba”.

Efter domen i Miami 2001 har två kubanska MIG-piloter och en militär befälsperson åtalats i sin fråntvång, för nedskjutningen av cessnaplanen den 24 februari 1996.

I Miami-pressen förekom efter de fällande domarna 2001 spekulationer om möjligheten att moraliskt bryta ner Gerardo Hernández. En representant för regeringsapparaten lanserade förhoppningen att när appellationsprocessen väl slutförts och Hernández utan hopp sitter i sin cell med livstidsstraffet orubbat, så kommer han kanske att bli förhandlingsvillig. Förhoppningen handlar om att Gerardo Hernández i utbyte mot strafflindring skall börja

säga lämpliga saker som kan vara användbara i aggressionen mot Kuba. Och den som vet hur propagandan produceras i Washington och Pentagon, och av CIA, vet att det ”lämpliga” alls inte behöver ha med det *sanna* att göra.

Vår övertygelse är att Gerardo Hernández aldrig någonsin kommer att låta sig knäckas. Men det finns all anledning att förmoda att en intensifiering av försöken att bryta ner honom nu stundar.

Olika former av tortyr har Gerardo Hernández och hans kamrater redan utsatts för. Det började med den exempellösa isoleringen i 18 månader under häktningstiden. När Bush-regeringen anföll Irak kastades de fem, som då var utplacerade på fem olika fängelser för att avtjäna sina straff, på nytt i isoleringsceller. Denna gång handlade det om minimala celler, med påslagna lysrör dygnet runt och om påbud att endast bära underkläder. Totalt besöksförbud gällde, vilket också gällde advokaterna som då var i färd med att författa inlagor för överklagandena. När en av advokaterna lyckades få till stånd korta sammanträffanden med Hernández och Guerrero fördes de till samtalsrummen, där samtalet skedde i vakts närvaro och genom en avskiljande

glasskiva, kedjade till händer och fötter. Beslutet om isoleringen av de fem kom ”uppifrån” och motiverades med ”nationella säkerhetsskäl”. Det skulle gälla i tolv månader, och därefter omprövas. Det handlade alltså om en möjlighet till tidsmässigt obegränsad isolering under tortyrliknande former.

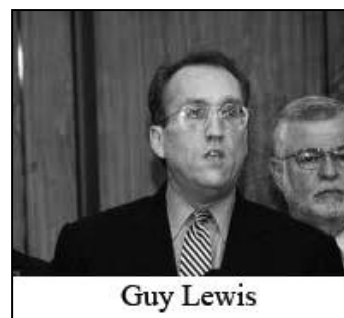
Också att man nekat Gerardo Hernández och René González att få besök av sina makar är exempel på försöken att bryta ner dem.

Men alla de fem kubanerna har under fängelsetiden upprätthållit samma höga moral som de uppvisade i rättegångssalen i Miami. Grunden för deras hållning har varit och är det förhållandet att de inte begått några omoraliska handlingar, att de verkat för att skydda människor på Kuba, och även i USA, mot högerextremisternas terrorism och militärt uppbackad aggression från USA. Deras arbete måste av alla anständiga människor betraktas som naturligt, hedersamt och lovvärt. Och därför förenas idag så många människor världen över i uppfattningen att anständigheten och rättvisan kräver att Antonio Guerrero, Fernando González, Gerardo Hernández, Ramón Labañino och René González omedelbart frigges!

Terroristernas, högerns och regeringens mål: mental nedbrytning av Gerardo Hernández

Bland alla vänner av rättvisa för De Fem, världen över, fanns en känsla av stor besvikelse; men också en beslutsamhet att fortsätta kampen och intensifiera ansträngningarna. Motpolen var högern i Miami. Där jublade man. Och den fåfänga förhoppningen att de fem fängslade skulle kunna brytas ner, och att fallet skulle kunna utnyttjas till ytterligare slag mot den kubanska revolutionen, blommade upp. Förhoppningarna hade kommit till uttryck redan då De Fem arresterades 1998. En artikel, bland många, i *The Miami Herald* (23 februari 2006) ger ett exempel. Där intervjuas åklagaren **Guy Lewis**, och denne utvecklar där tankar kring att utvidga åtalet mot Gerardo Hernández, vad gällde nedskjutningen av Basultos två plan, till åtal mot till exempel Raúl Castro eller andra inom Kubas statsledning. (En kubansk general och de två MIG-piloterna åtalades i sin frånvaro). Kravet på åtal gentemot Fidel och Raúl Castro hade varit ett framträdande tema i Miami-högerns agitation. Dessa tankar delades uppenbarligen också av åklagarna, regeringens representanter i rättegången mot De Fem. Tidningen menar att *”Hernández skulle kunna leverera nyckeln till åtal mot höga representanter för den kubanska regeringen.”* Åklagare Lewis vet att berätta att federala myndigheter försökte förmå Hernández att

vittna mot sina överordnade under häktningstiden och tiden kring rättegången (”back in 2001”); men att Hernández hade varit avvisande. Dock uttrycker Lewis (eller möjligen en FBI-källa – Miami-tidningen skriver i anslutning till just detta citat *”our source”*) en förhoppning: **”Om den här killens straff fastställs och han ställs inför perspektivet av ett liv i fängelse, samtidigt som hans möjligheter till överklagande är förbrukade, så kanske han kommer på andra tankar”.**

Att bryta ner Gerardo Hernández så att denne skulle kunna förmås att säga ”lämpliga saker” om den kubanska regeringen och den kubanska revolutionen – det är den förhoppningen som representanten för USA:s regering oförblommerat uttrycker! Domen i Atlanta sågs av alla dem som närde samma förhoppning som ett viktigt steg i rätt riktning.

Nästa etapp blev nu *Högsta Domstolens* behandling av försvarets överklagande av appellationsdomstolens beslut. Nedan återger vi en utförlig genomgång (gjord av *Kommittén Frige De Fem* och *Svensk-Kubanska Föreningen*) av situationen inför det kommande beslutet från Högsta Domstolen i Washington (beslutet om man skulle ta sig an fallet eller inte), och de kommande besluten i den federala distriktsdomstolen i Miami (besluten om straffnedsättning för Antonio Guerrero, Fernando González och Ramón Labañino).

Kampen för rättvisa och frihet för de fem kubanska terroristbevakarna går nu in ett avgörande skede

”Mot bakgrund av appellationsdomstolens utslag den 4 juni 2008 har nu försvaret (30/1 2009) inlämnat en begäran till USA:s Högsta Domstol om att denna ska ta sig an fallet. Till försvaret har knutits **Thomas C. Goldstein**, en av USA:s främsta advokater med ärenden i Högsta Domstolen som specialitet. Petitionen, som är ett slags preliminärt överklagande, argumenterar koncist och kraftfullt för en ny rättegång och för ett frikännande av Gerardo Hernández vad gäller ”åtalpunkt 3”; som gäller ”deltagande i konspiration i syfte att begå mord av första graden”.

I båda dessa fall kan försvaret också basera sin argumentation på tidigare utslag och reservationer i appellationsdomstolen. I frågan om själva rättegången i Miami, som avslutades efter sju månaders förhandlingar i juni 2001, beslöt en enig appellationsdomstol i augusti 2005 att de fem kubanerna inte fått en rättvis rättegång, och att en ny rättegång, i det fall åklagarsidan framhärade i åtalen, måste hållas på annan ort än Miami. På denna punkt kan försvaret också anföra argumentationen i den reservation till appellationsdomstolens ändrade beslut, som framfördes av de domare som framhärade i det ursprungliga beslutet. Denna reservation på hela 52 sidor menar bland annat att ett nekande av en ny rättegång för de fem innebär ett brott mot USA:s konstitution.

I frågan om Gerardo Hernández och åtalpunkt 3 kan försvaret också anföra domaren Phyllis Kravitchs reservation till domen från i juni 2008. Hon ville frikänna Hernández och argumenterar utförligt för detta. På denna punkt var appellationsdomstolen alltså inte enig. Röstsiffrorna blev 2 mot 1. Domaren Stanley Birch bifogade också han en egen mening som bilaga till domen. Han säger att han hop-

pas att Högsta Domstolen tar sig an fallet, och understryker att han står fast vid att de fem kubanerna inte fick en rättvis rättegång i Miami.

Vad gäller rättegången i Miami har ju också FN:s arbetsgrupp för undersökning av godtyckliga fängslanden i ett utslag från i maj 2005 uttryckt samma mening som Birch och Kravitch och appellationsdomstolen i sitt ursprungliga utslag.

Försvarets inläga till Högsta Domstolen finns under rubriken legal front på sidan www.freethefive.org. Där finns också ett appendix, som även det tillsänts Högsta Domstolen. Detta omfattar 490 sidor och innehåller relevanta dokument i processen.

Till USA:s Högsta Domstol har också tillsänts en rad skrivelser, så kallade Amicus Brief, till stöd för de fem terroristbevakarna. Avsändare är en grupp bestående av flera nobelpristagare, liksom advokatsamfund och parlamentariska politiska församlingar och grupper från olika håll i världen. Dessa inlagor finns också på sidan [freethefive](http://freethefive.org).

I en intervju med advokaten Thomas Goldstein gör denne bedömningen att Högsta Domstolen kommer att kunna ta sig an försvarets petition i sommar, kanske i maj. Och över hela världen diskuteras nu vad som kan göras för att utveckla kampen för rättvisans seger.

Till saken hör att också en annan förhandling kommer att äga rum, kanske redan i sommar. Det handlar om att tre av de fem skall få sina straff omprövade. Bakgrunden är appellationsdomstolens utslag från i juni 2008. I domen slogs fast att fyra av de fem enligt domstolen fått för hårda straff. Antonio Guerrero, Gerardo Hernández och Ramón Labañino dömdes på ”åtalpunkt II”, som handlade om ”konspiration i syfte att begå spioneri”, till livstids fängelse. Eftersom de aldrig begått något spioneri menar appellationsdomstolen att livstidsstraffet är orimligt. Också Fernando González, som dömdes i Miami till 19 års fängelse ska ha sänkt straff, enligt appellationsdomstolen. Han är, liksom de övriga, bland annat dömd för ”konspiration i syfte att skada Förenta Staterna” (Åtalpunkt I). Appellationsdomstolen menar att mot bakgrund av det han faktiskt gjort (enligt domstolen), så har han fått ett för hårt straff.

Försvaret och de fem själva har under processen klargjort att de är oskyldiga. De har aldrig konspirerat i syfte att begå spioneri, och vad gäller sådana åtalpunkter som handlar om oriktiga identitetshandlingar och hemlighållande av uppdraget, har de fem hänvisat till ett slags nödvärn. (Tackning för denna argumentation finns inom lagstiftningens ram i USA.) USA:s myndigheter har under årtionden arbetat hand i hand med den högerextrema

terrorismen. Därför är det **USA:s myndigheter**, och **inte de fem** som bör ställas vid skampålen!

Man kan säga att det politiskt betingade justitiemordet mot de fem kubanerna ägt rum på flera plan. För det första att de har dömts skyldiga på falska anklagelser. För det andra att den rättegång de fick i Miami inte uppfyllde kraven på rättvisa. För det tredje den behandling som de har utsatts för under häktes- och fängelsetiden. Och, för det fjärde, att straffen – **även utifrån de föreliggande anklagelserna** – var orimliga!

Nu skall straffen omprövas för de tre av de fem. Detta kommer förmodligen att ske någon gång under årets andra hälft. Platsen blir den federala distriktsdomstol i Miami där de absurda straffen fastslogs i december 2001. Och domaren kommer att heta Joan Lenard också denna gång!

Gerardo Hernández kommer **inte** att få sitt straff omprövat, av den anledningen att han enligt appellationsdomstolen inte är betjänt av det; eftersom han är dömd till ytterligare ett livstidsstraff. Om Högsta Domstolen frikänner honom från det absurda mordåtalet, och därmed eliminerar det andra livstidsstraffet, skall också han rimligtvis få möta Joan Lenard igen.

Vilka kan då konsekvenserna av omprövningen av straffsatserna bli för de fem? De kommer att bli oerhört betydande, **under förutsättning att en korrekt behandling sker!**

Det betyder **om** Joan Lenard **inte** också denna gång faller undan för den politiska pressen! Vad finns det för anledning att tro att hon inte kommer att utdöma en endast symbolisk reduktion av straffen? De fems försvarare menar att om hon skall följa gällande riktlinjer skall straffen ner mot nivån tolv år eller däromkring. Och för att detta ska ske måste Joan Lenard känna att hon har ögonen på sig. Hon måste känna pressen inte bara från mäktiga politiska intressen, Miamis resursstarka högerextremister och Floridas politiskt korrumperade FBI-organisation. Hon måste känna pressen från alla dem världen över som satt sig in i fallet och som kräver ett slut på justitiemordet! Och hon måste känna att undvikandet av skammen väger tyngre än rädslan inför den anti-kubanska våldsamma extremismen och lockelsen i bekväm anpasslighet.

Vad skulle kunna bli följden om justitiemordet upphävdes på det plan som straffsatserna utgör?

För **Antonio Guerrero** gäller följande: Han är dömd till **livstid fängelse på åtalpunkt 2** (Conspiracy to gather and transmit national defense information). Han är dessutom dömd till **5 års fängelse på åtalpunkt 1** (Conspiracy to commit an offense

against the United States) och till **5 års fängelse på åtalpunkt 16** (Acting as an agent of a foreign government without prior notification to the Attorney General). Dessa straff skall samtliga avtjänas ”parallellt” (”To run concurrently”). Det betyder att de täcker varandra, och då Antonio nu varit frihetsberövad i drygt tio år saknar de två lägre straffen i nuläget betydelse. Med andra ord blir det nya straff på åtalpunkt 2 som kommer att utfärdas i Miami att ensamt bli helt avgörande. Om straffet sänks till under elva år skulle det innebära att Antonio omedelbart blir fri. Även om straffet blir högre kan detta bli följden då det i USA vad gäller tidsbestämda straff finns möjlighet att få lämna fängelset ”i förtid” om den fängslade varit ”skötsam”. Med säkerhet kommer styrkan i rörelsen för rättvisa för De Fem, i USA och på andra håll i världen, att ha stor betydelse i detta sammanhang.

För **Fernando González** gäller följande: Han är dömd till **5 år på åtalpunkt 1, och 4 år på åtalpunkt 7** (Fraud and misuse of documents). Dessa straff ligger i ”serie” (”To run consecutively”). Parallellt med dessa år ligger **3 år på åtalpunkt 8**, som handlar om innehav av, med avsikt att nyttja, falska identitetshandlingar. (Detta straff saknar, eftersom det ligger parallellt, i nuläget betydelse.) Vidare är Fernando dömd till **två 10-åriga straff på åtalpunkterna 16 och 17**. (Som båda rör underlåtelse att till justitieministeriet anmäla att man verkar som agent för främmande makt.) Dessa två 10-åriga straff ligger parallellt i förhållande till varandra och i serie med punkterna 1 och 7. Det betyder att Fernando i praktiken är dömd till 10+5+4, det vill säga **19 år**. Nu är hans straff upphävt av appellationsdomstolen, som menade att det var för hårt; och en ny straffutmätning väntar i Miamis federala distriktsdomstol.

För **Ramón Labañino** gäller följande: Han är dömd till **livstids fängelse på åtalpunkt 2** och till **5, 3 och 10 år** på andra åtalpunkter. De senare är lagda parallellt i förhållande till varandra, **och** parallellt i förhållande till livstidsstraffet. Det betyder att man i nuläget kan bortse från allt utom livstidsstraffet. Ramón befinner sig i samma situation som Antonio.

För **Gerardo Hernández** gäller följande: Han är dömd till **livstid på åtalpunkten 2, till livstid på åtalpunkten 3** och till **5, 3, och 10 år** på andra åtalpunkter. Alla straff ligger parallellt. Eftersom också i hans fall livstidsstraffet på åtalpunkt 2 kritiserats av appellationsdomstolen betyder det att Gerardo hamnar i samma situation som Antonio och Ramón **om** Högsta domstolen friar honom på åtalpunkt 3.

För **René González**, slutligen, gäller följande: Han är dömd till **10 år på åtalpunkt 15** (som handlar om att han inte anmält sig till justitiedepartemen-

tet), och till **5 år på åtalpunkt 1** (konspiration i syfte att skada USA). Straffen ligger i serie (vilket försvaret tidigare resultatöst överklagat). René har alltså en strafftid på 15 år, och skulle kunna frigges villkorligt när som helst, om viljan fanns.

Att appellationsdomstolen kritiserade straffen för fyra av De Fem, och upphävde dem för tre, var, trots allt, en seger för rörelsen för rättvisa. Det finns all anledning att förmoda att justitiemordet i denna aspekt lämnats utan åtgärd, om inte de fem kubanernas sak engagerat så många i och utanför USA. De absurda straffen utgör förvisso bara **en** aspekt av justitiemordet. Grundläggande är ju att De Fem dömts på falska anklagelser. Dessutom är det ju så att det som de fem terroristbevakarna **faktiskt** gjort har varit **hedervärt och moraliskt lovvärt!**

Men det är förstås också av största vikt att vår rörelse förmår sätta press på domaren i Miami, så att straffen sänks. Detta innebär naturligtvis inte att vi för en sekund accepterar anklagelserna mot De Fem. Tvärtom är en framgångslinje avhängig avslöjandet av USA-myndigheternas uppbackning av den smutsiga terrorismen och påvisandet av att det varit Antonio Guerrero, Fernando González, Gerardo Hernández, Ramón Labañino och René González som representerat humanismen och anständigheten. Och att processen från början till slut har handlat om ett reaktionärt justitiemord, grundat i politisk korrumpning av rättsmaskineriet och undfallenhet inför den våldsbenägna högerextremismen i Miami.

Många människor runt om i världen hoppades att Högsta Domstolen skulle fatta beslutet att ta sig an fallet. Nobelpristagarna **Adolfo Pérez Esquivel, Rigoberta Menchú, José Ramos Horta, Wole Soyinka, Nadine Gordimer, José Saramago, Günter Grass, Dario Fo, Mairead Corrigan Maguire och Zhores Alferov** uttryckte i ett särskilt gemensamt brev, *Brief of Amici Curiae*, till domstolen sin förhoppning att domstolen skulle ta sig an fallet och att rättvisa för De Fem skulle skipas.

Och förutsättningarna kunde tyckas ljusa. När skulle USA:s Högsta domstol ta sig an ett fall om **inte** i detta fall?! **För det första** hade en **enig** appellationsdomstol i en grundligt genomarbetad dom underkänt rättegången, rivit upp domarna och beordrat om en ny rättegång. **För det andra** var appellationsdomstolen **oenig** i beslutet att korrigera sitt första beslut, och att politisk anpasslighet kan ha legat bakom majoritetens ställningstagande gick rimligtvis inte att utesluta. **För det tredje** hade FN:s arbetsgrupp för undersökning av godtyckliga fängslanden framfört samma mening om rätte-

gången som appellationsdomstolen i sitt första beslut. **För det fjärde** hade en av tre domare i appellationsdomstolen tredje beslut kraftfull argumenterat för att Gerardo Hernández skulle frikännas från en anklagelse som renderat honom ett livstidsstraff; medan, **för det femte**, en annan av de tre domarna i ett tillägg till domen uttryckt sin starka förhoppning att Högsta Domstolen skulle ta sig an fallet. Dessutom, och **för det sjätte**, hade ju till och med **åklagarna själva** under rättegången i Miami, i en protesterande inläga till appellationsdomstolen i Atlanta, hävdade att den instruktion som domaren i Miami gav juryn – en instruktion som blev **den som sedan gällde** – utgjorde ett ”oöverstigligt hinder för en fällande dom” mot Hernández!!

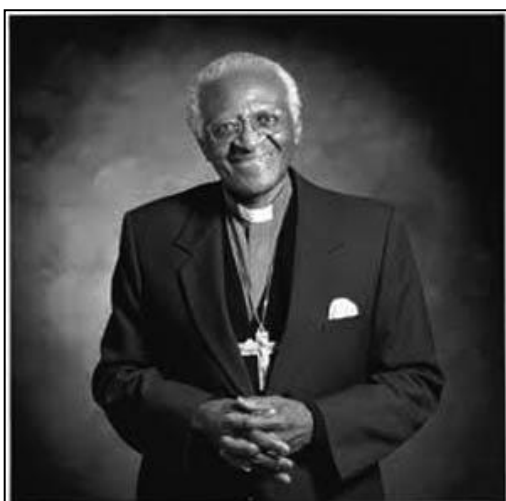
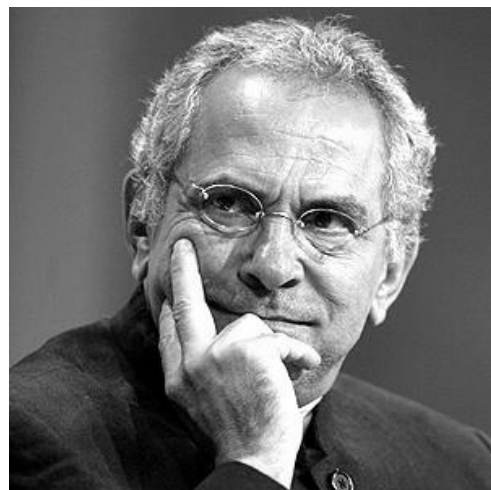
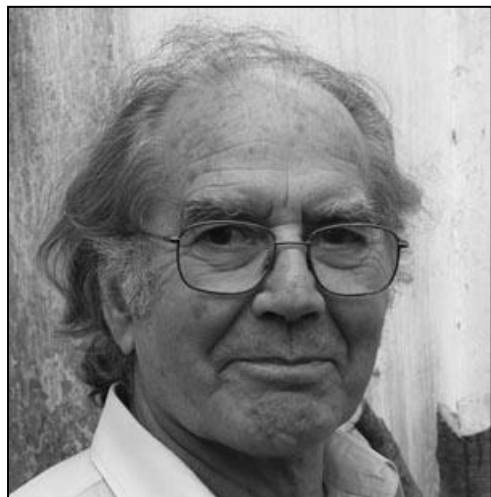
Lägg till detta fallets politiska aspekter, regeringens involvering och att frågan om USA:s nationella säkerhet varit ett centralt tema i anklagelserna mot de fem kubanerna, samtidigt som en rad höga militärer under rättegången vidgått att nationella säkerhetsintressen inte skadats. Allt tycktes peka på att **detta var ett sådant fall som Högsta domstolen skall ta sig an!**

Därför mottogs säkert Högsta Domstolens beslut i **juni 2009** med stor bestörtning av många världen över. Var detta slutet på den juridiska vägen som en del i kampen för rättvisa för de fem kubanerna? Ja, den uppfattningen, som dock snart skulle modifieras, delades säkert av många. Kommittén Frige De Fem och Svensk-Kubanska Föreningen skrev:

USA:s Högsta Domstol stänger den juridiska vägen för DE FEM!

”Den 15 juni beslöt USA:s högsta domstol att inte behandla de av försvaret överklagade domarna från augusti 2006 och juni 2008, avkunnade av appellationsdomstolen i Atlanta.

Det innebär att frågan om en ny rättegång för DE FEM aldrig kommer att övervägas av USA:s rättsystem. Detta **trots** att appellationsdomstolen enigt i augusti 2005 beordrade en ny rättegång. **Trots** att domaren Stanley Birch – en av domarna i appellationsdomstolen, som 2006 föll undan för det politiska trycket och i ett oenigt beslut upphävde sin tidigare dom – i ett tillägg starkt uttryckt att han hoppades att Högsta Domstolen skulle ta sig an fallet. Och **trots** att FN:s arbetsgrupp för undersökning av godtyckliga fängslanden i ett noggrant argumenterat utlåtande i maj 2005 hade uppmanat USA:s myndigheter att vidta åtgärder så att DE FEM skulle kunna få en rättvis behandling.

Tolv nobelpristagare har på olika sätt engagerat sig i De Fems fall. Mer information om det finns i del II.

Överst fr.v: Adolfo Pérez Esquivel, Mairead Corrigan Maguire och Rigoberta Menchú. Andra raden fr.v: José Ramos Horta, Wole Soyinka och Nelson Mandela. Tredje raden fr.v: Zhores Alferov, Harold Pinter och Desmond Tutu. Nederst fr.v: Nadine Gordimer, Dario Fo och Günter Grass.

Utöver dessa tolv har även litteraturpristagaren Gabriel García Márquez agerat för de fems frigivning.

Högsta domstolens beslut innebär också att skuldfrågan, vad gäller anklagelserna, aldrig kommer att behandlas av någon instans i det juridiska systemet. Detta **trots** att en av domarna i appellationsdomstolen, Phyllis Kravitch, i ett tillägg till utslaget 2008, energiskt och utförligt har argumenterat för att Gerardo Hernández helt ska frikännas från den absurda anklagelsen för ”konspiration till mord”. Högsta domstolens beslut innebär att USA:s så kallade ”rättvisa” naglat fast livstidsdomen över Gerardo Hernández. Vad gäller Antonio Guerrero och Ramón Labañino skall de, förmodligen någon gång under hösten, få sina livstidsstraff för ”konspiration till spioneri” omprövade. Appellationsdomstolen beslutade i juni 2008 att eftersom de aldrig begått spioneri och aldrig varit i närheten av hemligstämplat material bör straffen nedsättas. Omprövningen kommer emellertid att ske i Miami och skall handhas av samma domare, Joan Lenard, som i december 2001 fastslog de huvudlösa livstidsstraffen. Också Fernando González skall få sitt fängelsestraff på 19 år omprövat. Detta gäller dock inte René González, dömd till 15 år, och inte heller Gerardo Hernández. Den senare har visserligen också, enligt appellationsdomstolen, fått för hårt straff – livstid – på åtalpunkten ”konspiration till spioneri”, men han gagnas inte, enligt domstolen,

av en omprövning; på grund av hans andra livstidsstraff för ”konspiration till mord”. Liksom USA:s myndigheter med provocerande föraktfullhet tidigare avfärdat FN-gruppens kritik av rättsprocessen, kännetecknas Högsta Domstolens lakoniska avvisande den 15 juni av gränslös arrogans. Inte en enda stavelse till motivering av sitt beslut har domstolen ansett sig behöva prestera!

Den världsomspännande rörelsen för rättvisa för De Fem står nu inför uppgiften att med kraft mobilisera för att justitiemordet upphävs genom att USA:s regering omedelbart släpper de fem anti-terroristerna Antonio Guerrero, Fernando González, Gerardo Hernández, Ramón Labañino och René González från de fängelser de genom det djupt omoraliska och politiskt grundade justitiemordet tvingats leva i sedan mer än ett årtionde.

Svensk-Kubanska Föreningen och Kommittén Frige De Fem kommer att kämpa för frihet för De Fem till den dag rättvisan segrat. Under denna sommar bland annat genom aktionen FEM DAGAR FÖR DE FEM, som i år kommer att ha sin bas i Malmö. Under dagarna 21 till 26 juli kommer vi också på andra håll i landet att driva vår kampanj för rättvisans och anständighetens seger!

Straffnedsättningen i Miami – ett steg framåt trots allt

Det skulle snart visa sig att De Fem och deras försvarsadvokater inte ämnade ge upp den juridiska kampen. Och att en ny behandling av straffsatserna skall ske i den federala domstolen i Miami var ju redan klart, genom appellationsdomstolens beslut i juni 2008. För Antonio Guerreros del kom beslutet den 13 oktober. Resultatet motsvarade inte de förväntningar som på rent juridiska grunder var realistiska. Den politiska anpassligheten manifesterade sig på nytt. Vi återger reaktionen från *Kommittén Frige De Fem* och *Svensk-Kubanska Föreningen*:

Domaren i Miami kröp för stadens högerextremister

”Antonio Guerrero ställdes i tisdags (13 oktober 2009) på nytt i Miamis federala distriktsdomstol inför samma domare, Joan Lenard, som i december 2001 dömde honom till livstids fängelse. Förhandlingen var ett resultat av att appellationsdomstolen i Atlanta september 2008 gav order om en ny straffutmätning, då den fann livstidsdomen orimlig.

Inför tisdagens förhandlingar hade målsägaren (staten) genom åklagarsidan och Antonios försvar överenskommit om att rekommendera 20 års fängelse. För försvaret och Antonio Guerreros del innebar detta inte att man gick med på att erkänna skuld. Det handlade om straffet för ett brott som baserar sig på en falsk anklagelse. Straffet har varit **en** aspekt av justitiemordet.

Nu inträffade i tisdags det minst sagt uppseendeväckande att domare Joan Lenard utmätte **ett längre straff**, 21 år och 10 månader, än det som till och med **åklagarsidan** förordade!

Detta kan inte ses som annat än ett fegt kryperi för den i Miami mäktiga högerextremismen. Samma krafter som 2001 ledde till att denna samma domare vid fem tillfällen avvisade försvarets begäran om flyttning av rättegången till annan ort än Miami. Och som förmådde henne att utdöma de absurda straff som senare underkändes av appellationsdomstolen. Joan Lenards agerande är i sig ett uttryck för absurditeten i att rättegången hölls i Miami!

Försvaret har genom advokaten Leonard Weinglass gjort klart att man kommer att med all kraft fortsätta striden och att det handlar om själva skuldfrågan och de brott mot konstitutionen som vidhäftat den

rättsliga processen. Weinglass har också gjort bedömningen att utslaget i tisdags innebär att Antonio släpps om sju år. Men att försvaret och rörelsen för rättvisa kommer att göra allt för att se till att han för sin frihet tidigare än så.

Inom kort kommer Fernando González och Ramón Labañino att få sina nya straff. Av Joan Lenard. I Miami. Med andra ord finns det all anledning att förvänta sig en ny uppvisning i politisk korrumpering och oanständighet. Anledningen till uppskjutandet av behandlingen av Ramóns och Fernandos fall är att de begärt att åklagarna ska presentera en uppskattning av den skada som de tillfogat USA:s nationella säkerhet. Något som åklagarna av naturliga skäl haft svårt att komma fram med.

Rörelsen i USA för rättvisa och frihet för DE FEM har kommenterat den skandalösa behandlingen av Antonio med en försäkran om att kampen fortsätter. Våra bröder ska släppas. Omedelbart och utan villkor. De är politiska fångar som utsatts för ett justitiemord. Frågan om strafflindring är inte en fråga om rättvisa utan endast en spegling av styrkeförhållandet i striden.

Fernando González och Ramón Labañino krävde att åklagarsidan inför straffnedsättningsförhandlingarna skulle presentera en värdering av den skada de genom sin verksamhet tillfogat USA:s nationella säkerhetsintressen. Detta innebar ett problem för åklagarna eftersom de militära expertvittnena under rättegången framhårdar i den bedömning som Pentagon på ett tidigt stadium gjort; det vill säga att ingen skada åsamkats USA:s nationella säkerhet. Nedan följer kommentaren från *Kommittén Frige De Fem* och *Svensk-kubanska Föreningen* till de nya straffsatserna för Fernando González och Ramón Labañino:

Justerade straff för Ramón Labañino och Fernando González

”Tisdagen den 8 december hölls förhandlingar i den federala domstolen i Miami. Samma domare, Joan Lenard, som i december 2001 fastslog straffen livstid och 19 års fängelse för Ramón och Fernando skulle nu på order av en överordnad appellationsdomstol justera straffen nedåt.

Samma procedur i Miami genomgick Antonio Guerrero den 13 oktober i år. Lenard utmätte då ett straff – 21 år och tio månader – som svarade mot maximum med hänsyn till gällande riktlinjer. Detta trots att åklagarsidan hade yrkat på det lägre straffet 20 år!

I Ramóns fall valde Lenard att gå på det straff som försvaret och åklagarna överenskommit om att rekommendera: 30 år. Fernando fick en reduktion från 19 år till 17 år och sju månader, vilket överensstämde med åklagarnas krav. I Fernandos fall fanns ingen överenskommelse; försvaret hade rekommenderat 15 år.

Här är det av vikt att understryka att försvarets rekommendationer inte alls innebär att man går med på att någon av DE FEM är skyldiga. Förhandlingarna i Miami handlade uteslutande om straffsatserna. Det vill säga en aspekt av justitiemordet.

Nu gäller alltså för De Fem, som arresterades i september 1998, följande beslutade straff:

Antonio: 21 år och tio månader.
Fernando: 17 år och sju månader.
Gerardo: Livstid.
Ramón: 30 år
René: 15 år.

Strafftiden räknas från tidpunkten då de greps, alltså den 12 september 1998. ”Skötsamhet” kan medföra en reduktion med 15 procent av strafftiden.

Nu gäller för den världsomspännande rörelsen för rättvisa för DE FEM att på alla upptänkliga sätt mobilisera krafterna utifrån kravet att justitiemordet ska upphävas genom att DE FEM omedelbart frigges. USA:s president och mottageren av Nobels fredspris ska lyssna till alla de tidigare mottagare av Nobel-priset som engagerat sig för rättvisa för de fem kubanska terroristbevakarna. Och till skillnad från José Ramoshorta, Wole Soyinka, Adolfo Perez Esquivel, Nadine Gordimer, Rigoberta Menchu, José Saramago, Zhores Alferov, Dario Fo, Günter Grass och Mairead Corrigan Maguire har Barack Obama makt och möjlighet att med ett penndrag upphäva justitiemordet.

Nedan följer en översättning av det budskap som Antonio, Fernando och Ramón gemensamt utsänt.

Kära systrar och bröder, på Kuba och över hela världen.

Vi har nu redan avtjänat mer än elva år i fängelse och rättvisan lyser på alla nivåer i USA:s rättssystem med sin frånvaro.

Tre av oss har kommit till Miami federala domstol för att få straffen omprövade. Detta på order av appellationsdomstolen i Atlanta (Eleventh Circuit Court of Appeals), som fastställt att våra straff var felaktiga.

Vår broder Gerardo Hernández, som avtjänar ett straff på dubbel livstid, har på godtycklig grund

uteslutits från straffnedsättning. Hans situation speglar den mest skriande orättvisan i vårt fall. USA:s myndigheter och regering är mycket väl medvetna om falskheten i anklagelserna mot honom, och om orättvisan i hans straff.

Det har handlat om en komplicerad process, som vi tillsammans med våra försvarare genomgått; svår och mycket diskuterad i varje detalj. Vi har inte givit upp en millimeter av våra principer och heder. Vi har hela tiden hävdat vår oskuld och vårt lands värdighet.

Precis som man försökte i samband med arresteringen av oss, och så som man försökt vid andra tillfällen under dessa långa år, har USA:s regering nu uppmanat oss att samarbeta (collaborate), så att vi på den vägen skulle kunna få mer gynnsamma straff. Åter igen har vi avvisat dessa propåer, som vi aldrig under några omständigheter kommer att tillmötesgå.

Bakom straffnedsättningen finns våra försvares arbete och den okuvliga solidariteten som ni alla stått för.

Det är också betydelsefullt att USA:s regering (åklagarsidan) för första gången tvingats erkänna att vi aldrig orsakat någon skada för USA:s nationella säkerhet.

Vidare har åklagarna nu offentligt medgivit existensen av den starka internationella rörelsen för vårt omedelbara frisläppande; en rörelse som har betydelse för bilden internationellt av USA:s rättssystem.

Återigen: Den alltigenom politiska karaktären i denna process bekräftas på nytt.

Vi fem är straffade för brott som aldrig bevisats. Även om nu straffen för tre av oss reducerats, så kvarstår orättvisan som drabbat oss alla.

De exilkubanska terroristerna åtnjuter fortfarande total strafffrihet.

Vi upprepar och understryker: Vi fem är oskyldiga.

Vi är mycket rörda över och tacksamma för den beständiga solidaritet som ni alla gett uttryck för. Den är avgörande i denna utdragna kamp för rättvisa.

Tillsammans med er ska vi fortsätta kämpa till den slutgiltiga segern, som innebär att alla av oss fem kan återvända hem.

Miami den 8 december 2009.

Antonio Guerrero
Fernando González
Ramón Labañino

I en kommentar till den minimala straffnedsättningen för Fernando González framhöll domaren Joan Lenard att hans straff ska ses som en spegling av hur allvarligt man i USA ser på den typen av verksamhet som han bedrivit! Alltså: en verksamhet som bestått i sådant som att med fredliga medel bevaka terroristens Orlando Bosch's göranden och låtanden ska rendera Fernando González mer än 17 år i fängelse. Medan flygplanssprängaren och lönnmördaren Bosch tillåts verka i frihet i Miami! Och detta på grund av en kongressledamots, en blivande guvernörs och Förenta Staternas presidents ingripande!! Hyckleriet och cynismen i Joan Lenards "påpekande" passerar gränsen för det mesta!

Gerardo Hernández kastas på nytt i isolering

I den situation som uppstått i och med Högsta Domstolens vägran att befatta sig med fallet, och straffjusteringen i den federala domstolen i Miami framstod mobilisering av opinion runt om i världen – för att sätta press på USA regering – som den i praktiken enda återstående vägen för att nå målet att få De Fem fria. Men försvaret gav inte upp den juridiska möjligheten utan inriktade sig på ett överklagande baserat på nya framkomna bevis. Dels handlade det om de uppdagade penningtransaktionerna från USA-myndigheter till journalister i Miami, dels om av USA hemlighållen information, genom satellitbilder, gällande nedskjutningen av

Basultos flygplan. Dessutom om den ur folkrätts-synpunkt begångna oegentligheten att överhuvudtaget åtala Gerardo Hernández utifrån Kubas åtgärd mot gränsskränkningarna från Basulto och hans organisation. Att få Gerardo Hernández frikänd från den absurda mordanklagelsen är av största betydelse. Till att börja med skulle det innebära att också han, i enlighet med appellationsdomstolens beslut från den 4 juni 2008, kommer att få en straffnedsättning vad gäller det andra åtalet som renderat honom hans andra livstidsdom; "konspiration i syfte att begå spioneri". Vilket skulle innebära att också Gerardo Hernández, efter ett frikännande

på åtalpunkt III och en nedsättning av straffet på åtalpunkt II, skulle få ett tidsbegränsat straff. Och detta skulle underlätta för den moraliska kampen för att genom press på USA:s regering nå ett omedelbart frisläppande av De Fem. I klartext: Om Obamas regering ska släppa De Fem kommer den att kalla handlingen för "benådning". Obamas regering kan göra detta om den uppfattar uppmärksamheten och kritiken i USA och internationellt som **välgående tyngre**, och politiskt kostsammare, än pressen från högerkrafter och det exilkubanska kontrarevolutionära nätverket. I en situation där den skandalösa domen mot Hernández för "konspiration i syfte att begå mord" är avförd, kommer frisläppandet av fem "spioner" som aldrig begått spioner att vara lättare att pressa fram. Och ju mer kännedomen om de fem kubanernas verkliga uppdrag, att med fredliga medel bidra till att förhindra terrorism, desto svårare blir det för USA:s regering att avvisa en "benådning".

Då förberedandet av det nya överklagandet satts igång inträffade något som föreföll följa ett elakt *mönster*. Den skandalösa **första** isoleringen under häktningstiden 1998 och 1999 försvårade försvarets arbete och under isoleringstiden pågick också utpressningsförsök med syftet att få de fem kubanerna att erkänna "skuld", uttrycka "ånger" och att uttrycka avståndstagande gentemot den kubanska regeringen. Direkt efter det att de 2001 förklarats skyldiga, och innan straffen var satta, kastades de in i en **andra** isolering. Var det för att man antog att deras mentala och moraliska motståndskraft nedsatts av domen, och att de genom att förespeglas möjlighet till lindrigare straff om de visade en "ångerfull" hållning, som denna andra förpassning till isoleringscellerna kom till stånd?

Den **tredje** isoleringen av alla de fem fångarna genomfördes i början av 2003, när de redan tillbringat ett år i de olika fängelserna de placerats i. Också denna gång saknades varje rimlig grund (förseelser, säkerhetsskäl eller annat) till isoleringen. Och liksom den första isoleringen fick denna till effekt att försvarets arbete försvårades. Vid denna tid var försvaret sysselsatt med att förbereda överklagandet till appellationsdomstolen. Det klargjordes också för de fem fångarna att isoleringen skulle kunna permanentas, och syftet förefaller ha varit att helt enkelt bryta ner fångarnas moral. De rigorösa och hårda, till tortyr gränsande, formerna för isoleringen kunde inte tyda på annat. Särskilt som beslutet om isoleringen var fattat på hög politisk nivå och den angivna grunden var USA:s nationella säkerhetsintresse.

Den 21 juli 2010 kastades Gerardo Hernández ännu en gång in i isolering. Dagen innan hade

han genomgått en läkarkontroll som var föranledd av hälsoproblem som Hernández dragits med sedan i april. Det handlade om fluktuerande blodtryck och andra symptom, som gjorde att läkaren misstänkte att han drabbats av en särskild bakterieinfektion som förekom på fängelset (Victorville, ett stort högsäkerhetsfängelse i Kalifornien). Prover togs, men istället för att låta honom invänta svaren på dessa kastades Gerardo Hernández in i en isoleringscell. Det handlade om en extremt trång cell, som han fick dela med en annan fånge. Temperaturen i cellen var plågsamt hög, ibland över 35 grader, och ventilationen i det närmaste obefintlig. Hernández' syster Isabel hade ett tillstånd att träffa honom den 24 juli, och iförd handklovar fördes han till besöksrummet där han och systemen, åtskilda med en glasvägg, under övervakning kunde samtala via en interntelefon. Systemen fick veta att han ibland låg på golvet för att få luft, att han tilldelats smutsiga lakan som han uppmanats tvätta i toalettstolen och att duschen var oanvändbar. Någon motivering till isoleringen fanns inte.

Osökt går tanken till intervjun med regeringsfunktionären i *Miami Herald* 2006, där denne uttryckte förhoppningen att Gerardo Hernández' moraliska motståndskraft skulle kunna brytas ner när **"den här killens straff fastställts och han ställs inför perspektivet av ett liv i fängelse, samtidigt som hans möjligheter till överklagande är förbrukade ..."** Hernández hade 2010 fått avslaget från Högsta Domstolen och nekats straffreduktion. Isoleringsåtgärden förefaller ha haft sin grund i en önskan att skynda på en önskad moralisk nedbrytningsprocess. Omedelbart innan den sattes in hade fyra FBI-agenter besökt fängelset. Deras ärende hade varit fången Gerardo Hernández.

Efter 13 dagar upphörde isoleringen. Orsaken var förmodligen den stora mängd av protester som bland annat via mail från hela världen till *Bureau of Prisons* i USA. Försvaret agerade med kraft och anmälde punkt för punkt den upprörande behandling som Hernández, i strid med fängelsets egna regler, hade utsatts för. Under isoleringstiden reagerade också den kubanska regeringen, och det kubanska parlamentets talman, *Ricardo Alarcón*, förklarade att man höll USA:s regering ansvarig för den skada kunde drabba Gerardo Hernández, vars hälsa var vacklande. Före presidenten *Fidel Castro* anklagade offentligt i ett långt tal USA:s myndigheter för tortyr av Hernández.

Då han efter 13 dagar tilläts återgå till den allmänna avdelningen sände Gerardo Hernández, i ett kort telefonmeddelande, ut sitt tack till alla som reagerat. Han sade också att den motivering till isoleringen som han nu fått var att han "stod under utredning". Hans egen kommentar till detta var att **"ni kan dra era egna slutsatser ..."**

Det juridiska läget i november 2010

I skrivande stund, november 2010, väntar en förhandling i Miami. Bakgrunden är ett speciellt överklagande från försvaret. Denna typ av överklagande kallades tills nyligen i USA för federalt överklagande utifrån *Habeas Corpus*. Numera är beteckningen ”Section 2255 Motion”.

Denna form av överklagande förutsätter att överklagandet gäller **ny**, tidigare i processen ej beaktad, bevisning som dessutom rör USA:s konstitution; **och** att den dömda av försvaret hävdas vara oskyldig till det hon/han dömts för.

De fem kubanernas försvar har byggt överklagandet på tre fundament. **Det första** är relevant för samtliga fem. Det handlar om det först nyligen uppdagade, och aldrig tidigare i processen aktualiserade, förhållandet att USA:s myndigheter före och under rättegången slussade pengar till ett antal Miami-journalister, vilka i artiklar angrep de åtalade. Detta samtidigt som USA:s regering var målsägande part i rättegången mot De Fem.

På basis av detta kräver försvaret att domarna upphävs och att de fem frigges. Kravet att en ny rättegång hålls faller egentligen, därför att det inte är möjligt att ställa någon inför rätta två gånger på grundval av samma åtalpunkter. Om det slås fast att USA:s regering agerat så att de fem kubanernas rättsäkerhet satts i fara, så ska de helt enkelt frigges.

Den **andra** punkten rör endast Gerardo Hernández och åtalpunkt III. Försvaret hävdar att USA:s myndigheter är i besittning av satellitbilder som visar exakt var Basultos två plan sköts ned. Kuba har hela tiden med emfas hävdad att denna nedskjutning ägde rum över kubanskt och inte internationellt vatten. USA:s myndigheter har hittilldags vägrat lämna ut eller presentera satellitbilderna.

Den **tredje** punkten rör också Gerardo Hernández och domen mot honom på åtalpunkt III. Här hävdar försvaret att åtalet i sig stred mot internationell rätt. Aldrig tidigare hade en peson som vistades i USA åtalats för samverkan men en annan stats piloter och personal som verkade för att uppfylla sin plikt att värna den egna statens suveränitet mot kränkningar. Hernández försvar gjorde, enligt överklagandet, under rättegången ett misstag. Man skulle ha krävt att expertis på internationell rätt tillkallades och att själva åtalet prövades mot internationella rättsregler. I det nu liggande överklagandet finns en 15 sidor lång bilaga, författad av en expert på internationell rätt. Argumentationen i denna text går ut på att det var fel att överhuvudtaget åtala Hernández. Den ståndpunkten delades ju också av en av domarna i appellationsdomstolen. Som förvisso även med eftertryck hävdade att hur det än förhöll sig med nedskjutningen så fanns det inga godtagbara tillräckliga bevis på deltagande i någon ”konspiration” från Gerardo Hernández’ sida.

I kommentarer till överklagandet har försvaret genom advokaten *Leonard Weinglass* understrukit att den internationella opinionen, och opinionen i USA, är av oerhörd betydelse för att rättvisan skall segra. I detta genompolitiserade fall räcker det inte med att se till vad lagarna faktiskt säger.

Om domstolen i Miami beslutar på ett sätt som går emot De Fem, kommer försvaret att överklaga till appellationsdomstolen i Atlanta. Sedan återstår Högsta Domstolen, och därefter rättsinstitutioner på den internationella arenan.

Försvarets inställning är att inte lämna någon väg outnyttjad i kampen för rättvisans seger. Beslutsamheten delas av tusen och miljoner på Kuba, i USA och världen över. Rättvisan **ska** segra! De Fem anti-terroristerna **ska** frigges!

Terroristerna slipar sina knivar ...

Helt nyligen, den 12 oktober 2010 ägde en ceremoni rum i Miami. Ceremonin var arrangerad av Miamis universitet. Händelsen föranledde 40 akademiker från USA och Kanada att tillsända universitetet i Miami en starkt, för att inte säga ursinnigt, formulerad protest. Anledningen till de 40 akademikernas protest och ursinne var att ceremonin den 12 oktober var **en**

hyllning till terroristen, massmördaren och flygplanssprängaren Orlando Bosch Ávila!

Ja, så ser det ut i Miami. Stadens universitet hyllar den man som till och med justitiedepartementet under George H. W. ville avvisa från USA därför att han var en ”terrorist utan ånger” (justitieminister Dick Thornburg) och ”en notorisk terrorist och en fara för USA:s nationella säkerhet”

(biträdande justitieminister John Whitley). Som redogjorts för i denna skrift körde presidenten och före detta CIA-chefen **George H.W. Bush** utan betänkligheter över sitt justitiedepartement och såg till att Bosch fick en full frihet och möjlighet att från Miami fortsätta med sitt värv; att propagera och organisera terrorism.

Fernando González hade bland annat till uppgift att bevaka Orlando Bosch i Miami. För detta borde han ha hyllats. Men så blev det ju inte. Han ställdes istället inför rätta för detta "brott"! Hur stor var möjligheten att han och hans fyra kamrater skulle få en rättvis rättegång i staden som **hyllar terrorister**? Möjligheten existerade överhuvudtaget inte!

En annan hyllningsceremoni ägde rum i Miami vid Opa-locka Airport den 26 augusti 2004. De som hyllades var **samtliga lönnmördare och meriterade terrorister**. Guillermo Novo Sampol, Gaspar Jiménez Escobedo och Pedro Remón hade några timmar tidigare frigivits (av "humanitära" skäl!!) av den avgående presidenten i

Mireya Moscoso

Panama, **Mireya Moscoso**. De tre terroristerna hade i november 2000 ertappats i Panama med 15 kilogram av sprängämnet C-4, detonatorer och andra vapen. Deras plan var att låta en bomb detonera i en universitetsaula i Panama City, i samband med att Kubas president Fidel Castro skulle tala där. Vid sin ankomst till Panama, där ett iber-

amerikanskt toppmöte om barns villkor skulle äga rum, förklarade Castro inför medierna att fyra terrorister befann sig i Panama och att de hade för avsikt att döda honom. Det var kubanska terroristbevakare – kollegor till de fem som vid samma tidpunkt ställdes inför skranket i Miami – som genom spaning uppdagat de fyra terroristernas göranden. Ställda inför fakta kunde Panamas myndigheter inte göra annat än att låta gripa terroristerna. Och själva gripandet verkställdes faktiskt av den kubanska säkerhetstjänsten.

Vem var då den fjärde terroristen? Det var **Luis Posada Carriles**. Otaliga gånger tidigare hade han varit inblandad i mordförsök på Fidel Castro, och denna gång hade han uppenbarligen tänkt att nå sitt mål genom kraftigt tilltagen marginal. Detonationen av den medhavda sprängladdningen skulle ha orsakat en fruktansvärd massaker.

Myndigheterna i Panama, en stat vars ledning var mer än lyhörd inför USA:s önskemål, vägrade utlämna Posada till Kuba eller Venezuela, och det stod snart klart att terroristerna skulle ges en mild behandling. Efter fyra år dömdes de, dock inte för att ha planerat ett mord och en massaker utan för att

ha äventyrat den allmänna säkerheten och för falska identitetshandlingar. Detonatorerna "försvann" under processen. De åtalade fick mellan fyra och åtta års fängelse och häktningstiden skulle avräknas.

Också massmördaren Posada Carriles frigavs, "av humanitära skäl", i augusti 2004. En intensiv kampanj för deras frigivande hade bedrivits från Miami. CANF (*Cuban American National Foundation*) och kongressledamoten Ileana Ros-Lehtinen var naturligtvis bland dem som på olika sätt tryckte på för att de fyra mördarna skulle frigges. Den kände terroristen Santiago Álvarez organiserade en insamling som uppskattas ha resulterat i att 450 000 dollar kunde ställas till förfogande för kostnader i "frigivningsprojektet". Men bland påtryckarna fanns också katolska kyrkan i Miami! Biskopen för stiftet Miami, **Augustín Román**, undertecknade ett öppet brev till Moscoso och utbad sig om att hon skulle benåda de fyra männen.

Omedelbart efter det att Mireya Moscoso släppt de fyra terroristerna tog hon kontakt med USA:s ambassad och meddelade stolt och glatt (samtalet finns bandat) att allt var klart. Och efter det att hon omedelbart därpå lämnat presidentposten för hon själv till Miami slog sig ner där. Att Bush-regeringen inte på något sätt hade varit delaktig i arrangemanget finns det kanske någon naiv person som tror. Eller att Mireya Moscosos privatekonomi inte påverkades av hennes beslut att innan hon lämnade sin post frige de fyra terroristerna.

Flygplanstransporteringen av Jiménez, Novo och Remón från Panama till Miami finansierades och organiserades av Miamis högerextremister, och det var Santiago Álvarez som i april 2005 med eget fartyg såg till att även Posada nådde USA. Vad skulle nu ske? Venezuelas Högsta domstol utfärdade den 3 maj en begäran om att Posada Carriles skulle utlämnas. Bush-regeringens vice utrikesminister med ansvar för "Western Hemisphere Affairs", Roger Noriega (närliggande högerextremisterna i alla avseenden) menade att Posada "kanske inte befann sig i USA" och att dessutom "anklagelserna mot honom kan vara en ren fabrikation".

Posada kallade till en presskonferens. Han förklarade att han sökte asyl i USA. Han frihetsberövades dagen därpå och sattes i förvar. Det handlade inte om hans terrorism utan om att han tagit sig olagligt in i landet. Han blev ett immigrationsärende. Posada ljög ett tag om att han anlänt landvägen, men ganska snart kunde ingen avvisa de uppgifter som Kuba varit först med att hävda: Att Santiago Álvarez och Miamis kontrarevolutionärer transporterat honom sjövägen.

Den 28 september fastslog en domare i immigrationsdomstolen att Posada "riskerade att bli torterad" i Venezuela, och därför inte kunde utlämnas dit. Uppfattningen att terroristen och torteraren Luis Posada Carriles skulle utsättas för tortyr grundade sig uteslutande på ett enda vittnesmål. "Vittnet" var en venezolansk före detta kompanjon till Posada från tiden i Caracas. I maj 2007 släpptes Posada mot borgen, och en domare förklarade att formella fel begåtts och att därför Posada skulle vara fri från åtal. En appellationsdomstol ändrade detta 2008. Posada skall ställas inför rätta. Och det handlar om att han ljugit om hur han tog sig in i USA, inte om de mord och terroristhandlingar han begått.

FN:s Säkerhetsråds Resolution 1373, som antogs i september 2001 *på initiativ av USA*, slår fast att stater inte får ge fristad eller stöd av något slag till personer som är eller varit inblandade i terroristiska aktiviteter.

Luis Posada Carriles har i strid med Resolution 1373 fått en fristad i Miami och USA. Och han är inte överksam.

Den salvadoranske terroristen och gangstern Francisco Cháves Abarca, en av Posadas hotellsprängare från 90-talet, arresterades den första juli i Venezuela. Dit hade han tagit sig för att på Posadas order orsaka "problem" inför det val som hölls i september 2010. Den 8 juli utlämnades Chávez Abarca till Kuba. Han har under förhören lämnat uppgifter om Posadas gärningar och nuvarande planer. Att sänka fartyg som går med olja från Venezuela till Kuba är ett projekt. Provokationer och lönnmord i Venezuela är ett annat. Posada bedömer störtandet av regeringen i Venezuela som strategiskt oerhört viktigt. Hitintills har man lyckats såra ALBA-projektet i "periferin" genom kuppen i Honduras 2009. Men ett slag mot Venezuela är enligt Posada ett omedelbart slag också mot Bolivia, Ecuador, Nicaragua och ... Kuba. Miamis och kontinentens terrorister slipar knivarna ...

2008 sände *Kommittén Frige De Fem* ett öppet brev till USA:s president George W. Bush. Brevet, som vi återger nedan, sammanfattar fakta i målet och mynnar ut de krav som anständigheten kräver:

Luis Posada Carriles måste utlämnas och ställas inför rätta!

Antonio Guerrero, Fernando González, Gerardo Hernández, Ramón Labañino och René González måste frigges! NU!!

”

Till USA:s president George W. Bush.

George W Bush: Lyssna!

”Jag vill bara säga det att terrorism måste bekämpas, så att inte många mödrar och fäder får uppleva samma smärta som den vi känner; så att inte så många barn blir lämnade föräldralösa, så att inte hem förstörs.”

Marta García ger uttryck för alla anständiga människors önskan. Den smärta hon plågas av har sin grund i att den 15 oktober 1994 mördades hennes son, fiskaren Arcilio Rodríguez García, av sju terrorister utsända från Miami för att upprätta en terroriststyrka i Escambraybergen på Kuba.

Den fiskande Arcilio var den förste som terrorister – utbildade och beväpnade i träningsläger i Florida – mötte då de landsteg på Kuba.

Marta Garcías smärta delas idag på Kuba av tusen och åter tusen.

Herr President:

Vi vet, och vi vet att ni vet, att Kuba sedan nu snart ett halvt århundrade varit utsatt för en aldrig upphörande terrorkampanj; döds- och förödelsebringande angrepp som planlagts i och utgått från det land där ni är president.

Vi vet, och vi vet att ni vet, att myndigheter i USA i stor omfattning genom åren utbildat, uppmuntrat och generöst understött exilkubanska högerextremister och terrorister.

Två av dessa terrorister är massmördarna Luis Posada Carriles och Orlando Bosch Ávila, vilka på grund av ingripanden av er far, er bror och er själv idag lever i frihet i Miami, Florida. Det skulle inte förvåna om de två blodbesudlade terroristerna just idag tillsammans i Miami firar sitt mångåriga samarbete.

För just idag, den 6 oktober, är årsdagen för en av de värsta terroristiska illgärningar som drabbat Amerika i modern tid: Sprängningen 1976 av ett civilt kubanskt passagerarplan, en DC-8 tillhörande Cubana de Aviación, Samtliga 73 ombordvarande dödades då planet brinnande störtade i havet efter att lämnat flygplatsen på Barbados.

Vi vet, och vi vet att ni vet, att Luis Posada Carriles, som sedan 1961 varit knuten till er underrättelse- och lönnmordstjänst CIA och som fått militär utbildning och löjtnants grad vid Fort Benning, Georgia, tillsammans med Orlando Bosch Ávila, låg bakom massmordet över Barbados den 6 oktober 1976.

Vid tidpunkten för den terroristiska flygplanssprängningen var er far CIA:s högsta chef, och vid tidpunkten för Posadas flykt ur det venezolanska fängelse där han spärrats in efter dådet hade han, er far, hunnit bli USA:s vicepresident. Posadas flykt möjliggjordes av Cuban American National Foundation (CANF), en mäktig högerextremistisk exilkubansk paraplyorganisation med säte i Miami. CANF hade tillskapats på initiativ av Ronald Reagans och er fars regering, med syftet att genom en formellt fristående inflytelserik och resursstark organisation skärpa den aggressiva politiken mot Kuba. I spetsen för CANF stod Jorge Mas Canosa, kurskamrat med Posada Carriles vid Fort Benning och med den gängse CIA-anknytningen. Mas Canosa och CANF mutade med några tiotusen dollar fängelseadministrationen i Venezuela. Rovdjuret gled ut ur buren, och hans tjänster togs genast i bruk av Ronald Reagans er fars regering.

Centralamerika blev nu fältet för Posadas kontrarevolutionära korståg. Tillsammans med en annan kamrat från tiden vid Fort Benning, CIA-mannen och Ernesto Che Guevaras mördare Felix Rodríguez Mendigutía, tilldelades Posada en ledande befattning i den smutsiga krigföringen mot Nicaraguas regering och folk. Er fars regering och CIA gick olagligt bakom ryggen på USA:s kongress, i iveren att stödja kontrarevolutionens krafter. Som ni vet spelade er far en central roll i den olagliga aggressionen, tillsammans med en viss överstelöjtnant Oliver North och CIA:s boss William Casey. När USA-piloter tillfångatogs i Nicaragua och vidden av skumrasket uppdagades var skandalen ett faktum.

Vi vet att ni också vet vilka påtryckningar mot Venezuelas rättsväsende som resulterade i att också Posadas medbrottsling, Orlando Bosch, släpptes fri. CANF:s advokater bistods aktivt av er regerings representanter. Så kunde massmördaren återbördas till Miami. Staden som under terroristens fängelse-tid hade instiftat en "Orlando-Bosch-dag"!

Representanter för ert land justitiedepartement ville avvisa Bosch på grund av hans terrorism, och assisterande justitieministern Joe Whitley hänvisade, bland andra dåd, till sprängningen av det kubanska passagerarflygplanet. Då inträffade det oerhörda: USA:s president ingrep och beslutet blev att Bosch skänktes fristad och frihet. USA:s president var då er far. Hans ingripande i denna affär ägde rum efter det att en kandidat till USA:s kongress, den exilkubanska högerextremisten Ileana Ros-Lehtinen, bedrivit en valkampanj dominerad av hennes krav på frihet åt Orlando Bosch. Ros-Lehtinens kampanjmanager var er bror. Och Ileana Ros-Lehtinen vann sin plats kongressen och er bror Jeb blev guvernör för det Florida som välkomnar terrorister

och instiftat en märkesdag till en terrorists och massmördares ära.

I Miami härskade Cuban American National Foundation, den ekonomiska blockaden mot Kuba skärptes och terrorn i form av väpnade angrepp och attentat mot Kubas turistanläggningar stegrades. I trådarna drog Mas Canosa och hans mäktiga CANF. Något som inte saknade betydelse när ni själv år 2000 tack vare utgången av valtumultet och rösträkningsskandalen i Florida utsågs till USA:s president.

Vi vet att ni vet att Kuba försökte förmå FBI och USA:s regering att samarbeta i syfte att bekämpa terrorismen.

Vi vet också att ni, herr President, vet att Kuba hade sett sig tvingat – på grund av ert lands myndigheters underlåtelser inför, tolerans gentemot och understöd till terroristerna – att sända egna underrättelseagenter till Miami, i det begripliga syftet att utröna våldsverkarnas planer.

Vi vet, och ni också, att Kubas förslag till samarbete, framlagt inför en FBI-delegation på hög nivå vid ett möte i Havanna den 16 till den 18 juni 1998, innefattade överlämnandet till FBI av en mängd spaningsresultat, beslagtagen utrustning, sprängämnen, bandupptagningar av telefonsamtal, videofilmer och vittnesmål. Materialet påvisade med all önskvärd tydlighet att Luis Posada Carriles spelade rollen av pådrivare och organisatör i den intensiva och målmedvetna terrorkampanjen mot den kubanska turistnäringen. En roll som Posada själv skrytsamt framhöll i intervjuer publicerade i New York Times några veckor senare. I intervjuerna framhöll Posada också sina goda relationer med CIA och FBI, liksom att Mas Canosa och CANF alltid varit generösa i fråga om finansieringen av hans terroristiska aktivitet.

Vi förmodar att ni med lättnad och välbehag minns att FBI i Florida, under ledning av högerextremisternas bundsförvant Héctor Pesquera, i stället för att angripa terrorismens organisatörer och finansärer, natten till den 12 september 1998 lät gripa och kasta i Miamis federala häkte de kubanska underrättelseagenterna, vars uppgift bestått i att söka information om terroristernas förehavanden.

På falska anklagelser dömdes **Antonio Guerrero, Fernando González, Gerardo Hernández, Ramón Labañino** och **René González** av en federal domstol i Miami till sammantaget fyra livstidsstraff och 77 år därtill.

De fem kubanerna hade aldrig burit hand på någon enda person. De hade aldrig varit beväpnade. De hade aldrig skadat någons egendom. De beskrevs av åklagarna och i medier som "spioner". Men de fem

hade aldrig vid något enda tillfälle till Kuba sänt någon enda säkerhetsklassad eller sekretessbelagd handling. De hade aldrig lagt beslag på någon sådan handling eller försökt komma över någon sådan. Anklagelsen kom därför att lyda ”konspiration i syfte att begå spioneri”, det vill säga att de planerat att någon gång i framtiden begå spioneri; en falsk anklagelse utan grund. De fem kubanerna utsattes i Miami för ett politiskt betingat justitiemord.

”En sorgens dag i den amerikanska rättvisans historia; rättegången mot de fem kubanerna.” Omdömet är formulerat av Wayne S. Smith, före detta chef för USA:s diplomatiska beskickning på Kuba. Smith avgick från sin post 1982 i protest mot USA:s regerings aktiva stöd till terrorismen i Centralamerika. I den regeringen var er far vicepresident och i högsta grad involverad i en politik som lemlästade, massakrerade och spred skräck och förtvivlan. I moraliskt hänseende låg en oändlig ocean mellan er far, vicepresidenten, och regeringstjänstemannen Wayne S. Smith.

Grymt har er regering behandlat fem män vars strävan var att skydda människor från illdåd begångna av era skyddslingar, moraliska monster som Posada och Bosch. I syfte att bryta ner dem har ni under perioder, på order från hög politisk nivå stängt in dem i isoleringsceller, och till Adriana Pérez och Olga Salanueva, makar till Gerardo Hernández respektive René González har ni konsekvent nekat visa, och därmed möjlighet att besöka sina män.

Vi vet att ni aldrig kommer att lyckas bryta ner de fem kubanerna. De vet att det de gjort inte varit fel, utan att det varit det enda riktiga, anständiga och hedervärda.

Er egen bottenlösa oansändighet befäste ni ånyo när er regering i samarbete med CANF 2004 såg till att Luis Posada Carriles ännu en gång likt en orm kunde slingra sig ut genom ett fängelses galler. Genom att muta Panamas avgående president Mireya Moscoso lyckades ni få Posada Carriles och hans tre kumpaner, mördarna och våldsverkarna Pedro Remón, Guillermo Novo och Gaspar Jiménez ”benådade på humanitära grunder”. De fyra terroristerna greps år 2000 då de var i färd med att spränga universitetsaulan i Panama i luften. Fidel Castro skulle där tala till studenterna, i samband med det Ibero-amerikanska toppmötet. Gripandet kunde ske tack vare den kubanska underrättelsens insats.

Den avgående presidenten Moscoso och terroristerna Remón, Novo och Jiménez begav sig omedelbart till Miami, som öppnade sin famn för så väl den korrupta före detta presidenten som för terroristerna.

na. De senare hyllades av högerextremisterna som hjältar. På illegal väg och med bistånd av Miamis högerextremister tog sig också Posada hem till Miami. Efter att ha tillbringat en tid i förvar, anklagad för att tagit sig in i USA på ett sätt som stred mot reglerna, släpptes han på framkrystade formella grunder.

Vi vet att ni vet att Venezuela har rätten på sin sida när detta land nu begär att Luis Posada Carriles skall utlämnas, så att i Venezuela den avbrutna rättsliga processen vad gäller hans delaktighet i flygplanssprängningen 1976 kan fullföljas. Han är i Venezuela också anklagad för en lång rad illdåd, innefattande tortyr och mord, som han begick under sin tid på 70-talet som chef inom den Venezuelanska säkerhetstjänsten. En tjänst som CIA tog initiativet till att placera honom på.

Men Luis Posada Carriles är ju er terrorist. Så ni säger att ni inte kan han utlämna honom till Venezuela. Ni motiverar det med att han där riskerar att utsättas för tortyr. För det första skymfar ni därmed Venezuela. För det andra måste vi utbrista: och det ska komma från er! Från Guantamos ockupant! Från de hemliga tortyrfästningarnas arrendator! Från den som under årtionden har utbildat latinamerikanska diktaturers torterare!

Nå, herr president, hyckleriet och den becksvarta cynismen är i sanning er gren. Och aldrig har ni i den grenen firat en sådan skamlös triumf som när ni inför världen med fast stämma deklarerade: ”Den som ger terrorister skydd är lika skyldig som terroristerna!” Ord utslungade av Luis Posada Carriles’ och Orlando Bosch’s beskyddare och kollaboratör.

Hotfullt slungade ni också mot världen orden: ”Den som inte är med oss är med terroristerna!”

Herr president, detta ska ni veta: Marta García, fiskaren Arcilios mor, och alla anständiga människor världen över är mot terrorism. Och just därför vänder de sig mot er! Inte mot USA:s folk utan mot er, mördarnas ryggdunkare och torterarnas beskyddare.

Vi vet att över hela världen, och förvisso också i USA, reser många och ständigt fler med kraft kra-

Frige omedelbart de fem kubanska terroristbekämparna Antonio Guerrero, Fernando González, Gerardo Hernández, Ramón Labañino och René González!

Utlämnna omedelbart massmördaren och terroristen Luis Posada Carriles till rättvisan i Venezuela!

Kampen fortsätter!

Frågan om beskyddet av höger-terroristerna som opererar från Miami är inte en bilateral fråga mellan Kuba och USA, eller mellan Venezuela och USA. Denna fråga är en angelägenhet för hela världssamfundet.

Och runt om i världen växer nu kravet att Barack Obamas regering måste göra slut på stödet till terro-

risterna; att Luis Posada Carriles måste utlämnas till rättvisan i Venezuela och att de orättvist fängslade kubanska terroristbevakarna omedelbart ges rättvisa och frihet.

Kommittén Frige De Fem
Svensk-Kubanska Föreningen

Det dödsbringande hyckleriet

Terrorn mot Kuba
och
fallet med de fem kubanerna
- politiska fångar i USA

Del II

Uttalande av **Gerardo Hernández Norde**, presenterat i samband med straffutmätningarna i december 2001; inför den federala distriktsdomstolen i Miami och domaren Joan Lenard. Gerardo Hernández hade av juryn i juni 2001 befunnits skyldig på alla åtalspunkter. Domaren Lenards fastställande av straffen skulle bli ytterligare ett bidrag till justitiemordet.

Gerardo Hernández föddes i Havanna den 4 juni 1965. Han utexaminerades 1989 vid Högre Institutet för Studier av Internationella Relationer, som är knutet till Kubas utrikesdepartement. Hans inriktning var internationella politiska relationer.

Gerardo Hernández är också karikatyrtecknare, och har haft sina teckningar publicerade både i den kubanska pressen och på utställningar. Det är han som skapat symbolen för De Fem, som idag används i den världsomspännande kampanjen för rättvisa och frihet för honom och hans fyra kamrater.

Gerardo Hernández, dömd till dubbel livstid plus 15 år, har sedan arresteringen 1998 nekats möjligheten att ta emot besök av sin hustru Adriana Pérez; som av USA:s regering förvägrats inresevisum.

Miami, onsdagen den 12 december, 2001

Ärade Domare

Jag skulle vilja börja med att uttrycka min tacksamhet till ett antal federala statstjänstemän som tjänstgjort under hela vår långa och komplexa rättegång, både i och utanför denna rätssal. Jag talar om översättarna, stenograferna, vaktpersonalen och andra fråga eller ge uttryck för någon tveksamhet.

Det räcker med att läsa de uttalanden som gjorts till pressen av denna jurys talesperson för att inse att vi

assistenter, vilka hela tiden uppvisat en stark professionell etik.

Jag vill också offentligt framföra vår djupaste tacksamhet till advokaterna som så förtjänstfullt företrätt oss, och till alla människor som bistått dem i denna mycket svåra uppgift.

För att inte slösa med er värdefulla tid så skall jag försöka uttrycka mig så kortfattat som möjligt. Vi är fem svarande i detta fall, och vi delar många åsikter och uppfattningar, så jag kommer undvika att ta upp viktiga synpunkter som jag vet att de i sin tur kommer att vilja behandla.

Vidare så skulle det ta alldeles för lång tid att utpeka alla motsägelser från åklagarsidan och dess vittnen, alla deras försök att använda, och ibland manipulera, små delar av bevisningen samtidigt som de bortser från dess tyngre och mer väsentliga innebörd.

De få minuter jag har nu skulle inte räcka för att lyfta fram alla de försök som gjorts av herrarna på åklagarsidan i syfte att se till att juryn styrts mer av känslor och fördomar än av fakta och av lagen; det skulle inte heller finnas nog med tid för att peka ut allt det som gjort detta till en exempellös politisk rättegång. Förövrigt så är det kanske inte ens nödvändigt, eftersom ingen vet bättre än ni vad som hände i denna rätssal mellan december 2000 och juni 2001. Icke desto mindre så finns det ett antal saker som inte får förbises.

De som inte känner till det sätt på vilket de mest radikala kretsarna i det kubanska samhället i Miami agerar, de som inte ser på spanskspråkig tv eller lyssnar till den så kallade "kubanska radion", kan ärligt ha trott att det skulle vara möjligt för oss att få en rättvis och opartisk rättegång i denna stad. Tyvärr så finns det många realiteter som den amerikanska allmänheten fortfarande är ovetande om. För vår del så visste vi direkt vad resultatet skulle bli när vi nekades att få rättegången flyttad från Miami.

Det skulle vara ohederligt att förneka att allteftersom denna rättegång fortskred, och med tanke på den överväldigande argumentation och bevisning som lades fram av försvaret – och med tanke på pressen reaktioner – så fanns det ögonblick när till och med vi övervägde om det som verkade omöjligt i detta samhälle trots allt skulle kunna hända. Men nu har ju juryn, med sitt snabba och enhälliga domslut, bevisat att vår ursprungliga förutsägelse ändå var korrekt. Efter en sex månader lång, komplex och utmattande rättegång, med dussintals vittnesmål och omfattande bevisning, behövde jurymedlemmarna bara ett fåtal timmar på sig för att fatta sitt enhälliga beslut; utan att ställa en enda aldrig hade den minsta chans, och att de var mer influerade av fördomar eller av de sista, vilsele-

dande yttrandena från herrarna på åklagarsidan än av alla de argument de hört under ett halvår.

Och när jag talar om åklagarnas vilseledande beteende, så är det inte en respektlös eller grundlös anklagelse. Som jag sagt, det finns inte tid nog att peka ut alla exempel. Det räcker med att komma ihåg att personen som var ansvarig för att översätta majoriteten av åklagarsidans bevisning, en individ som påstod sig vara expert på området, hävdade i denna domstol att det spanska ordet ”plastilina” betyder sprängdeg; när varje spanskspråkigt barn, utan att vara expert, vet att den enda betydelsen av ”plastilina” på vårt språk är ”modellera”.

Händelsevis så användes dokumenten som hänvisade till ”plastilina” gång på gång av åklagarsidan, på grund av dess alarmistiska effekt, trots att de visste, för det gör de, att det inte har någonting alls att göra med de fem åtalade.

Det är lika befängt att under en rättegång mot personer som sägs vara farliga spioner och hot mot den nationella säkerheten, så har åklagarsidan upprepade gånger lagt stor tyngd vid en händelse som skall ha inträffat på Kuba, och involverat en taxichaufför från landets största flygplats, vid en tidpunkt då landet varit utsatt för en våg av terrorattacker. Jag undrar hur många taxichaufförer som står under bevakning av FBI i detta nu på flygplatser över hela USA, inte bara för att ha uttryckt sitt motstånd mot regeringen, utan antagligen bara för att de bär turbaner. För att verkligen förstå attityderna hos ett land eller dess befolkning, så är det nödvändigt att leva med, eller genomlida, dess vardagliga realiteter. Den ovannämnda incidenten, hur otroligt det än kan verka, inkluderades till och med i PSI-rapporten, även om ingen kunde förklara hur den var relaterad till det brott jag har anklagats för.

Nu när jag har nämnt PSI-rapporten så vill jag som hastigast beröra några av de uttalanden jag gjorde i denna. Jag citerar: *”Kuba har rätt att försvara sig mot de terrordåd som, trots de kubanska myndigheternas ihärdiga kritik, med total straffrihet förbereds i Florida. Kuba har samma rätt som USA har att försöka neutralisera terroristen Usama Bin Ladens organisations planer, som har förorsakat detta land så mycket skada och hotar att fortsätta göra så. Jag är säker på att detta lands söner och döttrar som utför sina uppdrag betraktas som patrioter, och deras mål är inte att hota den nationella säkerheten i de länder där de – terroristerna – får skydd.”* Slut på citatet.

Detta uttalande skrevs för PSI-rapporten, och sändes till min advokat för att översättas flera dagar innan de tragiska och förkastliga händelserna den elfte september. I dag är det mer relevant än någonsin. Precis som USA:s president nyligen uttalade i FN:s generalförsamling så är det nödvändigt att världens alla länder förenar sig i kampen mot terro-

risterna; och inte **vissa** terrorister, utan **alla** terrorister. Och jag vill tillägga att så länge bara vissa av dessa brottslingar fördöms, medan andra skyddas och tillåts att agera mot andra länders säkerhet och oberoende, utan att riskera straff, och beskrivs som ”frihetskämpar”, så kommer denna farsot aldrig att utplånas. Så länge detta är fallet så kommer det alltid finnas nationer som tvingas sända ut sina egna för att utföra farliga uppdrag, i Afghanistan likväl som i södra Florida.

Ärade Domare, vi anklagas för att ha konspirerat för att begå spionage och för att skada USA:s nationella säkerhet. Vi har satts på samma nivå som de värsta spionerna någonsin, utan någon vettig bevisning och utan att ha gjort någon skada alls, enbart baserat på förutfattade meningar. Anklagelsen mot oss kan vara den mest befängda anklagelsen om spioneri i detta lands historia. Allt som vi gjort och förutsatt oss att göra finns klart beskrivet i den bevisning som har lagts fram. Den person som var närmast något militärt överhuvudtaget, efter sex års arbete på sin oansenliga post, hade endast ombetts skaffa sig en position så nära landningsbanorna som möjligt, för att kunna observera antalet plan. Bevisningen och vittnesmålen från personer med hög kompetens på detta område har klart påvisat detta.

Å andra sidan är det sant att under flera år så hade flera av oss åtalade falska identitetshandlingar i vår ägo, men det enda syftet med dem var att garantera vår säkerhet. Som domare så vet ni hur många brott som kan begås med falska handlingar, men i denna rättssal framkom och fastslogs att dessa våra dokument endast användes – när de användes alls – då de behövdes för att skydda våra och våra familjers säkerhet.

Vänligen tillåt mig att kortfattat beröra vad jag tror är den verkliga anledningen till att vi befinner oss här: den **tredje punkten** i listan över anklagelserna mot oss, **”konspiration för att begå mord”**.

Åklagarna och FBI vet, och visste från första början, vad som hände före, under och efter den 24 februari 1996. De har själva tvingats erkänna att de högfrekvensmeddelanden som de valt att lägga fram endast utgör en bråkdel av de meddelanden som de uppsnappat. De känner till den sanna historien. De vet att det aldrig fanns någon konspiration för att skjuta ner dessa plan, än mindre för att göra det över internationellt vatten. De vet att varken Gerardo Hernández, eller ens Juan Pablo Roque någonsin hade något att göra med en plan på att skjuta ner dessa plan. De vet att Roques återvändande hade planerats sedan länge av personliga skäl, och att han i februari 1996 fick instruktioner om att välja ett datum för avfärd, med rekommendationen att det skulle vara antingen den 23 eller den 27, beroende på tillgängligheten av flygbiljetter. Om det fanns en komplott som Roque var inblandad i, hur skulle han då ha kunnat stanna här

till den 27:e? Det är bara en av många detaljer som gör detta till det mest absurda och skamliga av alla anklagelser mot oss.

Efter två år av nitisk övervakning, där de flesta av våra telefoner och personliga samtal avlyssnats och en stor mängd material från den perioden konfiskerats, så kunde åklagarsidan ändå inte presentera ett enda bevis i denna rättegång för att Gerardo Hernández hade konspirerat för att skjuta ner planen, eller på något sätt bidragit till detta. De baserade hela sitt åtal på spekulationer, på små utdrag ur dokument som manipulerats och tagits ur sitt sammanhang, och framförallt utnyttjade de denna anklagelses emotionella och känsliga natur. Människoliv hade gått förlorade.

Det skulle vara naturligt att fråga sig vad som motiverat åklagarsidan till att bygga hela sin propagandauppvisning kring denna åtalspunkt, och att till varje pris döma någon som de vet inte hade något att göra med dessa människors död. Svaret är inte alls så svårt att finna. Man behöver bara dra sig till minnes de starka påtryckningar som utövades av delar av det USA-kubanska samhället, där man inte nöjde sig med ekonomiska sanktioner mot Kuba, efter händelserna den 24 februari. De upprepade anklagelserna från dessa individer och organisationer mot USA:s regering för dess påstådda medskyldighet i dessa händelser, och för att inte ha gjort något för att bestraffa de skyldiga, blev allt mer besvärande. Precis som det var upprörande och oförlåtligt för dessa Miami-kubaner att FBI:s regionala avdelning hade infiltrerat ett antal av dessa så kallade "exilorganisationer", inklusive "Bröder till undsättning" (*Basultos Hermanos al Rescate*). Det hade för FBI blivit nödvändigt att återskapa sin image och förbättra relationerna, och inget skulle fungera bättre än att finna, eller uppfinna, en syndabock.

Myndigheterna visste att detta var en situation där de inte hade något att förlora. Om jag förklarades skyldig så skulle det vara bra. Om jag, hur otroligt det än kan ha verkat, skulle bli befunden oskyldig så skulle de fortfarande vinna; eftersom de skulle kunna tysta alla de som anklagade dem för att inte ha åtalat någon.

Det finns kanske de som är så naiva eller okunniga att de tror att jag överdriver den vikt som vissa av USA:s myndigheter lägger vid åsikter och reaktioner hos den mest extrema delen av det amerikansk-kubanska samhället. Jag vill påminna dem om det faktum att detta lands medborgare inte får resa fritt till Kuba, inte får röka kubanska cigarrer, eller handla med kubanska produkter utan restriktioner; och inte ens vaccinera sina barn mot sjukdomar för vilka de enda vaccinerarna är patenterade av Kuba. Och jag vill påminna dem om att dessa faktiska förhållanden inte precis sammanfaller med det amerikanska folkets krav eller intressen.

Ärade Domare, jag har hela tiden sagt, och påpekar nu återigen, att jag djupt beklagar dessa fyra döds-offer, och att jag förstår deras familjers lidande. Jag beklagar också de tusentals liv som gått förlorade under den mer än 40 år långa aggressionen som mitt folk varit utsatt för, och den eviga sorgen hos många, många kubanska familjer. Dessa döda har också namn och ansikten, även om deras bilder inte kan visas i denna rättssal.

Kuba provocerade inte fram denna incident. Tvärtom, man förutsåg den, och försökte förhindra den med alla tillgängliga medel. Åklagarsidans främsta argument under denna rättegång har varit att detta var ett brott, eftersom det involverade obehövade civila flygplan. Denna nation har nyligen, under beklagliga och brutala omständigheter, upptäckt hur mycket skada som obehövade civila flygplan kan åsamka dess folk. Kanske är det därför som dess ledare har förklarat för att varje plan som avviker från sin planlagda rutt bör skjutas ner, även om det finns hundratals passagerare ombord. Kanhända anser herrarna från åklagarsidan att detta skulle vara ett brott. Ers nåd, ni sa idag att detta land ändrade sin "uppfattning om fara" efter den 11 september; tyvärr tvingades Kuba ändra sin uppfattning om fara den första januari 1959, och det är detta som vissa människor inte kan förstå.

De personer som är de främsta ansvariga för händelserna den 24 februari 1996 är samma personer som inte tvekar att försöka provocera fram en väpnad konflikt mellan USA och Kuba, så att detta lands militära styrkor kan göra vad de själva misslyckats med i mer än 40 år. Oavsett om det är flottiljer, luftrumskränkningar, falska anklagelser, eller andra vederstyggligheter, så är målet alltid det samma: att USA skall utplåna den kubanska regeringen, och alla dem som ger denna regering stöd, från jordens yta; oavsett kostnaden i människoliv på båda sidor. Det kan utan tvekan sägas att om det är någon som gång på gång har äventyrat detta lands nationella säkerhet så är det dessa extremistiska amerikansk-kubanska grupper.

Åklagarsidan hävdade i denna rättssal under sin slutplädering att Gerardo Hernández har blod på sina händer. Jag undrar vem det egentligen är som har händer fläckade av blod. Är det jag, eller personen som avlossade ett vapen mot ett hotell fullt av människor i Havanna? Det handlar om samma person som omnämns i bevisningen i detta fall och som planerade att smugla antipersonella vapen till Kuba; samma person som öppet och dumdristigt trotsade de kubanska myndigheterna igen och igen, bröt mot det landets lagar, detta lands lagar och de mest grundläggande reglerna för internationell luftfart; samme man som inte bara tvekade att leda dessa unga män till sin död, utan som också, när situationen var som allra mest spänd, när det fortfarande fanns tid att vända om med flygplanet, vägrade göra så, och istället lämnade sitt skratt

på bandet för all framtid – medan hans kamrater dog.

Denna persons händer är verkligen fläckade av blod, men det verkade inte spela någon roll för herrarna från åklagarsidan när de vid flera tillfällen tryckte hans blodiga hand, även i denna rättssal. Det bekymrade inte heller åklagarna och de högsta FBI-tjänstemännen i Miami när de fick dela scenen och hyllningarna med denna person under presskonferensen samma dag som vår dom utannonserades. Detta är ett tämligen motsägelsefullt beteende från personer som säger sig representera lagen.

Jag vill att herrarna från åklagarsidan skall veta att det enda blod som kan fläcka dessa händer är blodet från mina bröder och systrar, som har fallit eller fegt mördats i de oräkneliga gärningarna av aggression och terrorism som begåtts mot mitt land av personer som idag går fria på denna stads gator. Och det är för detta blod som jag svor att offra till och med mitt eget liv; om jag därigenom kunde skydda mitt folk från sådana brott.

Ärade Domare, åklagarsidan har övervägt och begärt att jag skall tillbringa resten av mitt liv i fängelse. Jag förlitar mig på att om inte på denna nivå så på någon annan nivå av systemet så kommer förnuft och rättvisa att segra över politiska fördomar och hämndbegär, och man kommer att förstå att vi inte gjort detta land någon skada som gör att vi förtjänar att bestraffas. Men om detta inte blir fallet så tar jag mig friheten att citera en av detta lands främsta patrioter, Nathan Hale, som sa: "Det enda jag sörjer är att jag bara har ett liv att ge för mitt land".

Tack så mycket.

Ramon Labañino Salazars tal inför den federala domstolen i Miami, torsdagen den 13 december 2001

Ramón Labañino föddes i Havanna den 8 juni 1963. Examinades som ekonom vid universitetet i Havanna 1986. Han har tre döttrar. Ramón Labañino dömdes till livstid plus 18 år.

Detta försvarstal presenterades av **Ramón Labañino Salazar** vid straffutmätningen som ägde rum i **Miamis federala distriktsdomstol** 13 december 2001.

"Jag ska bära min fångdräkt med samma värdighet och stolthet som en soldat bär sina mest värdesatta hedersbetygelser."

Herr Domare, mina damer och herrar:

Först och främst vill jag instämma i alla de argument som har framförts av mina fyra bröder, rörande det här fallet och ge mitt erkännande till domstolens ämbetsmän för deras professionella uppträdande: d v s till Richard, tolkarna, sekreterarna och Lisa.

Den brottsliga attacken på Tvillingtornen i New York och på Pentagon i Washington, berövade tusentals oskyldiga människor i Förenta staterna deras liv, och vi deltar i det amerikanska folkets vrede och sorg. Det är vår innerliga förhoppning att detta aldrig kommer att ske igen.

Vi som har hängett våra liv åt att bekämpa terrorismen, att förhindra avskyvärda handlingar som dessa att äga rum, vi som har försökt rädda oskyldiga människors liv, inte bara på Kuba utan även i Förenta Staterna, vi står idag i denna rättssal för att dömas för att vi har försökt hindra just den här typen av gärningar. Således kunde detta straff inte vara mer ironiskt och orättvist!

Uttalanden som gjorts av President George W Bush, i vars namn jag kommer att dömas, beskriver

klart och tydligt anledningen till att vi kom till Förenta Staterna och varför vi idag befinner oss i denna rättssal.

Terroristaktioner riktade mot mitt land, Kuba, har planerats, organiserats och letts just härifrån Miami. Det är härifrån som terroristerna och deras aktiviteter sponsras, uppmuntras och finansieras. De får också skydd här. För att bara nämna ett välkänt fall, en terrorist och mördare som inte bara mördat kubaner utan också människor från Förenta Staterna, nämligen Orlando Bosch; denne man går fritt omkring på Miamis gator. Och det som är mest beklagligt av allt, är att allt detta äger rum med landets högt uppsatta personers vetskap och samtycke. Man behöver bara noggrant läsa vårt falls bevismaterial för att få en fullständig förklaring till den här typen av terroristaktiviteter.

Mitt land Kuba har under mer än 42 år utsatts för terroristdåd, angrepp, invasioner och provokationer som har resulterat i mer än 3 478 oskyldiga människors död och medfört fysiska skador för över 2 099. Kuba har, i likhet med Förenta Staterna, rätt att försvara sig.

Jag vill bara ge några exempel:

Den 4 mars 1960 sprängdes det franska fartyget La Coubre i Havannas hamn av CIA agenter. 101 personer dödades till följd av detta terroristsabotage, däribland sex franska sjömän.

Den 6 oktober 1976 detonerade två bomber på ett av Cubana Airlines flygplan med civila passagerare, som just hade lyft från Barbados. Detta orsakade 73 människors våldsamma död (57 kubaner, däribland 24 ungdomar från kubanska nationens fäktningsteam, 11 ungdomar från Guyana och fem koreaner). Denna lömska terroristattack genomfördes av Luis Posada Carriles och Orlando Bosch. Några av dessa terrorister och mördare sitter idag i fängelse i Panama och enorma ansträngningar görs här i Miami för att få dem frisläppta. Här kallas de ”patrioter” och ses som symboler; radiostationer samlar in pengar till deras försvar och om möjligt flykt från fängelset.

Man har gjort 637 mordförsök på Kubas president, Fidel Castro.

Bakteriell terrorism riktad mot människor, växtlighet och djur har också använts mot mitt land vilket allt som allt har påverkat 344 203 människor och dödat 158, varav 101 var barn.

Detta är inte frågan om förföljelsemani, det handlar om oskyldiga människors liv.

De terroristgrupper som vi agerade emot, utförde den här typen av dåd inte bara mot Kuba utan också

mot Förenta Staterna. Följande rapport, som är helt offentlig och tillgänglig för alla, innehåller en sammanställning av terroristdåd som utförts här i Miami, sammantaget mer än 68 våldsdåd. Denna artikel som skrivits av journalisten Jim Mullin i Miami New Times 20-26 april 2000 rapporterar bland många andra incidenter, följande:

1968: Orlando Bosch avfyrar en bazooka från MacArthur Causeway mot ett polskt fartyg (politiker i Miami kom senare att utlysa en ”Orlando Bosch Dag” för att hedra denne terrorist).

1974: Exil ledaren José Elías del la Torriente i Coral Gables mördas på grund av en misslyckad invasion mot Kuba som han skulle leda.

1975: Luciano Nieves mördas efter att han förordat en fredlig samexistens med Kuba.

1976: Emilio Milán, nyhetschef vid WQBA-AM, fick sitt ben bortsprängt av en bomb efter att offentligt ha fördömt det våld som begicks av exilsamhället.

1981: En bomb exploderar på mexikanska konsulatet på Brickell Ave, i protest mot Mexikos relationer med Kuba.

1996: En bomb exploderade i restaurang Centro Vasco i Lilla Havanna (en stadsdel i Miami) som protest mot en planerad konsert med den kubanska sångerskan Rosita Fornés.

2000: Den 11 april höll en radiojournalist vid namn Scott Piasant de Obgregón upp en tröja med texten ”Skicka hem pojken, det är en faders rätt” utanför de hem där några av Elián González släktingar bodde. Journalisten blir attackerad fysiskt innan polisen anlände.

Dessa saker hände inte på Kuba. De hände här i Förenta Staterna, i Miami, i städerna och på gatorna i det land där vi alla bor, där ni och era barn varje dag går omkring.

Under 1990-talet ökade terrorismen, räderna och provokationerna mot mitt land. Fram till 1997 fanns en våg av terroristdåd riktade mot hotell och andra turistinrättningar, som resulterade i mordet på en oskyldig, italiensk turist, Favio Di Celmo.

Hur många oskyldiga människors död måste vi ytterligare bevittna innan denna vansinniga och absurda politik gentemot Kuba upphör?

Hur många liv måste ytterligare gå förlorade innan FBI helt och hållet uppfyller sin plikt och arresterar de verkliga brottslingarna och terroristerna som agerar mot Förenta Staternas egna människor?

Kan det ligga så illa till att uttrycket ”bekämpa terrorismen” är ren retorik?

Nej, sunt förnuft skulle säga att så ligger det inte till. Och det är just därför som vi befinner oss här idag, för vi vill att något av detta inte ska ske. Varken på Kuba, i Förenta Staterna, i Miami eller i någon annan del av världen. Allt vi har gjort är detta: vi har försökt rädda livet på oskyldiga människor genom att förhindra terrorism och idiotiska krig.

Man kan se samma mönster hos alla USA-kubanska terrorister som vi känner till. José Basulto rekryterades och fick sin träning av CIA och utnyttjades i kriget mot mitt land och han har vidmakthållit sitt praktiserande av terrordåd och provokationer fram till idag, precis som medlemmarna i sådana organisationer som Cuban American National Foundation, Alpha 66, Comandos F-4, Democratic National Unity Party (PUND) Independent and Democratic Cuba (CID) och många andra som vi tar upp i vår bevisföring. Dessa terrorister representerar för Kuba samma sak som gärningsmännen av de avskyvärda dåden som utfördes mot Förenta Staterna representerar för det här landet.

Kuba har aldrig litat på dessa personer och kommer aldrig att göra det. Förenta Staterna borde inte heller lita på dem. **Än mindre skydda dem.** Detta är ett allvarligt misstag, vilket delvis skulle kunna förklara varför händelser som 11 september inträffar.

Mitt land har plågats av terrorism i mer än 42 år. Idag plågas Förenta staterna och om detta problem inte lyckas bekämpas och utrotas, kommer landet att fortsätta att lida i framtiden. I Förenta Staterna finns mer än 800 organisationer som utövar våld och landet är ett av de mest sårbara för denna typ av brottsliga handlingar. För Förenta Staternas nationella säkerhet är terrorismen den sanna fienden. Om man vidmakthåller attityden att vara passiv och likgiltig, eller ännu värre, är delaktig och beskyddar terroristerna och terrorismen, är detta det värsta brott som man kan begå mot nationens säkerhet; och det är precis det som händer här. De som skyddar dessa grupper och individer, är de som verkligen utsätter Förenta Staternas nationella säkerhet för fara.

Och det är därför jag, i detta forum, fördömer agerandet från de krafter i Förenta Staterna, som har hemlighållit och underlåtit att göra något mot terrorism och terrorister!

I många år har Kuba vidarebefordrat information till olika regeringsinstanser i Förenta Staterna, ända upp till högsta nivå; detaljerad, dokumenterad information, med namn och fullt bindande bevis på

brottsliga handlingar och mördare. Våra egna bevis i det här fallet är en imponerande samling av sådan information. Och trots att de fått all denna information i sina händer, har ingenting gjorts. Inte någon har arresterats, inte någon enda undersökning har gjorts eller pågår.

Med arresteringen av oss har de endast försökt att tysta informationens källa, försökt att se till att allvarliga terroristdåd som dessa inte avslöjas och försökt att undanhålla den sanning som på ett så brutalt sätt drabbar oss idag. Dessutom har FBI samverkat med terroristerna själva och de extrema högerkrafterna i Miami för att skada och hindra varje försök till närmande och samarbete mellan våra två folk och regeringar. Under tiden vandrar brottslingarna sorglöst omkring på gatorna här utanför idag, och de skrattar åt denna rättssal. Det är svårt att tänka sig en större försyndelse och fläck på dessa myndigheter, på flaggan som presiderar i denna rättssal och på det sigill som representerar den sanna rättvisans ideal.

Allt Kuba önskar är att få leva i fred och lugn. Folket vill inte ha krig, precis på samma sätt som människorna i Förenta Staterna inte heller vill ha krig. De militära ledarna i Förenta Staterna vill inte heller detta, för de vet mycket väl att Kuba inte utgör något som helst hot mot det här landet. Det är därför vårt arbete också har syftat till att hindra ett brottsligt krig, som bara skulle komma att leda till oskyldiga människors död, inte bara på Kuba utan även i Förenta Staterna.

Vi har aldrig letat efter information som skulle kunna sätta den nationella säkerheten i det här landet i fara. Påståendet att så varit fallet är ren manipulation, som vi aldrig kommer att acceptera. Och det är en av anledningarna till att vi beslöt oss att under denna rättegång, klart och tydligt, avslöja sanningen om de brottsliga handlingar som begås och som utgår från USA:s territorium, mot Kuba. Och som begås även i själva Förenta Staterna.

Det är inte Kuba som har kommit till Förenta Staterna i avsikt att göra invasion, gå till angrepp eller utföra terroristdåd av olika slag. I verkligheten förhåller det sig på motsatt sätt och Kuba har, helt enkelt, sin fulla rätt att försvara sig. Och det är allt vi har gjort, utan att skada någon eller något.

Så länge som den här brottsliga politiken mot mitt folk kvarstår, kommer det att fortsättningsvis finnas män som vi, som ett slags grundläggande mått av självförsvar. På samma sätt som Förenta Staterna har ett trängande behov av att få kännedom om det inre arbetet i de terroristorganisationer som attackerar landet idag. Detta är en verklighet som ingen kan bortse ifrån eller förneka.

Det som medlemmarna i Miamis extremhöger verkligen eftersträvar är att skapa en konflikt genom en provokation som ska leda till en militär attack från USA mot Kuba. Och som jag redan sagt är detta inte något som mitt folk eller min regering eller människorna i Förenta Staterna önskar sig. General Sheehan's vittnesmål, som rörde infiltrationen på Kuba av Ramón Saúl Sánchez och hans "Demokratigrupp", avslöjade att han inte vill att sådana element ska provocera fram ett krig mot Kuba, ett krig som skulle kunna kosta många unga män inom Förenta Staternas väpnade styrkor livet. Ett stort antal liknande åsikter uttrycktes i denna rättssal.

Vad gäller åtalet, har vi bevittnat ett i sanning skamligt och klandervärt beteende som inte har någonting med rättvisa och sökandet efter sanning att göra. De försökte först att tysta ner alla våra bevis rörande de terroristdåd som begåtts både på Kuba och i Förenta Staterna. De använde sig av alla tänkbara medel för att förtiga 90 procent av våra bevis i det här fallet, det vill säga, sanningen om vårt uppdrag här.

Åklagarna har manipulerat och förvrängt fakta. De har försökt ta kontrollen över rättssalen vid varje tillfälle. De har använt sig av både subtila och uppenbara hot. De har tillgripit utpressning mot vittnen genom hot om att anklaga dem för brott, om de inte återopade Fifth Amendment. De gick till och med så långt att de försökte muta den fyrstjärniga general Charles Whilhem, f d chef för Southern Command, för att hindra honom att vittna för försvaret.

Det har funnits försök att undanhålla bevis (en 8 mm video, när FBI agenten Al Alonso förhindrade att originalet skulle överlämnas till försvaret; detta var ett av nyckelbevisen för den allvarligaste anklagelsen i fallet).

I våra ögon representerar inte åklagarna Förenta Staternas regering och det är därför det här fallet inte är ett fall mellan Förenta Staternas regering versus Gerardo Hernández. I själva verket har åklagarsidan mycket skickligt representerat den lilla sektorn av högerextremister inom det Miami-kubanska samhället, terrorister som José Basulto och organisationer som Alpha 66, Cuban American National Foundation och Comandos F-4. De gick till och med så långt att de omfamnade och kysste dessa individer mitt i rättsalen, fullt synligt för alla här. Om något vid denna rättegång gjorde mig häpen var det den enorma nit och de obegränsade ansträngningar åklagarsidan och alla deras rådgivare visade upp för att troget representera denna brottsliga sektor, till varje pris.

Hur som helst har försvarssidan lyft fram sanningen, värdigheten och den verkliga inställningen som det amerikanska folket har gentemot Kuba. Det var

försvaret som tog in generaler och annan militär personal och civila som hade bidragit till att genomföra denna politik mot mitt land. Sådana som General Charles Whilhem, Admiral Atkinson, Colonel Eugene Carol, Colonel Buckner, Richard Nuccio, f d rådgivare till US President William Clinton i kubanska frågor. Många av dem infann sig på en helt och hållet frivillig basis och i dessa små detaljer finns ett mycket viktigt budskap – för dem som vill förstå budskapet.

Mina damer och herrar: Detta är en tid med stora förändringar. Vi befinner oss på 2000-talet. Idag har Förenta Staterna samarbete med Kina. Likaså med Vietnam, där 56 000 medborgare från detta land dog. Det pågår samtal med Nord Korea och många andra länder som det har verkat omöjligt att bygga upp en relation till. Varför då inte Kuba?

Det är sant att för att kunna genomföra våra uppgifter, behöver vi tillgripa okonventionella metoder. Vi har av lättförklarliga skäl gjort detta för vår personliga säkerhets skull och aldrig med avsikt att skada någon eller att lura eller bedra någon och ännu mindre detta lands regering eller myndigheter.

Bevismaterialet är överväldigande tydligt på alla sätt, så låt oss då dömas på basis av detta bevismaterial! Från denna rättegångs allra första dag tillkännagav vi våra sanna identiteter och det ansvar vi har men jag har aldrig accepterat och kommer aldrig att acceptera någon delaktighet i spionage eller försök att vilseleda detta land.

Jag vill uttrycka speciell tacksamhet för våra juridiska ombuds arbete, för deras mod och professionalism. För oss och för alla andra, har vi vunnit denna rättegång. Historien kommer att korrigera detta domslut och kanske även detta straff.

Mina herrar på åklagarsidan: Kuba är ett oberoende och suveränt land, antingen ni gillar det eller inte. Det har sin eget lagliga regering, sin egen president, sina egna martyrer och hjältar och sina egna övertygelser. Kuba är inte annorlunda än Förenta Staterna. Och, mina herrar, Kuba måste respekteras!

Vi vet att ansträngningar gjordes för att säkra en opartisk rättegång. Men staden Miami är inte en plats där sådana mål kan uppnås när det gäller Kuba. Kanske var det mest kritiska misstaget i vårt fall: att hålla rättegången i den här staden.

Om anledningen att jag idag döms, är att jag vill hindra att oskyldiga människor dödas, att jag försvaret våra båda länder från terrorism och hindrar en vettlös invasion av Kuba, då välkomnar jag den domen!

Jag kommer att bära min fångdräkt med samma värdighet och stolthet som en soldat bär sina mest värdesatta hedersbetygelser.

Detta har varit en politisk rättegång och därför är vi politiska fångar!

Allt bevismaterial finns här; det är här historien skrivs. Och det är historien som kommer att ge oss sann rättvisa.
Tack!

Ramón Labañino Salazar

Detta har varit en politisk rättegång och därför är vi politiska fångar!

För oss och för alla andra, har vi vunnit i denna rättegång. Historien kommer att korrigera detta domslut och kanske även detta straff.

Uttalande av **René González Schwerert** inför distriktsdomstolen i Miami.

René González är född i Chicago, USA, den trettonde augusti, 1956. Han är pilot och flyginstruktör. René har två döttrar.

René är orättvist dömd till 15 års fängelse. USA:s regering tillåter inte att hans fru Olga Salanueva besöker honom.

Fredagen den 14 december, 2001

Innan jag börjar, vill jag föreslå dem som närvarar här i rättsalen idag ett experiment: Blunda, och föreställ er att ni är i centrala New York. Nu, när den förste brandmannen kommer förbi, se honom mycket allvarligt i ögonen och säg att inget hände den elfte september. Att allt var en lögn. Bara trickfilm. Att det bara är frågan om ren paranoia och propaganda. Om varken er egen skam eller den stackars brandmannens svar vid det här laget fått er att ta tillbaks era ord så skulle ni passa utomordentligt på åklagarsidan i denna rättegång.

Och nu skall jag, med domstolens tillåtelse, börja.

Ärade domare

För flera månader sedan sa Mrs Heck Miller, i sin ansträngning att sopa terrorismen mot Kuba under mattan genom att använda den snedvridna logiken i sina förvirrade argument kring avsikt och motiv, att vi kunde lämna de politiska talen till det här skedet i rättegången. Till och med då, när åklagarnas politiska hat hade släppts loss mot oss genom de förhållanden vi hölls fångna under, manipulationen av bevisen, och, ännu värre, genom utnyttjandet av min familj för att idka utpressning mot mig, för att skada mig och för att förödmjuka mig, så kunde jag aldrig föreställa mig hur viktigt det var för åklagarsidan att vräka ur sig allt sin politiska hätskhet mot oss.

Emellertid, efter att i sex månader ha hört dessa åklagare skyffla sina förutfattade meningar över

juryn om och om igen, så kan jag fortfarande tala om för Mrs Heck Miller att hon hade fel. Jag behöver inte tala om min politiska övertygelse, som jag på inte sätt tar avstånd ifrån, för att säga att jag fördömer terrorism, och jag fördömer krig, och jag känner ett djupt förakt mot dessa människor, så fullständigt besatta av sitt hat och sitt småaktiga egenintresse, som har ägnat så mycket tid att skada sitt land genom att stödja terrorism och genom att främja ett krig i vilket det kommer att krävas allt det mod som dom inte har. Och som därför skall krävas av andra; också av deras offer på slagfältet.

Jag behöver inte prata politik, för att säga att oskyldiga människor inte ska behöva dö för detta, inte på Kuba, inte här i USA, och inte på någon annan plats i världen. Och jag skulle göra samma sak, och ta samma risker som jag har tagit, för vilket land som helst i världen. USA inräknat. Utan några politiska hänsynstaganden.

Jag är övertygad om att man kan vara katolik och vara en god människa, att man kan vara jude och vara en god människa, och att man kan vara kapitalist, muslim eller kommunist och vara en god människa. Men det finns ingen god människa som också är terrorist. Man måste vara en sjuk människa för att vara terrorist, precis som man måste vara en sjuk människa för att tro att det finns något sådant som en god terrorist.

Tyvärr är inte alla av samma uppfattning. När det handlar om Kuba så ändras uppenbarligen reglerna och vissa människor börjar tro att terrorism och krig är av godo. Och följaktligen har vi åklagare som Mr. Kastrenakes som försvarar José Basultos rätt att bryta mot lagen så länge som han utannonserar det i tv. Vi har terroristexperter som Mr. Hoyt som anser att tio explosioner om året skulle utgöra en terrorvåg i Miami, men inte i Havanna. Vi har en expert på flygsäkerhet som anser att de provokationer som ”Bröder till räddning” utfört mot Havanna, som fått stor uppmärksamhet i tv, skulle vara en helt annan sak om de utförts mot Washington. Vi har folk som under 40 år öppet tillstått att är terrorister, något som åklagarna på min vänstra sida dock tycks ha uppfattat först när dessa terrorister tjänstgjorde som försvarsvittnen i denna rättegång. Agenterna Angel Berlingueri och Hector Pesquera, den senare ingen mindre än chefen för det lokala FBI-kontoret, framträder stolt som gäster i samma radiostationer, med samma människor och i samma program som kränker federala lagar genom att öppet samla in pengar till att organisera terroristaktiviteter eller för att försvara terrorister runt om i världen.

Samtidigt så anser Mrs. Caroline Heck Miller att dessa trevliga terrorister kan dömas i himlen, samtidigt som Mr Frómata, som inte gjort något utom att försöka köpa luftvärnsrobotar, antitankvapen och kraftfulla sprängmedel, anses som en god far och en god medborgare. En god person, som enligt södra

Floridas distriktsåklagarekontor endast förtjänar någonting i stil med ett års husarrest. Detta, ers nåd, är enligt mig hyckleri och dessutom kriminellt.

Och när samma åklagarkontor kämpar för att jag ska hållas i specialförvar så länge som möjligt, när min familj används mot mig för att bryta ner min vilja, när mina döttrar endast tillåts träffa sin far två gånger under dessa sjutton månader av isolering och det enda sätt jag kan se min dotter ta sina första steg är genom ett fönster på tolfte våningen, så kan jag bara känna mig stolt över att befinna mig här, och jag kan bara tacka åklagarna för att de gett mig den här chansen att bekräfta att jag befinner mig på rätt väg, att världen fortfarande måste förbättras på många sätt, och att det är bäst för det kubanska folket att hålla sitt land fritt från de tendenser som tagit över så många själar här i Miami. Jag vill tacka dem för att de gett mig möjligheten att stå emot deras förbittring och hat, och för den stolthet jag känner efter att ha upplevt de mest intensiva, nyttiga, viktiga och ärorika dagarna i mitt liv, när denna domsal syntes för liten för att rymma alla sagda sanningar. Och vi fick se dom skruva sig i vanmakt när de kämpade för att täcka över var och en av dessa sanningar.

Och om en ursäkt skulle glädja dem så skall jag erbjuda dem en, jag är mycket ledsen att jag inte kunde tala om för deras agenter att jag samarbetade med de kubanska myndigheterna. Om de hade haft en hederlig inställning till terrorism så hade jag kunnat göra det och tillsammans hade vi kunnat finna en lösning på problemet. När jag tänker på de ändlösa diskussionerna kring det specifika syftet att bryta mot lagen så inser jag att denna situation handlar om så mycket mer än frågan om huruvida det är olaglig att inte registrera sig. Och så är det, tyvärr, för även om det vore möjligt för utländska agenter att annonsera i telefonkatalogen utan att på förhand registreras, så skulle vi kubaner ändå behöva operera inkognito för att kunna lösa sådana grundläggande uppgifter som att neutralisera terrorister och knarksmugglare, något vi borde göra tillsammans ifall ett logiskt förhållningssätt hade fått råda. Jag är också väldigt ledsen om anti-Castro-inriktningen hos de brottslingar jag bekämpat har gjort att de stått nära vissa tjänstemän eller medarbetare vid justitieministeriet. Jag är ärligt talat väldigt ledsen för detta.

Faktum är att hela frågan om kubanska agenter har en enkel lösning: Lämna Kuba ifred. Gör ert jobb. Respektera det kubanska folkets suveränitet. Jag skulle gladeligen skicka varenda spion tillbaka till ön. Vi har viktigare saker att göra där, som är betydligt mycket mer konstruktiva än att övervaka de brottslingar som går fria på Miamis gator.

Jag vill inte missa detta tillfälle att vända mig till alla de goda människor som vi haft möjligheten att träffa under denna rättegång.

Först av allt, vill jag tacka domstolsbiträdena för

deras professionella uppträdande, deras anständighet, deras artighet och deras anonyma uppoffringar. Det fanns stunder när vi godmodigt sympatiserade med varandra som de enda personer i rättssalen vars behov man inte tog hänsyn till i tidsplaneringen, och vi skrattade tillsammans åt det. Men de har alltid varit disciplinerade och utfört sina plikter väl.

Jag vill också tacka översättarna, Larry, Richard och Lisa. De gjorde ett förstklassigt arbete och var alltid tillgängliga närhelst vi eller våra familjer behövde deras tjänster. Jag vill ge dem min uppriktiga tacksamhet för deras arbetsinsats och anständighet mot alla. Det måste vara ett privilegium för domstolen att ha ett sådant team. Jag vill också ge uttryck för min uppskattning till Mr. Londergan.

Jag vill också bedyra min djupaste respekt för de militärer som vittnade för åklagarsidan eller försvaret och som talade ärligt, och för de tjänstemän, experter och agenter som var ärliga. Jag hade gärna sett mer ärlighet hos den senare gruppen och jag hade gladeligen erkänt den här.

Till alla dem, som mycket väl skulle kunna representera det bästa hos det amerikanska folket, vill jag ge mitt högsta erkännande och försäkra dem om att det finns en hel nation av människor bara en bit söderöver som inte känner någon harm alls gentemot deras stora granne i norr. Personer som inte vet, eller inte vill veta, eller är ointresserade av att veta vad Kuba verkligen är, har konstant baktalats detta folk och detta land under denna rättegång. Jag tänker ta mig friheten att här läsa ett utdrag ur ett brev som min fru skrev den 30 juli:

"René, här hålls hela tiden stödkampanjer för oss, familjerna, och för er alla.

Igår när jag tog buss 58 hem från min mamma, kände ett antal personer igen mig och Yvette pratade med alla. Eftersom det är karnevalstider så blev bussen full medan vi åkte genom centrala Havanna, och Yvette bestämde sig för att krångla när vi skulle gå av. Hon satte sig i bussens trappa och vägrade resa sig. Du kan tänka dej hur det var, bussen full av människor, jag som försöker att få upp henne utan att lyckas, Yvette som fastklistrad på sin plats och alla som trängde på. Då kom en kvinna fram till mig; hon tryckte min hand och gav mig ett bönekort, med titeln " Ett lyckligt hem", som hon plötsligt plockat upp ur väskan. Och hon sa: ' I min kyrka ber vi för de fem varje dag, och vi ber för att deras barn ska ha ett lyckligt hem, som Jesus gjorde, därför att anledningen till att de var där borta var för att alla barn skulle kunna få ha ett lyckligt hem.' Hon överraskade mig. Jag hann nästan inte tacka henne då jag måste skynda mig av bussen, men jag insåg att det är så här vi kubaner är. Och idag är vi mer enade än någonsin, oavsett övertygelse eller religion, alla med sin egen tro, men alla förenade i samma kamp. Jag ska spara bönekortet som ett minne".

Jag känner mig tvungen att sluta läsa här för att klargöra att jag inte är religiös. Jag vill inte att åklagarsidan ska förvanska mina ord och senare påstå att jag har hycklat genom att dra upp Gud i denna rättssal.

Ärade domare

Som ni märker så behöver jag inte ta upp mina politiska åsikter ens när jag talar om Kuba. Andra har gjort så inför och under denna rättegång under tre års tid. Är pyrande av irrationellt hat. Och detta hat är ännu mer absurt när man inser att det är en ryggmärksreaktion, ett instinktivt hat mot något som de inte känner till. Det är i sanning sorgligt att lära sig hata något man inte känner till.

Så det har funnits personer här som yttrat sig nedsättande om Kuba, som har förolämpat ett folk vars enda brott är att ha valt sin egen väg och som framgångsrikt har försvarat detta val, till enorma kostnader. Jag tänker inte ge någon förmån att distrahera mig med alla dessa lögner om Kuba som yttrats här, men jag ska hänvisa till en som var så ohygglig att den var en ren förolämpning mot denna rättegång och mot juryn:

När Mr. Kastrenakes reste sig, inför symbolen för den amerikanska rättvisan, och deklarerade att vi kommit hit för att förstöra USA, så visade han hur lite denna symbol och hur lite själva rättvisan betyder för honom. Och han visade också hur lite respekt han hade för juryns medlemmar. Dessvärre hade han rätt beträffande de sistnämnda.

Varken bevisen i detta fall, eller historien, eller vår övertygelse, och inte heller den utbildning vi har fått stödjer den absurda tanken att Kuba vill förstöra USA. Mänsklighetens problem kan inte lösas genom att förgöra något land; i för många århundraden har imperier rasat samman, bara för att liknande eller värre imperier ska byggas på deras ruiner. Denna nation kommer inte att hotas av ett folk som det kubanska, som anser att det är omoraliskt att bränna en flagga, vare sig det är USA:s eller något annat lands.

Om ni tillåter mig, som en ättling till flitiga och arbetsamma amerikaner, med privilegiet att ha fötts i detta land och privilegiet att ha vuxit upp i Kuba, så skulle jag vilja tala om för det nobla amerikanska folket att de inte skall söka efter hot mot USA så långt söderut.

Håll fast vid de verkliga och genuina värderingar som inspirerade detta lands grundlagsfäder. Avsaknaden av dessa värderingar, som trängts åt sidan av andra mindre idealistiska intressen är det verkliga hotet mot detta samhälle. Makt och teknologi kan bli till en svaghet om de inte hanteras av kultiverade människor, och hatet och ignoransen vi har sett här, som riktas mot ett litet land som ingen här känner till, kan bli något farligt när det kombineras med en förblindande känsla av makt och falsk överlägsen-

het. Gå tillbaks till Mark Twain och glöm bort Rambo om ni vill ge era barn ett bättre land. Varje påstådd kristen som här har ljugit efter att ha svurit sanningsenlighet på Bibeln är ett hot mot detta land, genom det sätt som deras uppträdande underminerar dessa värden.

Ärade domare

Jag skrev dessa ord inför straffutmätningen, som ursprungligen var planerad till den 26 september. Men de tragiska och fruktansvärda brott som inträffade den 11 september har tvingat mig att lägga till några reflektioner som jag inte kan undgå att dela med mig av till denna domstol. Jag måste uttrycka mig mycket taktfullt så att ingen kan anklaga mig för att ha utnyttjat dessa fruktansvärda händelser för egen vinnings skull. Men det finns tillfällen då man måste yttra vissa sanningar, hur smärtsamma de än må vara. Det är väldigt mycket som när man talar om för en son eller dotter, en bror eller syster, att de begått något misstag och man vill, av kärlek, förmå dem att inte göra samma misstag igen. Det är i denna anda som jag genom er vill tala till det amerikanska folket.

Fröna till den tragedi som nu har slungat ner denna nation i sorg såddes för många år sedan. Vi förmåddes att tro att genom att skjuta ner flygplan och bomba skolor, på en plats lika avlägsen som okänd, så kämpade vissa personer för friheten enbart eftersom de kämpade mot kommunismen. Jag skulle aldrig skylla den bristen av vision på det amerikanska folket, men de som bidrog med missiler och skapade en bild av dessa människor som inte överensstämde med deras kriminella agerande ägnade sig åt hyckleri.

Och jag ser inte tillbaks för att ge någon skulden. Jag vill bara få er att se på samtiden och reflektera över framtiden genom att delge domstolen denna reflektion: *"Gårdagens hyckleri förhåller sig till dagens tragedi som dagens hyckleri till framtidens tragedi."* Vi har alla ett ansvar gentemot våra barn som går bortom politiska fördomar eller det småaktiga behovet av att tjäna sin lön, att hålla fast vid kortlivade politiska uppdrag eller att ställa sig in hos ett fåtal magnater. Det ansvaret förpliktigar oss till att undvika hyckleri idag, så att vi kan ge dem en morgondag utan tragedier.

Man har försökt döma oss fem i detta hyckleris namn, och när det nu är min tur att möta mitt straff så inser jag att jag, till skillnad från mina kamrater, inte ens har rätten att se mig som ett offer. Det sätt som jag uppträdde på överensstämmar exakt med hur det har beskrivits i anklagelserna mot mig. Att jag har kommit till denna förhandling, är på grund av solidariteten med mina bröder. Och för att säga vissa sanningar och tillbakavisa de lögner genom vilka åklagarsidan försökt överdriva mina handlingar och framställa mig som en fara för det amerikanska samhället.

Därför har jag inte ens rätten att be om förbarmande i en stund som denna, en stund då denna domstol har sett vem vet hur många konvertiter, vissa genuina, andra falska, vissa som funnit Gud efter en pakt med djävulen, alla som har använt denna tribun för att bedyra sin bättring. Jag kan inte döma dem, och alla vet själva vad de skall göra med sin värdighet. Jag vet vad jag ska göra med min, och jag skulle vilja tro att ni förstår att jag inte ser någon anledning att ångra mig.

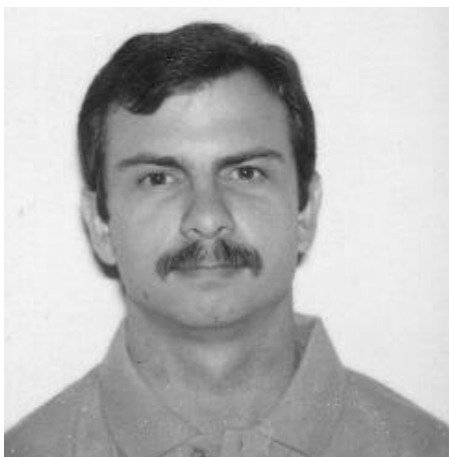
Men jag kommer ändå alltid att känna mig förpliktigad att begära rättvisa för mina kamrater, som har anklagats för brott de inte har begått och dömts på basis av fördomar hos en jury som missat en unik chans att göra skillnad. De har aldrig försökt komma över några hemligheter från detta land, och vad gäller den mest monstruösa av anklagelserna så handlade det enbart om en patriot som försvarade sitt lands oberoende. För att citera en god kuban och en vän, som trots att han kommit hit på grund av meningsskiljaktigheter med det kubanska styret fortfarande är en person med heder, så vill jag ta detta tillfälle i akt att hylla de aktningsvärda kubaner som också bor här, och för att samtidigt vederlägga de lögner som åklagarsidan spritt kring våra åsikter om det kubanska samhället här: "De pojkarna dömdes för brottet värdighet."

För mer än två år sedan fick jag ett brev från min far, där han bland annat skrev att han hoppades att man skulle kunna finna en jury där Washingtons, Jeffersons och Lincolns värderingar fortfarande är förhärskande. Det är synd och skam att han fick fel.

Men jag har inte tappat hoppet om mänskligheten och dess förmåga att följa dessa värderingar. Jag tror trots allt inte att Washington, Jefferson och Lincoln representerade majoriteten under den era då de formade detta lands historia.

Och när dessa simpla tre år går till historien och ett berg av argument, motioner och teknikaliteter begraver en historia av utpressning, maktmissbruk och yttersta förakt för ett sådant högt aktat rättssystem, uppsatsat till en sådan strålgång som det aldrig ägt, så kommer vi att fortsätta vädja till dessa värderingar och till det amerikanska folkets kallelse till sanningen. Och vi kommer att göra det med allt det tålmod, all den övertygelse och allt det mod som springer ur brottet värdighet.

Tack så mycket.

Tal av **Fernando González Lloret** inför straffutmätningarna i domstolen i Miami, december 2001.

Fernando González föddes i Havanna den 18 augusti 1963. Har utbildat sig i *Internationella Politiska Relationer*, och utexaminerades 1987 vid Högre Institutet för Internationella Relationer, som är knutet till Kubas utrikesdepartement. Fernando González dömdes till fängelse i 19 år.

Miami, tisdagen 18 december 2001

Ärade domare

Jag delar mina kamraters erkännande av och tacksamhet för det professionella uppträdandet som kännetecknade Richard, översättarna – som arbetat så effektivt – och domstolens vaktpersonal.

Jag instämmer också i det som framförts här av alla mina bröder vid deras huvudförhandlingar. Jag känner mig hedrad av vänskapen med dessa kamrater och bröder, som mottog sina orättvisa straff med sådant mod och sådan värdighet,

Jag vill också uttrycka min tacksamhet för det professionella arbete som utförts av de juridiska ombud som företrätt oss fem, särskilt Joaquín Méndez och byrån för offentliga försvarare i södra Florida.

Om det inte hade stått klart för mig att fanatismen, hatet och irrationaliteten som riktas mot Kuba genereras och stimuleras av endast en liten minoritet inom den USA-kubanska befolkningen här, så hade jag inte gått med på att bli företräd av en medlem av denna befolkning. Hans professionella inställning till detta fall visar, att tvärtemot vad de spanskspråkiga medierna vill göra gällande – med sin strikt anti-kubanska hållning – så har en majoritet av den kubansk-amerikanska befolkningen i Florida en rationell attityd till sitt fädernesland, även när man inte delar den kubanska regeringens åsikter.

Detta bevisas också av det faktum att hundratusentals USA-kubaner reser till Kuba varje år och sänder pengar till sina släktingar där.

De som tror att de kubanska radiostationerna i Miami, och de extremistiska kubanska organisationerna med bas här, representerar en majoritet av den USA-kubanska befolkningens åsikter har gått i en fälla gillrad av extremisterna och en ekonomiskt stark minoritet. De försöker skapa en bild av enighet och att de representerar åsikterna hos hundratusentals kubaner som bor här, men så är inte fallet

Ärade domare

Först så trodde jag att åklagaren skulle komma till domstolen idag för att begära att jag skulle dömas till ett års fängelse villkorligt. Det var ju när allt kommer omkring det straff som samma åklagarämbete erbjöd Mr. Frómeta när han hade köpt en Stinger-missil, C-4-sprängdeg, granater och andra vapen från en FBI-agent som jobbade under täckmantel. Det spelade inte ens någon roll att Mr. Frómeta själv erkände sina terrorplaner för agenten, och de mordiska och skrupelfria användningar detta material skulle få.

Men sedan tänkte jag igenom det igen och kom fram till att jag måste drömma om jag trodde att jag skulle få samma behandling från åklagarämbetet. När allt kommer omkring så är jag kuban från där borta, från ön. Så när det kommer till att döma mig så spelar en mängd faktorer in. En av dessa är den totala okunskapen om vad Kuba egentligen är, och hatet och irrationaliteten i inställningen mot mitt land. En inställning som stimuleras av ett extremistiskt skikt som kontrollerar vad som får sägas om Kuba här, och som tystar alla andra, mer rationella, åsikter som uttrycks.

Under tiden som vår rättegång pågick så avled Esteban Ventura Novo i Miami. Och jag tar upp det här eftersom jag anser att det finns en symbolik i detta.

Esteban Ventura Novo var en av polischeferna under Fulgencio Batistas diktatur, innan Revolutionens seger. Han var ansvarig för tortyr, mord och försvinnandet av dussintals unga människor i den kubanska huvudstaden. Och allt detta hände med medgivande och stöd från USA:s regering, som vid denna tid leddes av Eisenhower.

När den revolutionära regeringen grep makten på Kuba så fick Ventura Novo och andra som han, förövare av brott mot det kubanska folket, skydd av detta lands regering. Många av dem fick rådgivning, ledning och finansiering från USA:s underrättelsetjänster i deras smutsiga krig mot en regering som uppenbarligen hade och har sitt folks stöd.

Detta markerade begynnelsen för en lång historia av aggression mot Kuba, på varje område av landets ekonomiska och sociala liv. En historia i vilken

ekonomisk krigföring, biologisk krigföring, psykologisk krigföring – genom propaganda – och hotet om militär attack, har kombinerats med terrorism, sabotage, paramilitära aktiviteter och mordförsök på Revolutionens politiska ledare. Och nästan allt detta har sitt ursprung i södra Florida.

Åklagarsidan kommer att säga att detta bara är kubansk propaganda och paranoia. Jag undrar om de skulle ha mage att åka till Kuba och säga samma sak till mödrarna, männen, hustrurna och barnen till dem som mist sina liv som offer för denna aggression. Sådana uttalanden från åklagarsidan visar på deras bristande humanism och deras oförmåga att sätta sig in i någon annans situation.

De USA-kubanska terroristerna och de paramilitära gruppernas verksamhet har använts som ett instrument i detta lands utrikespolitik gentemot Kuba genom att de direkt organiseras av USA:s myndigheter, genom det stöd som myndigheterna ger dessa extremistgrupper som utför dåden, eller genom att låta dem agera utan verkligt motstånd och genom mild behandling när någon ändå arresteras.

Den Miami-kubanska extremhögerens terroristorganisationer har skapats, tränats och finansierats av CIA. Detta har alltid stått klart för det kubanska folket. Om några i denna domstol skulle tveka kring detta så behöver de bara studera de dokument som USA:s myndigheter själva offentliggjorde 1997 och 1998, vilka klart avslöjar de beslut som fattades av detta lands högsta ledare.

Ett av dokumenten refererar till ett möte som ägde rum mellan tjänstemän på hög nivå, som leddes av den dåvarande vicepresidenten, Richard Nixon. Detta var mötet där det så kallade *"Programmet för hemliga aktioner mot Castro-regimen"* antogs. I en promemoria från mötet noterade en av deltagarna, general Goodpaster, att: **"Presidenten säger att han inte känner till någon bättre plan för att hantera den här situationen. Det stora problemet är läckor och överträdelse av säkerheten. Alla måste vara beredda att svära på att han (Eisenhower) inte har hört talas om det (...) Han sa att inget som görs får kunna spåras till oss"**.

Jag frågar mig, vad kan vi förvänta oss om 30 eller 40 år när de beslutar att offentliggöra dokument om det som händer idag?

Majoriteten av de USA-kubaner som förblir aktiva i terroristverksamheten mot Kuba idag, 40 år senare, är välkända för USA:s säkerhetstjänster, och har lärt sig allt de kan om teknik och arbetsmetoder från dem.

Terroristernas band till de högerextrema fundamentalisterna inom USA:s politik har lett till deras inblandning i de mörkaste händelserna i detta lands samtidshistoria: mordet på president Kennedy, Watergateskandalen, mordet på Orlando Letelier och Ronnie Moffit. Och den hemliga beväpningen

av Nicaraguas *"Contras"*, i förbrytelse mot de lagar som antagits av kongressen. Deras handlingar har alltid gått stick i stäv med det amerikanska folkets intressen.

Kanske är det deras samröre med, och deras lojalitet mot, detta högerextrema politiska skikt i USA som garanterar dem strafffrihet för deras handlingar mot Kuba; och som ger dem övertygelsen om att deras verksamhet kommer att tolereras av myndigheterna och att politiska påtryckningar kommer att utövas till deras favör om de skulle bli avslöjade. Fakta visar att så är fallet.

Sådant är fallet med Luis Posada Carriles och Orlando Bosch, båda med långa relationer till CIA. De var tillsammans hjärnorna bakom sprängningen av ett kubanskt civilt passagerarflygplan den 6 oktober, 1976, ett dåd som orsakade 73 oskyldiga personers död.

Orlando Bosch lever som en fri man i detta samhälle tack vare en benådning från den förre presidenten George Herbert Bush, trots att tjänstemän från detta lands eget justitiedepartement anser att han är en farlig och notorisk terrorist.

Rekommendationerna och påtryckningarna från den republikanske ledamoten av representanthuset från Florida, Ileana Ros-Lehtinen, spelade en avgörande roll för att ge Orlando Bosch denna presidentbenådning. Hon är därför en försvarare och beskyddare av terrorister.

De bevis som försvaret har lagt fram här – dokument som FBI känt till och som introducerats under denna rättegång – visar att Orlando Bosch inte har slutat konspirera för att begå terrordåd mot Kuba från Miami. Men han har inte arresterats.

Den 22 augusti i år publicerades en fullsidesannons i *The Miami Herald*, i vilken det så kallade *"Kubanska Patriotiska Forumet"* fastslog som en av sina principer att det erkänner och stödjer användandet av vilka metoder som helst i kampen mot Kuba. En av undertecknarna var Orlando Bosch. Vars göranden omgärdas av strafffrihet.

Fallet med Posada Carriles är ännu mer skamligt. Efter att ha flytt från ett venezolanskt fängelse där han satt inspärrad för sitt deltagande i sprängningen av det kubanska flygplanet, då 73 oskyldiga civila dödades, så dök han upp igen i Centralamerika under nytt falskt namn. Där arbetade han för självaste överstelöjtnant Oliver North. North var naturligtvis tjänstemannen i Reaganadministrationens säkerhetsråd som var involverad i den så kallade Iran-Contra-skandalen, som senare undersöktes av en särskild åklagare.

Allt detta har dokumenterats och är känt av USA:s säkerhetstjänster. De vet också att det var Cuban-American National Foundation (CANF) som finan-

sierade och organiserade Posada Carriles flykt från det venezolanska fängelset.

Idag hålls Luis Posada Carriles och tre andra USA-kubaner från Miami i förvar i Panama. De greps för sitt deltagande i en komplott som gick ut på att spränga universitetsaulan i Panama City med C4-sprängdeg, i samband med att Fidel Castro skulle möta tusentals panamanska studenter där.

Dessa terrorister som hålls fängslade i Panama får stöd från Miami. Pengar till deras försvar samlas in genom offentliga kampanjer genom USA-kubanska radiostationer. Påtryckningar utövas mot Panamas myndigheter och deras försvar förbereds, samtidigt som man skapar möjligheter för dem att fly. Det finns väl egentligen ingen anledning att här tillägga att i radion och pressen som kontrolleras av den kubanska extremhögern så beskrivs dessa som patrioter, och inte som de usla terrorister de förvisso är.

Allt detta äger rum mitt framför ögonen på detta lands myndigheter.

En lång vidräkning skulle kunna göras med hela den terroristiska och paramilitära verksamheten och mordförsöken på Kubas politiska ledare som organiserats från södra Florida. Med tanke på det senare så har senatens Churchkommission sammanställt en lista – dock ofullständig – över mordförsök där CIA varit direkt involverade; i vissa fall tog CIA också hjälp av den organiserade brottsligheten. Sådan är den moraliska nivån inom denna organisation.

Så vilka möjligheter har det kubanska folket när vad gäller försvaret av sitt oberoende och sin säkerhet?

Alla här i denna domstol känner till konceptet ”rimliga skäl”, vilket bland annat används för att legitimera särskilda metoder i brottsutredningar, för att genomföra visiteringar, göra gripanden och så vidare. Vem inom USA:s myndigheter kan hävda att det under dessa 42 år inte funnits ”rimliga skäl” för att rättfärdiga och juridiskt stödja en undersökning av den verksamhet mot Kuba som initierats och finansierats från södra Florida?

Under denna rättegång har åklagarsidan, i en påfallande uppvisning av hyckleri, hotat med att använda R.I.C.O-lagen mot vittnen inkallade av försvaret ifall de vittnade i denna domstol. Åklagarnas syfte med det var att förhindra att de terroristdåd som dessa gentlemen utfört skulle komma upp i ljuset.

R.I.C.O-lagen, som antogs av kongressen i syfte att bekämpa organiserad brottslighet, har funnits i mer än 20 år. Dock har den aldrig använts mot en enda av terroristgrupperna här i Miami. Inte heller då myndigheterna haft all information de skulle behöva för att göra detta.

Men detta är ett exempel på att det faktiskt **finns lagar** som skulle kunna användas för att åtala dessa individer och grupper.

Det problematiska, minst sagt, är att det **inte finns någon politisk vilja** att göra detta. Hade den politiska viljan funnits så hade många av de terroristorganisationer som öppet verkar i Miami tvingats stänga ner, och deras medlemmar hade fängslats.

Det som berörts har bara varit en kort sammanfattning av den verklighet som det kubanska folket stått inför och som de tvingats leva med i över 40 år. Det kubanska folket har rätten att försvara sig, för tills nu så har regeringen i USA, som har skyldigheten att upprätthålla lagarna i detta land och stifta nya lagar om det behövs för att få bukt med kriminell verksamhet, gjort väldigt lite eller ingenting för att stoppa dessa aktiviteter riktade mot Kuba.

Det var i denna kontext vi gick in i 90-talet. Kuba stod inför den mest kritiska ekonomiska situationen på 40 år, i grund och botten på grund av externa faktorer.

Terroristgrupperna i Miami, som var allierade med den yttersta högerflygeln i amerikansk politik, trodde att tiden var mogen för att utdela den slutliga dödsstöten mot Kubas revolutionära styre. Sålunda trappades både de politiska aktiviteterna och terrorismen upp.

Cuban-American National Foundation (CANF) blev det kubanska samhällets mest inflytelserika organisation, på grund av sina ekonomiska resurser och sitt inflytande över centrala politiska aktörer i USA:s styre.

Dess strategi var att arbeta för att få kongressen att anta mått och steg för att ekonomiskt strypa det kubanska folket, med den falska förhoppningen att detta skulle leda till att de reste sig mot den revolutionära regeringen. Samtidigt organiserades och finansierades en våg av terrorattentat mot Kuba från Miami, med målet att skada ekonomin som redan höll på att återhämta sig.

Denna våg av terrordåd finansierades och organiserades av CANF. Den främste terroristen, Luis Posada Carriles, erkände för *The New York Times* sitt ansvar för planeringen av dessa attentat och deras finansiering av denna organisation. I artiklar som publicerades av tidningen den 12 och 13 juli, 1998, erkände Posada Carrilles underförstått att han var CANF:s väpnade gren.

I samma intervju förklarade han att USA:s myndigheter inte hade gjort några försök att förhöra honom om terroristattacker mot hotell på Kuba och han förklarade denna avsaknad av handling med sin långa relation med dem.

Han sade bokstavligen: ”Som du kan se [...] så besvarar inte FBI och CIA mig, och jag är neutral

gentemot dem. Närhelst jag kan hjälpa dem så gör jag det.”

Under de följande dagarna skulle den utomordentligt antikubanska pressen i Miami arbeta för att uttradera uttalandena och de allvarliga påståendena, som framförts i *The New York Times*, från det USA-kubanska samhällets medvetande, genom att tränga ut dem ur lokalmedierna med något som utgör en besatthet i detta samhälle: en påstådd sjukdom som man påstod plågade Fidel Castro. Det spelade ingen roll att denna nyhet var en bluff som avslöjades inom några dagar. Den hade uppnått sitt mål, att få allmänheten att glömma det som hade publicerats i *The New York Times*, och de möjliga konsekvenser som detta uttalande av Posada Carriles till tidningen borde få.

Men FBI och andra amerikanska myndigheter borde inte ha glömt detta, då de ovannämnda artiklarna publicerades den 12 och 13 juli. Exakt 26 dagar innan publiceringen besökte en officiell delegation från USA, vilken inkluderade FBI-agenter, Havanna. Där fick de extensiv information, videofilmer och bandinspelningar som innehöll bevis för CANF:s och dess högsta ledares deltagande i organiseringen och finansieringen av terror mot Kuba. Stor del av detta material presenterades som bevis av försvaret i denna rättegång.

Mer än tre år senare väntar Kuba fortfarande på att FBI skall agera och arresterar någon av de inblandade personerna.

Den 26 oktober 1990 var Mr. Angel Berlingueri, en FBI-agent från Miamikontoret, en av gästerna i radioprogrammet ”Round Table” som sändes av WAQI eller ”Radio Mambi”. Händelsevis så deltog samma agent i gripandet av mig åtta år senare, och han vittnade senare i denna rättegång.

Han var en gäst hos samma radiostation, med samma programledare och samma program, som normalt används för att samla in pengar för att användas mot Kuba, för att försvara terrorister, och som ett forum för antikubansk propaganda och politisk aktivitet som karaktäriseras av fanatism.

Det var här som FBI-agenten framträdde.

Det är slående att i hans kommentarer och förklaringar till den lyssnande allmänheten om de miss-tänkta aktiviteterna av agenter för den kubanska staten i södra Florida så fanns det **inget** omnämnande av något som rör **USA:s nationella säkerhet**. Däremot erkännanden av att det finns grupper här i Miami som verkar för att störta den *kubanska* regeringen. Att detta **strider mot neutralitetslagen** kommenterades **inte** under programmet.

I samma radioprogram erkände samma FBI-agent att attacker mot de kubanska myndigheterna begås från Miami och att det är de kubanska myndigheternas strävan att hålla sig informerade om dessa

planer. För att fullborda det hela så avslutade denne FBI-agent med att informera lyssnarna om att ”*vi kämpar och vi har samma mål: att Kuba skall bli fritt så snart som möjligt*”.

Såvitt jag vet så skapades inte FBI för att kämpa för något annat lands frihet; det är inte heller idag en av dess uppgifter. Men dessa uttalanden avslöjar FBI:s politiska agenda i södra Florida.

Händelsevis så gjordes dessa uttalanden i oktober 1990, precis i början av ett årtionde under vilket terrorismen mot Kuba från södra Florida skulle öka markant.

Uttalanden som dessa, från en FBI-agent, i en radiokanal med ovannämnda kännetecken, kunde endast tjäna att uppmuntra organisatörerna av terror mot Kuba och få dem att stärkas i förvisningen om att de inte skulle komma att lagföras för sina gärningar.

Mr. Héctor Pesquera, chefen för FBI-kontoret i södra Florida, framträdde i samma radiokanal, i samma program och med samma programledare, bara dagar efter att domslutet i vårt fall hade utan- nonserats.

Inför dessa realiteter, vad kan Kuba göra för att försvara sig själv och se till att bli förvarnad om terroristplaner?

Kan man förlita sig på myndigheterna i södra Florida när det gäller frågor som rör Kubas nationella säkerhet?

Kan någon som befinner sig här för att undersöka terroristgruppernas verksamhet och för att förhindra deras aktioner mot Kuba, för att förhindra oskyldiga dödsoffer, officiellt registrera sig hos de amerikanska myndigheterna?

Vad kan Kuba göra för att försvara sitt folk när i de fall USA:s myndigheter råkar bilda båtar som lämnar Florida fullastade med vapen för att attackera Kuba, dessa myndigheter nöjer sig med förklaringar som ”*vi skall fiska hummer*”? Vi fick i denna domstol höra detta från en ATF-agent som bordade en båt med vapen och kartor över Kuba, bara 60 kilometer från dess kust.

Den 23 juli, 1998 rapporterade *Miami Herald* om kommentarer som fällts av terroristen Tony Bryant, som skrattade åt det faktum att han frågades ut av FBI efter det att hans båt hittats nära Havanna med sprängmedel ombord. Enligt vad tidningen berättade så lovade Bryant att inte göra om det och släpptes.

Vad kan Kuba göra när terrorister som Virgilio Paz och José Dionisio Suárez, som sprängde Orlando Letelier och Ronnie Moffit i bitar i detta lands huvudstad och sedan befann sig på flykt undan myndigheterna, endast avtjänade sju år av sina straff

och sedan – med understöd av CANF, som betalat deras försvar – släpptes lösa på gatorna?

Det första uttalandet till pressen som gjordes av en av dessa personer var ett tack till CANF, Armando Pérez Roura och WAQI för de insatser de gjort för att få dem båda frisläppta. Radioprogrammet var detsamma som FBI-agenterna Berlingueri och Pesquera framträdde i.

Sanningen är att Kuba inte har något annat val än att hålla sig med folk här som agerar av kärlek till sitt land, och inte för pengar, för att förse sitt lands myndigheter med information om terroristplaner; och när det är möjligt se till så att dessa planer inte kan genomföras. Detta är anledningen till att jag befunnit mig här.

Så länge situationen förblir såsom jag har beskrivit den, så har Kuba den moraliska rätten att försvara sig självt på det sätt som jag och mina kamrater har gjort.

Ärade domare

Den 11 september bevittnade vi alla ett fruktansvärt och kriminellt dåd. En kortvarig händelse som förskräckte majoriteten av världens befolkning, som fick kännedom om den genom tv. Den mångåriga terrorismen mot Kuba har aldrig visats av dessa tv-kanaler.

Låt mig också påminna om att den 11 september, men 1980, mördades Félix García, en kubansk FN-diplomat, i New York. Av en av de terrorister som för tillfället sitter inspärrad i Panama tillsammans med Posada Carriles.

Efter terrordåden som ägde rum i New York och Washington så har medvetenheten i världen ökat om nödvändigheten i att utrota terrorismen.

Bara timmar eller minuter efter dessa händelser så spred alla analytiker och höga tjänstemän i detta lands regering uttalanden, information och synpunkter genom media. De underströk alla nödvändigheten av att effektivisera underrättelsearbetet och infiltrationen av grupper som utför sådana gärningar; likväl som av dem som ger dem stöd och beskydd.

Jag är säker på att USA skulle vara stolt över var och en av sina söner som haft möjligheten och privilegiet att stoppa dåd sådana som dem som ägde rum den 11 september. Om några hade lyckats med detta, skulle de ha gjort detta land och mänskligheten en stor tjänst.

President Bush sa i sitt tal till kongressen då den sammanträdde den 20 september, 2001: *”I natt är vi ett land som väckts till insikt om faran, och vårt lands invånare står kallade att försvara friheten”*.

Ärade domare

Mitt folk och mitt land tvingades vakna till insikt om faran och kallades att försvara friheten för mer än 40 år sedan. Jag är stolt över att ha varit en av dem som varnade mitt folk för dessa faror.

Senare samma natt i samma tal sa president Bush: *”Vi kommer att gå samman för att förstärka våra underrättelsemöjligheter, för att lära känna terroristernas planer och för att finna dem innan de slår till”*.

Kuba, som har lidit av terrorattacker i 42 år, har också rätt att försvara sig på detta sätt. Idag har nationen i USA slutit upp i kampen mot terrorismen, något som har varit en nödvändighet och en verklighet för mitt land i många år.

Det får inte finnas någon dubbelmoral. Terrorism måste bekämpas och elimineras, vare sig den utövas mot en stor och mäktig nation eller mot små nationer. Det finns inget sådant som bra terrorism och dålig terrorism.

I rapporten om Orlando Bosch som undersekreteraren vid justitiedepartementet, Joe D. Whitley, lade fram 1989, vars administrativa position gjorde honom mindre känslig för politiska påtryckningar eller utrikespolitiska hänsynstaganden, så fastslog denna chefstjänsteman att:

”USA kan inte tolerera den inneboende inhumaniteten i terrorismen som ett sätt att lösa konflikter. Blidkande av dem som kan tänka sig att använda våldsmedel kommer endast att föda fler terrorister. Vi måste se terrorismen som en universell ondska även om den riktas mot dem som vi inte känner någon politisk sympati för”.

Ärade domare. Idag kommer vi att avsluta detta steg i rättegången och ni ska fälla den dom som ni finner lämplig.

Till sist vill jag bara upprepa att jag vid inget tillfälle äventyrade USA:s nationella säkerhet; ej heller var det mitt eller någon av mina kamraters mål.

Det jag gjorde inspirerades av kärlek till mitt land och av övertygelsen att historien kommer att fastslå att detta är det enda val som existerar för det kubanska folket när det gäller att förhindra oskyldigas död och förödelsen som terrorismen orsakar mitt land.

USA:s myndigheter är skyldiga att stoppa dessa dåd. Kuba har visat sin villighet att samarbeta med USA i detta och liknande fall, som drogsuggling. Ett sådant samarbete skulle vara i båda staternas intresse, och det handlar om också USA:s nationella säkerhet.

Det är myndigheterna i detta land som måste besluta sig för att agera utifrån principer och göra sig av med det destruktiva inflytandet från en mäktig och ekonomiskt kraftfull grupp av maffia och ultra-

högerfanatiker inom det USA- kubanska samhället i Miami.

Jag litat fullt på att Kuba en dag inte längre kommer ha ett behov av människor som mig; som kommer till detta land, frivilligt och drivna av kärleken till sitt land och sitt folk, för att bekämpa terrorismen.

Varje människa som respekterar sig själv har sin första plikt mot sitt land. Genom åren av fångenskap kommer jag alltid att bära med mig värdigheten som jag har lärt mig från mitt folk och från dess historia.

Tack så mycket.

Uttalande av **Antonio Guerrero Rodríguez**; presenterat, i samband med straffutmätningarna, inför den federala distriktsdomstolen i Miami i december 2001.

Antonio Guerrero föddes i Miami den 16 oktober 1958. Han har medborgarskap både i USA och på Kuba. Han utexaminerades som flygplatskonstruktör vid universitetet i Kiev i dåvarande sovjetrepubliken Ukraina.

Antonio Guerrero har under fängelsetiden skrivit mycket lyrik, tecknat och målat. Delar av hans första diktsamling *Desde Mi Altura* ("Från Min Höjd"), har översatts till svenska och tryckts i bokform.

Antonio Guerrero har två söner, nu (2011) 24 och 17 år gamla.

Antonio Guerrero dömdes till livstids fängelse plus tio år.

Miami, onsdagen den 27 december 2001

Nu på denna plats står jag med min robusta själ
Walt Whitman
(Ur Sången om mig själv)

Ärade domare,

Tillåt mig att säga att jag instämmer i allt som sagts i denna rättssal av mina fyra vapenbröder: Gerardo Hernández, Ramón Labañino, René González och Fernando González. De talade till rätten med värdighet och mod. Våra tal är strikt baserade på sanningen, på de sunda principer vi omfamnar och på det hjältemodiga kubanska folkets ära. Det är rättvist att säga att advokaterna och deras assistenter har agerat högst professionellt, ärligt och modigt, och att översättarna, Liza, Richard och vaktpersonalen arbetade på ett mycket etiskt och

professionellt sätt.

I början skev jag i mina långa dagars dagbok, ”...den genuina människan ser inte efter på vilken sida han lever bäst, utan på vilken sida plikten ligger”. Det är José Martí's ord, som fortfarande, ett sekel efter att de skrevs, skänker mod, är levande och är essensen av det som är renast och mest altruistiskt.

Det är ofta svårt
att hitta de rätta orden,
men dessa har funnits i mig
slagna
skakade
ruvande på sanningen,
väntande på att krossa skalet och se dagens ljus.
och dagen är kommen.
Tillåt mig att förklara mina skäl, ärade domare, på
det klaraste och mest koncisa sätt:
Kuba,
mitt lilla land, har attackerats,
överfallits
och baktalats
årtionde efterårtionde
genom en grym,
inhuman
och absurd politik.
Ett verkligt terrorkrig,
vildsint och öppet,
ett förebud om skräck,
om sabotage,
generator till ödeläggelse,
till mord,
en sorgens bärare,
en bärare av den mest djupgående sorgen,
döden.

Aggressionen har avslöjats, inte bara genom dokument och information från den kubanska regeringen, utan också genom hemliga dokument som Förenta staternas regering själva offentliggjort.

Aggressionen har inkluderat CIA:s rekrytering, finansiering och utbildning av kontrarevolutionära agenter, invasionen av Grisbukten, Operation

Mungo, förevändningar för militär intervention, mordplaner på företrädare för regeringen, väpnade gruppers infiltration, sabotage, kränkningar av vårt luftrum, spionflyg, spridande av bakteriologiska och kemiska medel, kulspruteeld mot våra kuster och byggnader, bomber i hotell och andra sociala, kulturella, historiska centra och turistanläggningar, alla sorters grymma och ondsinta provokationer.

Och resultatet av dessa fakta:

Fler än tre tusen fyra hundra döda, mer än två tusen människor helt eller delvis handikappade; omfattande skadeverkningar på ekonomin, källan till vårt levebröd. Hundratusentals kubaner har fötts och vuxit upp under en hård blockad och i ett fientligt krigsklimat. Terror, vedermödor och smärta har drabbat hela befolkningen.

Var har sådana, aldrig upphörande, skoningslösa handlingar kläckts och finansierats?
Till största delen i Amerikas Förenta Stater.

Vad har det landets regering gjort för att förhindra dem?
I stort sett ingenting... Och aggressionen har inte upphört...

Idag går en del av de ansvariga för dessa handlingar fortfarande fria på Miamis gator. Och radiostationer och andra media rapporterar om och uppviglar till nya aggressionshandlingar mot Kubas folk.

Varför så mycket hat mot det kubanska folket?

Är det för att Kuba valt en annan väg?

För att dess folk vill ha socialism?

För att Kuba gjorde sig av med de stora jordegendomarna och uttraderade analfabetismen?

För att landet gav sitt folk gratis utbildning och sjukvård?

För att det låter solen fritt gå upp över dess barn?

Kuba har aldrig äventyrat USA:s säkerhet eller begått några som helst aggressiva handlingar mot det landet. Kuba har en djup kärlek till fred och lugn och önskar de bästa av relationer mellan de två länderna. Kuba har visat att det beundrar och respekterar det nordamerikanska folket.

”Kuba utgör inget militärt hot mot Förenta Staterna”, sa amiral Carroll i denna rättssal.

General Atkinson vittnade om att Kubas militära hot mot USA är ”lika med noll”.

Det är mitt lands, liksom alla andra länders, odiskutabla rätt att försvara sig mot dem som försöker skada dess folk.

Arbetet med att sätta stopp för terrorhandlingarna har varit komplext och svårt, eftersom terroristerna

åtnjutit myndigheternas brottsliga medverkan eller slappa tolerans.

Mitt land har vidtagit alla tillgängliga åtgärder för att varna USA:s regering för faran med dessa handlingar, och för detta använt officiella, inofficiella offentliga kanaler. Det samarbetet har dock aldrig varit ömsesidigt.

På nittioalet intensifierade terrorgrupperna, påeldade av det socialistiska blockets frånfälle, sina aktiviteter riktade mot Kuba. De upplevde det som om den sedan länge efterlängttade stunden var inne, för att skapa det slutgiltiga kaoset, för att terrorisera befolkningen, destabilisera ekonomin, skada turistnäringen, bygga upp en kris och utdela nådastöten mot den kubanska revolutionen.

Vad kunde Kuba göra för att försvara sig och för att förbereda sig på terrorplanerna mot landet? Vad kunde det göra för att undvika en långtgående konflikt? Vilka valmöjligheter hade Kuba för att försvara sin självständighet och sina barns säkerhet?

Ett sätt att förhindra dessa brutala och blodiga handlingar, att förhindra ett ökat lidande på grund av ytterligare dödsoffer, var att agera i det tysta.

Det fanns inget annat alternativ än att förlita sig på män som, av kärlek till en rättfärdig sak, av kärlek till sitt land och sitt folk, av kärlek till freden och livet, var beredda att frivilligt ta på sig den ärofyllda plikten mot terrorismen, det vill säga att tillhandahålla avancerade varningar för angrepp.

Anledningen till mitt handlande och motivet för mig att göra min plikt, detsamma som för mina kamrater, har varit att förhindra en konflikt som skulle orsaka våra folk stor sorg.

Vi motiverades inte att göra det vi gjorde av pengar eller av förbittring. Det föll aldrig någon av oss in att skada det ädla och hårt arbetande amerikanska folket. Vi gjorde aldrig någonting till förfång för USA:s nationella säkerhet. Det visar rättens handlingar. De som betvivlar mina ord kan rannsaka dem och finna sanningen.

De barbariska attackerna mot World Trade Center och Pentagon den 11 september i år fyllde alla som älskar en fredlig värld med indignation. Tusentals av detta lands oskyldiga medborgares oväntade och sällsynta död fyllde våra hjärtan med djup sorg.

Ingen kan förneka att terrorism är ett omänskligt, hänsynslöst och avskyvärt fenomen som det är oerhört brådskande att utrota.

”För att försäkra oss om segern måste vi ha bästa möjliga underrättelse”. ”Enhet är nödvändig för att stärka underrättelsetjänsten så att vi kan få reda på vilka planerna är, innan de sätts i verket, och för att avslöja terroristerna innan de slår till.”

Orden kommer inte från Republiken Kubas

president, vår överbefälhavare Fidel Castro, utan från Förenta Staternas president, efter dessa fruktansvärda attacker. Jag har undrat gång på gång: är inte detta uttalande giltigt för Kuba, som ju är offer för terrorattacker?

Det är exakt vad Kuba gjort, i sina försök att sätta stopp för detta gissel, som också har plågat dess territorium i så många år och gjort dess invånare till martyrer.

Ärade domare,

en ”rättegång” ägde rum,

så mycket vet denna rätt,

vi levde tillsammans och genomlevde dagar av uttalanden,

vittnesmål,

indicier,

bevis,

argument,

yrkanden,

åtaganden,

tvivel,

förtalande anklagelser,

falsarier,

överläggningar...

Jag kom inte hit idag för att rättfärdiga någonting,

jag kom för att berätta

sanningen.

”Den är det enda jag är förbunden med”

Överenskommelse: det fanns ingen annan än hängivenheten att vara till nytta för världen, att tjäna ett rättfärdigt syfte kallat mänskligheten och moderlandet.

Avsikt: det fanns ingen annan än att förhindra vansinne och brottslighet, och att rädda den levande blomman undan slumpartad, plötslig och förtida död.

Det förekom inga överträdelser och ingen kränkning. Ingen blev förolämpad.

Inget stals. Ingen vilseleddes. Ingen bedrogs.

Ingen spionerade eller hade för avsikt att bedriva spionage.

Ingen bad mig någonsin att skaffa hemligstämplad information. I denna rättssal har detta bekräftats av vittnesmål, inte bara av försvarets vittnen, utan också av åklagarens vittnen.

Läs general Clappers, Joseph Santos och general Atkinsons vittnesmål, för att nämna några, och ni

ska finna att de bekräftar det jag säger i all ärlighet.

Många andra människor hade kunnat komma till denna rättssal och berätta saker om mitt liv, tala om vad jag gjorde varje dag, precis som Dalila Borrego, Edward Donohue, och Tim Carey gjorde. Å andra sidan kom ingen hit för att tala emot mig. Det skulle inte heller vara möjligt att hitta någon som ärligt kan klandra mitt uppförande i det här samhället.

Jag älskar ön där jag växte upp, där jag fick min utbildning och där min mor, ett av mina älskade barn, många av de människor jag älskar och många av mina andra vänner bor. Jag älskar också detta land, där jag föddes och där jag de senaste tio åren gett och fått verkliga bevis på kärlek och solidaritet.

Jag är övertygad om att en bro av vänskap kommer att byggas, inte bara mellan våra två folk, utan mellan alla folk i världen.

Det kommer an på er, ärade domare, att döma i denna långa och invecklade rättegång.

Lägg samman belägg och bevis!

Röster kommer att höras, som hävdar att de inte finns.

Överväg fakta och argument!

Röster kommer att höras, som hävdar att de saknar betydelse.

Läs rättsfall och vittnesmål!

Röster kommer att höras, som hävdar att det är omöjligt att anklaga dessa män.

Röster som höjs från själva hjärtat.

Röster som inspirerats av rättvisans styrka.

Röster som inte ville bli, eller som inte blev, hörda av en jury som inte kunde tjäna rättvisan.

De hade fel! Deras utlåtande var ett helgerån. Men vi var från början medvetna om att när det kommer till Kuba är Miami en omöjlig plats för rättvisan.

Detta har, framför allt, varit en politisk rättegång.

Personligen önskar jag inget annat än rättvisa: för våra länders bästa, för sanningens skull. En rättvis dom, fri från politiska bindningar, hade sänt en viktig signal i denna avgörande tid i kampen mot terrorismen.

Tillåt mig upprepa att jag aldrig orsakat någon personlig skada, aldrig skadat någons egendom. Jag har aldrig försökt vidta några åtgärder som kunnat hota USA:s nationella säkerhet.

Om jag ombads göra samma sak igen, skulle jag göra det med stolthet. Med kraft och passion drar jag mig nu till minnes ett utdrag ur ett brev från den kubanske generalen Antonio Maceo, som stred för Kubas självständighet under 1800-talet, till en

spansk general:

”Jag ska inte finna några skäl till att avskärma mig från mänskligheten. Jag bedriver inte en politik av hat, utan av kärlek; det är inte en exkluderande politik, utan en politik grundad i mänsklig moralitet”

På grund av er dom måste jag och mina bröder orättfärdigt hållas i fängelse, men där ska vi inte sluta försvara vår sak och för de principer vi anammade.

Dagen ska komma då vi inte längre behöver leva i rädslans och dödens skugga, och det är på den historiska dagen det rättfärdiga i vår sak ska bli synligt.

Ärade domare,

många dagar och månader av orättfärdig, grym och förskräcklig fångenskap har passerat! Jag har ofta undrat: vad är tid? Och likt Sankt Augustin har jag svarat mig själv: ”om de frågar mig, vet jag inte, men om de inte frågar mig, vet jag”. Timmar av ensamhet och hopp, av reflektioner kring orättvisa och småsinthet, eviga minuter när minnen brinner starka: Det finns minnen som bränner minnet!

Jag använder dessa rader av Martí för den sista sidan i mina långa dagars dagbok:

”Jag har levt:

det var till plikten jag lovade mina vapen

och inte en enda gång sjönk solen ner bakom kullarna

utan att se min kamp och min seger...”

(fria verser)

Och här i denna rättssal citerar jag den uruguayanske världspoeten Mario Benedetti:

”... segern kommer att vara där, precis som jag, och bara gro ...”

Till slut ska vi vila, fria och segerrika, under den sol vi förnekas idag.

Tack

Antoni Guerrero

Slutsatser presenterade av FN:s arbetsgrupp för undersökning av godtyckliga fängslanden

Human Rights Commission. Opinion No 19/2005 (United States of America)

FRAMSTÄLLANDE: Tillsänt regeringen för Amerikas Förenta Stater den 8 april 2004.

RÖRANDE: Antonio Guerrero Rodríguez, Fernando González Llort, Gerardo Hernández Nordelo, Ramón Labañino Salazar och René González Schwerert.

Staten är bunden av den **Internationella konventionen om civila och politiska rättigheter**.

1. Arbetsgruppen för undersökning av godtyckliga fängslanden tillkom genom resolutionen 1991/42, antagen av **Kommissionen för mänskliga rättigheter**. Arbetsgruppens mandat klargjordes ytterligare och utvidgades genom resolutionen 1997/50, och konfirmerades på nytt genom resolutionen 2003/31.

I enlighet med sina arbetsmetoder presenterade *Arbetsgruppen* för USA:s regering det ovan nämnda framställandet.

2. Arbetsgruppen tillkännager, och riktar till USA:s regering, sin uppskattning för att den inkommit med den begärda informationen.

3. Arbetsgruppen betraktar ett frihetsberövande som godtyckliga i följande fall: **(I)** När det uppenbart inte kan rättfärdigas på laglig basis – som vid fortsatt frihetsberövande efter det att ett utdömt straff avtjänats, eller efter det att en i fallet tillämplig amnesti utfärdats. (Kategori I); **(II)** När frihetsberövandet är resultatet av ett beslut eller en straffutmätning riktad mot utövandet av de rättigheter och friheter som är fastslagna i artiklarna 7, 13, 14, 18, 19, 20 och 21, i *FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna*, och även, då det gäller stater, i artiklarna 12, 18, 19, 21, 22, 25 och 27 i den *Internationella konventionen om civila och politiska rättigheter*. (Kategori II); **(III)** När fullständig eller delvis brist på respektinför de relevanta internationella normerna – framlagda i *FN:s deklaration om mänskliga rättigheter* och i relevanta, av de berörda staterna accepterade, dokument gällande rätten till en rättvis rättegång – är av en sådan alvarlig art att frihetsberövandet, av vilket slag det vara må, antar en karaktär av godtycke. (Kategori III).

4. Mot bakgrund av de klagomål som framförts välkomnar *Arbetsgruppen* regeringens [USA:s]

samarbete. *Arbetsgruppen* vidarebefordrade regeringens svar till källan [uppgiftslämnarna], och mottog kommentarer från den senare.

5. Arbetsgruppen behandlade fallet under sin 40:nde session och beslöt, i enlighet med paragraf 17 c), som reglerar *Arbetsgruppens* arbetssätt, att begära ytterligare information. Arbetsgruppen har mottagit svar från både regeringen och källan.

6. Arbetsgruppen anser att den är kapabel att framföra en åsikt om fakta och omständigheter i fallet. *Arbetsgruppen* baserar sig på de presenterade klagomålen och regeringens svar på dessa, liksom på källans kommentarer.

7. Källan informerade *Arbetsgruppen* om följande personer: a) **Antonio Guerrero Rodríguez**, USA-medborgare; född i Miami, Florida, den 16 oktober 1958. Befinnande sig i South Florence, poet ingenjör i flygplatskonstruktion, examinerad vid universitetet i Kiev, Ukraina; b) **Fernando González Llort** (pseudonym: *Ruben Campa*), kubansk medborgare, född i Havanna, Kuba, den 18 augusti 1963; befinnande sig i Oxford (Wisconsin); examinerad i *Internationella politiska relationer* vid *Högre institutet för internationella relationer*, knutet till det kubanska utrikesministeriet; c) **Gerardo Hernández Nordelo** (Manuel Viramontes), kubansk medborgare, född i Havanna, Kuba, den 4 juni 1965; gift med Adriana Pérez Oconor; författare och karikatyrtecknare med utställningar i flera gallerier och artiklar publicerade i kubansk press; examinerad i *Internationella politiska relationer*; befinnande sig i Adelanto (Kalifornien); d) **Ramón Labañino Salazar** (Luis Medina), kubansk medborgare; född den 9 juni 1963 i Havanna, Kuba; ekonom, examinerad vid universitetet i Havanna; befinnande sig i Beaumont (Texas); och e) **René González Schwerert**, USA-medborgare, född den 13 augusti 1956 i Chicago, Illinois; gift med Olga Salanueva; pilot och flyginstruktör; befinnande sig i Marianna, Florida.

8. Det rapporterades att dessa fem personer arresterades i september 1998. De bjöd inget motstånd i samband med arresteringen. Det rapporterades också att de nekades rätt till borgen och de hölls i isoleringsceller i 17 månader. Under den 33 månader långa häktningstiden var de förhindrade att kommunicera med varandra och med sina familjer.

9. I juni 2001 dömdes dessa fem personer i Miami Dade County. De åtalades försvarsadvokater hade begärt att rättegången skulle genomföras i en annan

stad, i Broward County, då de menade att opartiskhet inte kunde garanteras i Miami. Vi har fått rapporter att flera högerorganisationer, fientliga till den kubanska regeringen, är baserade i denna stad, och att människor där har profilerade, fördomsfulla och starkt hävdade uppfattningar om den kubanska regeringen. Enligt vår källa [uppgiftslämnarna] har dessa organisationer frambringat en sådan stämning i staden att det är omöjligt för artister och idrottsutövare att uppträda och tävla i Florida.

10. Försvarsadvokaternas begäran avvisades emellertid. Distriktsåklagaren opponerade mot försvarets ansökan om en ändring av rättegångsplats, och framförde argumentet att Miami har en heterogen och icke-monolitisk befolkningssammansättning, och att eventuellt existerande fördomar och partiska förhållningssätt kunde spridas.

11. Enligt vår källa genomfördes rättegången i en emotionellt laddad atmosfär, som slog igenom i medierna och i en offentlig hotfullhet samt tog sig uttryck i en gentemot de åtalade våldsamt fientlig omgivning. Okända individer i paramilitära uniformer dök upp i domstolsbyggnaden. Utanför organiserades högljudda demonstrationer, organiserade av exilkubanska sammanslutningar. Släktingar till de fyra personer som dödades i samband med Cessna-incidenten den 24 februari 1996 gav presskonferenser på trappan till domstolsbyggnaden, samtidigt som jurymedlemmar anlände till förhandlingarna.

12. Antonio Guerrero Rodríguez dömdes till livstids fängelse plus 10 år. Fernando González Llort dömdes till fängelse i 19 år. Gerardo Hernández Nordelo dömdes till två livstidsstraff plus 15 år. Ramón Labañino Salazar dömdes till livstids fängelse plus 18 år och René González Sehwerert till fängelse i 15 år.

13. Regeringe besvarade klagomålen som källan framfört genom att informera om att FBI arresterade 10 personer i september 1998 på grund av deras aktivitet i USA, verkande för den kubanska underrättelsetjänsten (Cuba's Directorate of Intelligence). Av dessa tio medgav fem skuld, samarbetade med åklagarsidan, dömdes och avtjänar sina straff. De andra fem dömdes av en jury i en federal domstol. Det fastslogs i en öppen offentlig rättegång att tre av de fem var "illegala officerare" i den kubanska underrättelsetjänsten.

14. Regeringen underströk att försvaret under rättegången inte förnekade de åtalades av säkerhetsskäl hemliga tjänstgöring för den kubanska underrättelsetjänsten, men att försvaret istället ville framställa de åtalades verksamhet som bekämpande av terrorism och skyddande av Kuba mot "kontrarevolutionärer". Närmare tre av rättegångens sju månader upptogs av försvarets framläggande av bevis,

inkluderande videoupptagningar som försvaret gjort på Kuba.

15. Det underströks att de anklagade erhöll fullt skydd av det federala lagliga systemet, såsom advokater, undersökare och experter, genom myndigheternas försorg och på myndigheternas bekostnad. Juryn, utsedd efter en veckolång selektionsprocess, avspeglade Miamis diversifierade befolkning. Försvarsadvokaterna hade möjlighet att avlägsna potentiellt partiska jurymedlemmar, och de använde denna möjlighet till att se till att ingen exilkuban kom att ingå i juryn.

16. Alla fem avtjänar nu sina straff på federala anstalter, hållna tillsammans med de andra fångarna där. De är tillåtna att ta emot besök av familjemedlemmar, den kubanska regeringens representanter och sina advokater, och de åtnjuter samma rättigheter som andra fångar. De har faktiskt mottagit många långa besök från familjemedlemmar. Det har beviljats 60 visa till dem. De enda familjemedlemmar till vilka USA:s regering inte utfärdat några visa är makarna till två av de anklagade.

17. Regeringen hävdar att bevis framlagda under rättegången avslöjade att en av makarna var medlem i nätverket (the Wasp Network – La Red Avispa var den kubanska beteckningen); hon deporterades senare från USA på grund av sitt engagemang i aktiviteter med anknytning till spioneri, och har inte rätt att återvända. Den andra maken var under utbildning för arbete som kubansk underrättelseagent vid den tidpunkten då USA:s myndigheter bröt upp nätverket. Alla deras klagomål rörande utfärdande av visa ligger hos appellationsdomstolen i Atlanta

18. I en mycket omfattande, besvarande inlägga kritiserar källan de handlingar av godtycklig karaktär som förekom under rättegången. Källan understryker åter att de åtalade inte erhöll en rättvis rättegång, och pekar till att börja med på att de nekades tillgång till advokat under de två första dagarna efter arresteringen och att de sattes under press att bekänna sig skyldiga. Därefter sattes de i isolering under 17 månader av tiden som föregick rättegången.

19. Källan påpekar att eftersom fallet förklarades som underställt CIPA (Classified Information Procedures Act) blev alla dokument som utgjorde bevisningen mot de åtalade klassificerade som hemliga. Därigenom urholkades det effektiva utövandet av rätten till försvar.

20. Källan tillägger att alla dokument rörande fallet som beslagtogs från de åtalade förklarades klassificerade, inklusive matrecept, familjeangelägenheter och andra papper. Sådan felaktig klassificering

med hänvisning till CIPA menar källan hade en negativ inverkan på rätten till försvar, eftersom de åtalades val av advokater genom detta begränsades till sådana som godkändes av regeringen, och begränsade både advokaternas och de åtalades tillgång till bevismaterial.

21. Det har framförts att före och under rättegången, allt bevismaterial som lagrades under förundersökningen hölls av domstolen inlåst i ett särskilt rum, och att försvarsadvokaterna bara kunde få tillträde till detta rum genom en byråkratisk process. Försvarsadvokaterna var också förbjudna att ta kopior på bevisdokumenten och att göra anteckningar utifrån dem, med syfte att skaffa underlag för analys. Dessutom: försvarsadvokaterna förhindrades att ta del i avgörandet av kriterier för valet av bevismaterial, då de var uteslagna från exkluderande konferens (ex parte conference), där åklagar sidan och domstolen beslutade om hur kriterierna skulle definieras.

22. Enligt källan tilldelades under den förberedande perioden inför rättegången bevisdokumenten särskiljande koder för identifikation. Dessa koder ändrades på ett godtyckligt sätt några dagar innan rättegångens början, vilket förödde försvarets arbete.

23. Slutligen insisterade källan att genomförandet av rättegången på en olämplig plats påverkade juryn till partiskhet – i strid med principerna för en rättvis rättegång. Juryn stod under avsevärd press från den exilkubanska miljön i Miami. Källan tillfogade att ett år efter domen mot de åtalade, medgav Förenta Staternas regering att detta problem existerade. I samband med ett annat fall, där regeringen själv var anklagad, begärde man en flyttning av rättegången till annan plats. Regeringen framförde då argumentet att Miami var en olämplig plats, då det var nästan omöjligt att få till stånd en opartisk jury i en rättegång rörande ett fall med beröringspunkter med Kuba; på grund av de överallt förekommande starka åsikterna och känslorna rörande detta ämne.

24. I enlighet med sitt vedertagna arbetssätt beslutade *Arbetsgruppen* under sin 40:nde session att vända sig till Förenta Staternas regering och till lämnarna av petitionen, meddelande att kommentarer rörande tre frågor skulle underlätta *Arbetsgruppens* arbete: **a)** Hur tillämpades CIPA i detta fall? **b)** Påverkade den förekommande tillämpningen av ovannämnda lag detta fall, med avseende på tillgång till bevismaterial? **c)** Om ett fall klassificeras som ett fall berörande den nationella säkerheten, vilka kriterier gäller då för urvalet av bevisning? *Arbetsgruppen* har mottagit besvarande information från både regeringen och källan rörande dessa frågor.

25. Regeringen framhöll att CIPA medger översyn, efter överklagande, av beslut fattade av domstolen (som i detta fall), och att CIPA i sig bara är en processbestämmelse som varken tillför eller tar bort väsentliga rättigheter för den åtalade, och påverkar inte heller regeringens skyldighet att prestera bevisning. Snarare balanserar CIPA den åtalades rättigheter med regeringens rätt att i förväg känna till potentiella hot, som en process kan medföra, vad gäller den nationella säkerheten. Utformningen av bestämmelserna i CIPA tar sikte på att förhindra onödiga eller oväntade avslöjanden av klassificerad information, och att uppmärksamma myndigheterna på möjliga risker vad gäller den nationella säkerheten, i samband med rättsprocesser.

26. Källan svarade att den aldrig ifrågasatt lagens giltighet, utan snarare den inkorrekt tillämpningen av den. Källan framhåller att efter det att myndigheterna beslagtagit 20 000 dokumentsidor (ingen enda klassificerad) – samtliga dokument tagna från de åtalade – klassificerades varenda sida som ”top secret”, som om det skulle ha handlat om hemliga statliga dokument. Därpå tillämpades CIPA:s bestämmelser i detta fall så att myndigheterna (the Government) kunde hindra försvarets möjlighet till tillgång till de åtalades eget material, och på så sätt kunde myndigheterna kontrollera vilket bevismaterial som skulle vara tillgängligt.

27. *Arbetsgruppen* hade att avgöra huruvida denna rättegång ägt rum i enlighet med de internationella normerna för en rättvis rättegång. *Arbetsgruppens* kompetens innebär inte att den ska uttala sig om de frihetsberövades individernas skuld, inte heller om bevisningens validitet, och ännu mindre ska den sätta sig i stället för den appellationsdomstol som nu behandlar fallet. För att ha full information i fallet, skulle *Arbetsgruppen* ha föredragit att ha tillgång till en dom från appellationsdomstolen. Emellertid har appellationsprocessen dragit ut på tiden, och *Arbetsgruppen* kan inte längre uppskjuta uttalandet om sin mening, vilken *Arbetsgruppen* – inom ramen för sitt mandat – ombetts att framföra.

28. Mot bakgrund av den mottagna informationen, observerar *Arbetsgruppen* följande: **a)** Efter arresteringen av dem, och trots det faktum att de frihetsberövade blev informerade om sina rättigheter att inte tala och att få av myndigheterna ombesörjt försvar, hölls de i isoleringsceller under 17 månader. Under denna tid var deras möjligheter till kommunikation med försvarsadvokaterna och deras tillgång till bevismaterialet försvagade. Därigenom var också möjligheten till ett effektivt försvar försvagad. **b)** Då fallet klassificerades som berörande den nationella säkerheten, beskars de frihetsberövades tillgång till de dokument som utgjorde bevismaterialet. Regeringen har inte förnekat detta faktum; att för-

svaret på grund av denna klassificering hade en mycket begränsad tillgång till bevismaterialet, något som negativt påverkade försvaret möjlighet att presentera motbevisning. Denna speciella tillämpning av CIPA:s bestämmelser, som förekommit i detta fall, och som informationen, vilken kommit *Arbetsgruppen* till del, avslöjat, har alltså underminerat balansen mellan åklagarsidan och försvaret. c) Juryn i denna rättegång utsågs genom en provoprocess i vilken försvararna hade möjligheten, som de genom användande av de legala verktygen utnyttjade, att avvisa potentiella jurymedlemmar, och försvaret såg till att ingen exilkuban kom att ingå i juryn. Trots detta var det så – vilket inte heller regeringen förnekade – att ett klimat kännetecknat av aversion och fördomar gentemot de anklagade var förhärskande i Miami. Detta bidrog till att stämpla de anklagade som skyldiga från början. Regeringen har inte förnekade att ett år senare den medgav att Miami var en olämplig plats för en rättegång, då det visade sig att tillskapandet av en opartisk jury, i ett fall som har med Kuba att göra, i det närmaste är omöjligt.

29. *Arbetsgruppen* menar att det framgår ur fakta och omständigheter som omgav rättegången, och som präglade arten av anklagelserna och de hårda straffen som drabbade de åtalade, att rättegången inte genomfördes i ett klimat kännetecknat av objektivitet och opartiskhet, vilket krävs för uppnåendet av normerna för en rättvis rättegång, så som det är fastslaget i artikel 14 i den *Internationella konventionen om civila och politiska rättigheter*, till vilken USA anslutit sig och som garanterar att varje person som anklagas för ett brott har rätten, med full jämlikhet, till de nödvändiga medlen för försvarets förberedande.

30. Denna obalans, med beaktande av de hårda straff som utdelats till personerna i fråga i detta fall, står i strid med de normer som uttrycks i artikel 14 i den *Internationella konventionen om civila och politiska rättigheter*, vilken garanterar att varje person, med oinskränkt jämbördighet, har rätt att disponera alla adekvata resurser för sitt försvar.

31. *Arbetsgruppen* hävdar att de tre ovan uppräknade punkterna sammantagna väger så tungt att de ger frihetsberövandet av dessa fem män karaktären av godtycke.

32. I ljuset av det som anförts tillkännager *Arbetsgruppen* följande mening: Frihetsberövandet av Antonio Guerrero Rodríguez, Fernando González Llort, Gerardo Hernández Nordelo, Ramón Labañino Salazar och René González Sehwerert är godtyckligt, stående i konflikt med artikel 14 i den *Internationella konventionen om civila och politiska rättigheter*, och svarar mot **kategori III** bland

de kategorier av fall, som undersöks av *Arbetsgruppen*.

33. Efter att nu ha deklarerat sin mening, uppmanar *Arbetsgruppen* regeringen att vidtaga de nödvändiga åtgärderna för att råda bot på situationen, med iakttagande av principerna som är fastslagna i den *Internationella konventionen om civila och politiska rättigheter*.

Antaget den 27 maj 2005

Appellationsdomstolens beslut

Ur appellationsdomstolens beslut, som avkunnades den 9 augusti 2005. Utdraget nedan, ur den omfattande domen på 93 sidor, innehåller domstolens centrala slutsats: de fem åtalade fick inte en rättvis rättegång i Miami. Därför beordrar appellationsdomstolen att de fem ska få en ny rättegång på annan ort än Miami. De tre domarna är eniga i sitt beslut.

(Fernando González och Ramón Labañino kallas i handlingarna "Ruben Campa" respektive "Luis Medina", vilket var deras täcknamn då de verkade i Miami.)

UNITED STATES OF AMERICA,
Plaintiff-Appellee,

versus

GERARDO HERNANDEZ,
a/k/a Giro, etc.,
LUIS MEDINA,
a/k/a Oso, etc.,
RENE GONZALEZ,
a/k/a Iselin, etc.,
ANTONIO GUERRERO,
a/k/a Rolando Gonzalez-Diaz, etc.,
RUBEN CAMPA,
a/k/a John Doe 3, etc.,
Defendants-Appellants.

Appeals from the United States District
Court for the
Southern District of Florida

(August 9, 2005)

Before BIRCH, KRAVITCH, and
OAKES*, Circuit Judges.

PER CURIAM:

The defendant-appellants, Ruben Campa, Rene Gonzalez, Gerardo Hernandez, Luis Medina and Antonio Guerrero, were convicted and sentenced for various offenses charging each of them with acting as unregistered Cuban intelligence agents working within the United States. Hernandez was also convicted of conspiracy to commit murder by supporting and implementing a plan to shoot down United States civilian aircraft outside of Cuban and United States airspace. They appeal their convictions, sentences, and the denial of their motion

for new trial arguing, inter alia, that the pervasive community prejudice against Fidel Castro and the Cuban government and its agents and the publicity surrounding the trial and other community events combined to create a situation where they were unable to obtain a fair and impartial trial.¹ We agree, and REVERSE their convictions and REMAND for a retrial.

Ur reservationen till domstolsutslaget i Atlanta, augusti 2006. (Birch med stöd av Kravitch.) Under politisk press hade en majoritet (tio mot två) i appellationsdomstolen beslutat att riva upp det beslutet från augusti året innan. Att överhuvudtaget gå med på att ompröva domen var exceptionellt. Birch's och Kravitch's reservation omfattade 53 sidor.

(...) Here, a new trial was mandated by the perfect storm created when the surge of pervasive community sentiment, and extensive publicity both before and during the trial, merged with the prosecutor's improper prosecutorial references and position regarding a change of venue. Moreover, the evidence at trial strongly suggested not only adverse economic consequences for jurors voting for acquittal, but the prospect of violence from an already impassioned and emotional community possessed of firearms and bombs. (...)

(...) One of our most sacred freedoms is the right to be tried fairly in a noncoercive atmosphere and thus be afforded a fair trial. In the final analysis, we are a nation of laws in which every defendant, no matter how unpopular, must be treated fairly—a concept many consider alien to the current Cuban regime. Our Constitution requires no less.

Kommentar

Majoritetens argumentation gick ut på att juryn varit omsorgsfullt utvald för att garantera opartiskhet, och att domaren under rättegången i Miami, Joan Lenard, agerat så att oegentligheter åtgärdats. Birch's och Kravitch's ståndpunkt var, som framgår ovan, att hur juryn än var sammansatt, så hade dess medlemmar anledning att frukta för konsekvenserna om de beslutat på ett sätt som gått de våldsbenägna högerextremistiska grupperna emot.

Advokater i USA antar resolution till stöd för De Fem

I november 2007 antog en nationell konferens organiserad av advokater i USA nedanstående resolution.

Då *National Lawyers Guild* höll sin 70nde årliga konferens, den 31 oktober till den 4 november i Washington DC, antog denna sammanslutning uttalandet ”*Resolution till stöd för en internationell undersökning av de missgrepp som begåtts av USA:s myndigheter vad gäller att åtgärda och komma till rätta med förvägrandet av rättvisa i fallet ’De Fem Kubanerna’*”, och till stöd för fortsatt upplysning kring fallet, och därmed sammanhängande aktiviteter.

EMEDAN: Sedan den kubanska revolutionens triumf, den 1 januari 1959, har Kuba och det kubanska folket fått utstå ständiga terroristiska angrepp, inkluderande sabotage och mord (fullföljda och planerade), vilket kostat mer 3000 kubaner livet och skadat tusentals andra;

EMEDAN: Kuba vid upprepade tillfällen har protesterat mot att planeringen, finansieringen och genomförandet av dessa attacker kunnat utgå från USA. Protesterna har varit privata likväl som offentliga, och kraven har riktats till USA:s regering. Kuba har funnit det nödvändigt, för att omintetgöra eller nedbringa attackerna, att sända sina egna agenter för att bevaka de pågående sammansvärjningarna;

EMEDAN: Dessa ansträngningar har till stor del, men inte fullständigt, varit framgångsrika, och bland annat resulterat i arresteringen i Panama av Luis Posada Carriles, innan denne fick tillfälle att genomföra ett massmord syftande till att döda Kubas president Fidel Castro. Men Posada och hans medhjälpare blev därefter benådade i Panama och välkomnade i USA, där de alla nu är fria. Detta trots en begäran från Venezuela om utlämning av Posada, så att han kan ställas till svars för ett tidigare genomfört massmord. USA:s myndigheter har inte tillmötesgått denna begäran, trots det sedan länge existerande utlämningsavtalet som finns mellan USA och Venezuela;

EMEDAN: USA:s myndigheter i september 1998 arresterade *De Fem Kubanerna*, som befann sig i Florida för att bevaka pågående sammansvärjningar mot Kuba och med uppgiften att förhindra eller nedbringa fortsatta attacker. De fem hölls i isoleringshäkte under 17 månader, och ställdes inför rätta och dömdes i Miami (trots de anklagades

protester och framförda mening att en rättvis rättegång inte kunde hållas där), och de dömdes till långa fängelsestraff, från 15 år till mer än dubbel livstid;

EMEDAN: USA:s myndigheter gång på gång har kränkt de fem fångarnas rättigheter, liksom familjernas rätt till regelbundna besök; vad gäller det senare mest allvarligt i fallen Gerardo Hernández och hans maka Adriana Pérez, och René González och hans maka Olga Salanueva. Båda kvinnorna har vid sju tillfällen sökt visum, och vid varje tillfälle har USA:s myndigheter avslagit deras ansökningar. Att förvägra dessa familjer möjligheten att träffas är enligt *Amnesty International*, som sedan 2002 vid upprepade tillfällen rest frågan inför USA:s regering, ”onödigt bestraffande och stridande mot normerna för en human behandling av fångar och staters skyldighet att värna familjelivet”;

EMEDAN: FN:s arbetsgrupp för undersökning av godtyckliga fängslanden, ett organ inom FN:s Kommission för mänskliga rättigheter, den 27 maj 2005 offentliggjorde sin slutsats att frihetsberövandet som drabbat dessa fem kubaner strider mot Artikel 14 i den *Internationella konventionen om civila och politiska rättigheter*. Slutsatsen baserar sig på hur de hållits fängslade, de långa perioderna av isolering, begränsningen av försvarets tillgång till potentiellt bevismaterial och omständigheterna kring rättegången i Miami liksom lokaliseringen av den till denna stad; dessutom ”de hårda straffen som utdömdes”;

EMEDAN: En enig grupp av domare i appellationsdomstolen *The 11th Circuit Court of Appeals* i augusti 2005 förklarade att rättegången i Miami inte var rättvis och att domarna mot De Fem skulle upphävas. Beslutet baserade sig på konstaterandet av den ”formidabla storm” av intensiv fientlighet mot allt och alla med anknytning till Kubas regering som behäftar Miami, och vidare på konstaterandet av missgrepp från åklagarsidan, som syftade till att underblåsa de fientliga känslorna. Denna dom togs senare tillbaks av en panel bestående av appellationsdomstolens samtliga domare, genom ett beslut som förklarade att rättegångens lokalisering varit godtagbar. Den 20 augusti 2007 fördes övriga överklaganden tillbaks till gruppen bestående av tre domare;

EMEDAN: *National Lawyers Guild* har tidigare påpekat orättvisan i detta fall, bland annat genom en av organisationens styrelse antagen resolution som uppmanar till ”byggandet av en stark folklig

rörelse genom upplysning och mediekampanjer, och som framför kravet på en ny och rättvis rättegång för De Fem Kubanerna". Vidare genom en uppmaning, framförd i september 2007, till *UN Commission on Human Rights* att genomföra en undersökning av det förhållandet att USA:s regering ignorerat de resultat och slutsatser som redan framförts av *FN:s arbetsgrupp för undersökning av godtyckliga fängslanden*:

BESLUTAS DÄRFÖR: Att National Lawyers Guild's 70nde årskonferens ånyo understryker sitt åtagande att kämpa för rättvisa i detta fall, och särskilt understryks följande: **A)** att USA:s regering måste respektera den mening som för mer än två år sedan framfördes av FN:s legitima organ, antingen genom att frige de fem fångarna eller genom att ge dem en ny rättegång; **B)** att FN och dess *Commission on Human Rights* undersöker och offentliggör omständigheterna kring förhållandet att USA:s regering hittilldags inte rättat sig efter den tidigare rekommendationen; **C)** att vi ska verka för medier i USA seröst och tillräckligt uppmärksammar detta viktiga fall (och fallets implikationer vad gäller USA:s så kallade "krig mot terrorismen"). Hitintills har medierna inte alls tillräckligt uppmärksammat fallet. **D)** att USA:s myndigheter måste tillmötesgå ansökningarna om visa, så att familjemedlemmarna kan besöka de fem fångarna regelbundet; och **E)** att vi uppmanar fredsorganisationer och organisationer för mänskliga rättigheter att ta sig an detta fall och på lämpliga sätt verka för rättvisans sak.

National Lawyers Guild
2007-11-05

Stanley Birch och Phyllis Kravitch,
domare i appellationsdomstolen i Atlanta

Birch's och Kravitch's tillägg respektive reservation till domen i Atlanta 2008.

Appellationsdomstolens panel bestod denna gång av de tre domarna Pryor, Birch och Kravitch.

Birch's tillägg

BIRCH, J., specially concurring:

I concur in Judge Pryor's opinion for the court. As evident from the dissent on the issue of conspiracy to commit murder, this issue presents a very close case. However, given our standards of review with regard to Hernandez's conviction on Count 3, I conclude that the conviction should be affirmed.

I remain convinced, for all the reasons and facts set out in my prior dissent that the motion for change of venue should have been granted. See *United States v. Campa*, 459 F.3d 1121, 1155 (11th Cir. 2006) (en banc). The defendants were subjected to such a degree of harm based upon demonstrated pervasive community prejudice that their convictions should have been reversed. The Supreme Court has not addressed the law concerning Fed.R.Crim.P. 21 motions for change of venue since *Patton v. Yount*, 467 U.S. 1025, 104 S. Ct. 2885 (1984). Given the technological advances and 24-hour news cycle that have become prevalent in our nation since 1984, I respectfully suggest that this case provides a timely and appropriate opportunity for the Court to address the issue of change of venue in this internet and media permeated century.

Kommentar

Birch uttrycker tveksamhet angående åtalpunkt III. Och hans motivering för att inte fria Gerardo Hernández på denna punkt är märklig och i hög grad formalistisk. "Our standard of review" betyder att om man anser att någon form av bevisning finns så skall appellationsdomstolen gå på åklagarnas linje. Hans meddomare Kravitch fann, som framgår nedan, bevisningen i alla delar undermålig som grund för en fällande dom. Det finns anledning att förmoda att detta också egentligen var Birch's mening. Men han insåg att **om** han röstat med Kravitch, och därmed bidragit till ett två mot ett-utslag som friat Hernández, skulle han tillsammans med henne utsatts för en kraftfull reaktion från de inflytelserika och våldsbenägna Miami-kubanernas sida. Också andra högergrupper inom politiken i USA skulle ha riktat sin vrede mot dem. Birch tycks därför ha vikt sig och röstat mot sin övertygelse. Likt Pontius Pilatus tvär han sina händer och uttrycker sin förhoppning att Högsta Domstolen skall ta sig an fallet. Han framhärdar i sin mening att De Fem inte fick en rättvis rättegång i Miami 2001.

Kravitch's reservation.

Kravitch, Circuit Judge, concurring in part and dissenting in part, I concur in the majority opinion with the exception of section 3.c. (the court's affirmation of Count 3, conspiracy to commit murder), from which I respectfully dissent. In my view, the Government failed to present evidence sufficient to prove beyond a reasonable doubt that Hernandez agreed to participate in a conspiracy, the object of which was to shoot down BTTR planes over international airspace, resulting in the deaths of several pilots.

I. Facts

Brothers to the Rescue ("BTTR") repeatedly and knowingly had violated Cuban airspace since 1994. Jose Basulto, BTTR's founder and leader, testified

that on April 17, 1994 he flew with Bernadette Pardo—a television news reporter—close to the coast of Cuba. Consistent with BTTR's customary practice, a few other BTTR aircraft accompanied Basulto's plane. The news reporter videotaped the flight and portions were played for the jury. The videotape showed a Cuban military aircraft "MiG" circle the BTTR planes and fly in front of Basulto's. Basulto radioed the MiG pilots, stating, "On

behalf of the Cuban exiles, the group that makes the work of Brothers to the Rescue possible, we wish to Cuba, the Cuban people, the armed forces that you

could make freedom for Cuba possible and to do everything you can to bring an 85 end to Castro's regime." The MiG's pilots did not respond to Basulto's encouragement to defect from Castro's Government and did not fire any shots.

Basulto testified that on the next occasion of knowingly violating Cuban airspace, he flew over a small town where his father had been born near

Guantanamo Naval Base and dropped BTTR bumper stickers. This incursion was on November 10, 1994. Once again, the Cuban Government did not respond with violence.

On July 13, 1995, BTTR escalated its efforts. To commemorate Cuba's sinking of a tugboat full of people (ostensibly leaving Cuba) within Cuba's

territorial waters a year earlier, BTTR planned a demonstration in association with Democracia, a related anti-Castro group. Prior to July 13th, BTTR notified both U.S. and Cuban officials of its plan to commit "civil disobedience" within Cuban

territorial waters. Cuba prepared itself, placing gun boats in the water and preparing MiGs. The United

States State Department issued a public announcement, which Basulto saw, stating that pilots should not violate Cuban airspace.

Despite the warning, on July 13th, BTTR flew four planes into Cuban airspace and Democracia drove a boat (also named "Democracia") into Cuban

territorial waters. Basulto, the pilot in one of the planes, testified that as he approached Cuban airspace, Havana Air Traffic Control told him to leave. He ignored those warnings.

Basulto further testified that MiGs were in the air—passing and circling over him - and he saw gun boats in the water. Basulto dropped a smoke canister out of his window at the point where the tugboat was believed to have been sunk. Then he flew over a Cuban gun boat, dropping leaflets.

He also flew the plane low over downtown Havana for approximately 13 minutes, dropping nearly 20,000 leaflets and religious medals. Basulto testified that he flew over Havana to divert attention away from the Democracia as those on board had notified Basulto via radio that a Cuban gun boat had rammed it.

Despite this run-in with the Cuban military, all participants returned safely to Miami. In an interview with the news media, Basulto told reporters that he "engaged in an act of civil disobedience and I did it to show the Cuban people they could do the same thing."

Following the July 13, 1995 incident, a Cuban official sent a letter to the Federal Aviation Administration ("FAA") notifying the FAA of the "violations of the Cuban aeronautical laws" committed by BTTR that day. The letter stated that the aircraft deviated from the routes described in their flight plans and ignored Cuba's warnings. The letter also stated that these actions "may bring grave 87 consequences" and asked that American officials "adopt whatever measures are necessary" to avoid "provocation" of Cuban sovereignty. The letter ended with a quotation from a public declaration Cuba released the day after the July 13th airspace violations: "Any craft proceeding from the exterior that invades by force our sovereign waters could be sunk and any aircraft downed."

The United States Department of State then issued a statement warning pilots to avoid penetrating Cuban airspace. The statement quoted the Cuban

declaration that any boat from abroad can be sunk and any airplane downed and stated that "[t]he Department takes this statement seriously."

Despite the warnings from both Cuba and the United States, BTTR flew again in January of 1996. Over the course of two flights—on the 9th and 13th— BTTR escalated its efforts even further, dropping nearly 500,000 leaflets over Havana and

nearby communities. The parties disputed at trial whether BTTR planes violated Cuban airspace on these flights, but viewing the facts in the light most favorable to the Government—as we must—none of the BTTR planes entered into Cuban airspace in January. According to Basulto, after taking into consideration wind speed and altitude, BTTR dropped these flyers in international airspace calculating that they would drop in or near Havana.

BTTR did not entirely ignore the warnings. In fact, Basulto and other BTTR members specifically contemplated that if they violated Cuban airspace the Cuban military might confront them and force them to land. Before the flight on January 9, 1996, BTTR made a videotape that it left behind in case the pilots did not return.

Basulto stated, “If anything happens, being that we might be made to land in Cuba, we would like to clarify that, under pressure, any human being may say anything against his beli[efs].” Arnaldo Iglesias, another BTTR member, stated on the tape

that he habitually blinked his eyes and that “[I]n case they were to make us land in Cuba, I’m going to make a great effort not to blink. Which means hat what I’m saying, I don’t really feel.” Billy Schuz, another BTTR member, then told the camera that he would do the opposite: that if captured and forced to land in Cuba, he would “blink continually.”

On January 15, 1996—two days after the last leaflet dropping—Basulto appeared via telephone on “En Vivo,” a Cuban radio program. Basulto acknowledged responsibility on behalf of BTTR for the leaflet droppings. Portions of the conversation are relevant here:

[Host 1]: You were not attacked, the planes, nothing, right?

[Basulto]: That’s right. We were not. . . . uh, we have not received any type of, of attack from the Cuban government, up to now it has only been verbal.

. . .

[Host 1]: [W]hat was the objective sought, that you seek with this, with this action[?]

[Basulto]: Several objectives, one of them, the first is to give a message of solidarity. One of the messages in the flyers says uh, “Not comrades, brothers,” which is the same theme we’ve used before.

Others say: “I am change,” implying that the main role for change in Cuba belongs to the Cuban people, who are the ones who have to act

to change this regime. . . . All those pamphlets had, in the back, one or more of the chapters of the Universal Declaration of Human Rights, and in the back they also said: “Cuban, fight for your rights.” .

. . . [W]e are urging our people, on the thirteenth of every month, they use, and I say thirteenth of every month because we use it as a reminder of the incident that happened on March thirteenth, the sinking of that boat, which was so tragic, and we use the thirteenth from now on so that on every month, all of us Cubans on the thirteenth do something, uh, some act of opposition, uh, of direct civic action against the government . . . until we are able to gain enough strength to stop that government. . . .

. . .

[Host 1]: Basulto, to what do you attribute the fact that the Cuban government did not have, did not have a military response against you, lack of organization, surprise[?]

[Basulto]: That is the same question that our compatriots on the island should asks [sic] themselves when they go to fear the government at a time they plan on doing something against it. We’ve been willing to take personal risks for this; they must be willing to do the same. Let them see that this regime is not invulnerable, that Castro can be penetrated, that many things can be done that are at our disposal. The thing is that we must, once and for all, do away with that internal police that we carry with us, that we think we’re always being watched. Well, we’re asking our people to meditate upon the possible things that can be done there, and for them to carry them out on the thirteenth day of each month.

Basulto’s testimony at trial was consistent with his “En Vivo” interview: he wanted his incursions into Cuban airspace to serve as an example to Cubans. He testified that he wanted to inspire Cubans to imitate his defiance of the Cuban Government and topple Castro’s regime.

Also on January 15, 1996, the Cuban Government again sent a letter to the FAA, informing the FAA that two of the same planes that crossed into Cuban

airspace in July again crossed into Cuban airspace on January 13th. The letter quoted a public declaration that “Cuba has the necessary measures to guarantee integrity of [its] national territory” and that “violators [of Cuban airspace] should also be prepared to face the consequences.” The letter stated that such incursions into Cuban airspace could result in “serious consequences” for the crews and, again, Cuba appealed to the United States to adopt the necessary measures to prevent BTTR planes from violating Cuban airspace.

On February 24, 1996, three BTTR planes flew in international airspace close to Cuban territorial waters. As the planes approached Cuba, they were warned that they were “in danger” and that they were flying into an area that was “activated.” Basulto, however, ignored these warnings and his plane crossed into Cuban territory. The other two

planes did not enter Cuban territory but were shot down 4.8 and 9.5 miles away from Cuban territorial airspace, respectively. When the shoot down occurred, Basulto's plane was 2.1 miles into Cuban territorial airspace.

Basulto testified that at no time in his almost 2000 BTTR flights prior to The intelligence gathering body within the 1 e Cuban government for whom the defendants worked.

February 24th did a MiG approach BTTR planes in international airspace. He also conceded at trial that he had been hearing the "warnings regarding the dangers of violating Cuban airspace for a long time" and that "we knew" a consequence of entering Cuban airspace could be a shoot down.

Within this context, we examine the evidence against Hernandez. The Government points to three intercepted communications between the Cuban

Government and Hernandez to demonstrate the alleged conspiracy to commit murder. The first communication was sent on January 29, 1996, two weeks after the 500,000 leaflet dropping but before the shoot down. It is undisputed that prior

to this date, there is no evidence linking Hernandez to a murder conspiracy. The January 29th message read:

Superior Headquarters approved Operacion Escorpion in order to perfect the confrontation of [counter-revolutionary] actions of BTTR.

Info from [Roque] and [Gonzalez] should come with clear and precise specifications that allow to know without a doubt that Basulto is flying, whether or not activity of dropping of leaflets or violation of air space; if [Roque] or [Gonzalez] are or are not flying, anticipated plan any type BTTR flights, in order to know about these activities ahead of time. If there is not access this should also be a priority.

Always specify if agents are flying. . . .

The next day, the Cuban Directorate of Intelligence¹ added: In addition report types of planes flying, registration, pilots and passengers, permission for flight, day and time, altitude, distance, what type of action will be taken. If [Roque] and [Gonzalez] are asked to fly at the last minute without being scheduled find excuse not to fly. If they cannot avoid it [Gonzalez] will transmit over the airplane radio the slogan for the July 13 martyrs viva Cuba and [Roque] should call his neighbor Amelia and tell her that he will call her on Wednesday. If he cannot call he should say over the radio long live

Brothers to the Rescue and Democracia. . .

The last relevant intercepted message (sent on February 18) read:

MX instructs that under no circumstances should [Roque] nor [Gonzalez] fly with BTTR or another organization on days 24, 25, 26, and 27, coinciding with celebration of Concilio Cubano in order to avoid any incident of provocation that they may carry out and our response to it. Immediately confirm when you instruct both of them. . . .

Evidence showed that Hernandez met with both Roque and Gonzalez and relayed the messages received from the Directorate of Intelligence. These three messages are the extent of the evidence that the Government presented against Hernandez relating to his knowledge and conduct prior to the shoot down of the BTTR planes.

The Government also points to three other intercepted messages that occurred after the shoot down. A communication to Hernandez from Cuban officials stated, "We have dealt the Miami right a hard blow in which your role has been decisive." One from Hernandez stated, "That the operation to which we contributed a grain of salt ended successfully." Third, the head of the Directorate

2 Subsection (b) of that statute states both the jurisdictional requirement and the punishment for violations of subsection (a) of Intelligence recognized Hernandez "[f]or outstanding results achieved on the job, during the provocations carried out by the government . . . this past 24th of February."

II. Discussion

Hernandez was convicted of conspiring with the Cuban Government to commit murder in violation of 18 U.S.C. § 1117, which, inter alia, makes it a crime to conspire to violate 18 U.S.C. § 1111. Section 1111 states "(a) Murder is the unlawful killing of a human being with malice aforethought."²

To obtain a conviction for conspiracy, the Government must prove beyond a reasonable doubt: (1) an agreement by two or more persons to achieve an **unlawful** objective; (2) the defendant's knowing and voluntary participation in the agreement; and (3) an overt act committed in furtherance of the conspiracy. See *United States v. Adkinson*, 158 F.3d 1147, 1153 (11th Cir. 1998) (emphasis added). The evidence must establish a common agreement to violate the law.

United States v. Parker, 839 F.2d 1473, 1478 (11th Cir. 1988). The defendant need not know that the conduct is unlawful, but the conspirators must agree to commit unlawful conduct. *United States v. Feola*, 420 U.S. 671, 687 (1975). Such an agreement may be proven with circumstantial evidence, but inferences are only permitted when "human experience indicates a probability that certain consequences can and do follow from basic circumstantial facts." *United States v. Villegas*, 911 F.2d 623, 628 (11th

Cir. 1990). “[C]harges of conspiracy are not to be made out by piling inference upon inference.” *Ingram v. United States*, 360 U.S. 672, 680 (1959). “[T]he ultimate burden on the government is the ability to draw a reasonable inference, and not a speculation, of guilt.” *Villegas*, 911 F.2d at 628. Knowledge of the criminal act “must be clear, not equivocal.” See *Ingram*, 360 U.S. at 678-80.

Furthermore, “parties must have agreed to commit an act that is itself illegal—parties cannot be found guilty of conspiring to commit an act that is not

itself against the law.” *United States v. Vaghela*, 169 F.3d 729,732 (11th Cir. 1999). Also, the language in the substantive offense—Section 1111—states that “[m]urder is the *unlawful* killing . . .” (emphasis added). And conspiracy to commit a particular offense “cannot exist without at least the degree of criminal intent necessary for the substantive offense itself.” *Ingram*, 360 U.S. at 680.

A country cannot lawfully shoot down aircraft in international airspace, in contrast to a country shooting down foreign aircraft within its own territory when the pilots of those aircraft are repeatedly warned to respect territorial boundaries, have dropped objects over the territory, and when the objective of the flights is to The majority opinion relies heavily on *United States v. Feola*, 3 420 U.S. 671 (1975). In that case, Feola was convicted of assaulting federal officers and conspiring to assault federal officers. *Id.* at 674. On appeal, Feola argued that while he and his co-conspirators agreed to an assault, they did not know that the victims of that assault were federal officers, and that, to destabilize the country’s political system. Thus, the question of whether the Government provided sufficient evidence to support Hernandez’s conviction turns

on whether it presented sufficient evidence to prove that he entered into an agreement to shoot down the planes in international, as opposed to Cuban, airspace. The majority opinion discusses the airspace issue, but it does so in the context of a different analytical framework: whether the *mens rea* requirement in subsection (a) of Section 1111 carries over to subsection (b). The opinion fails to address, however, whether the Government produced sufficient evidence to prove beyond a reasonable doubt that Hernandez agreed to commit an unlawful act. Such a discussion is necessary because our conspiracy law requires that those entering into a conspiracy have an agreement to commit an unlawful act and the substantive murder offense requires that the killing be unlawful. A shoot down in Cuban airspace would not have been unlawful; thus, Hernandez could not have been convicted of conspiracy to murder unless the Government proved beyond a

reasonable doubt that he agreed for the shoot down to occur in international, as opposed to Cuban, airspace.³ sustain his conviction, the Government

had to show that he knew those victims were federal officers. *Id.* at 674-677. The Court disagreed. It concluded that the Government did not need to show that Feola knew that his victims were federal officers: the Government needed only to demonstrate that Feola had the intent to assault (for the substantive offense) and agreed to the assault (for the conspiracy offense). *Id.* at 684-85, 694-96. Thus, the Feola opinion states that the *mens rea* required in the non-jurisdictional elements of an offense do not apply to the jurisdictional element as well. I agree that Feola controls here for the limited purpose of the *mens rea* analysis: the Government did not need to prove that Hernandez knew the shoot down would occur in international airspace within this framework because the *mens rea* in § 1111(a) is not imputed to § 1111(b). But where I disagree with the majority opinion is that I do not think the analysis stops there. The first element of conspiracy requires an agreement to commit an unlawful act, and the underlying murder statute requires that the killing be “unlawful.” Within these two analytical frameworks, which are separate and distinct from the *mens rea* framework, the Government must show that Hernandez agreed to an unlawful killing—that he agreed to a shoot down in international, as opposed to Cuban, airspace. As discussed below, because there is no evidence that Hernandez agreed to such a shoot down, I dissent.

Here, the Government failed to provide sufficient evidence that Hernandez entered into an agreement to shoot down the planes at all. None of the intercepted communications the Government provided at trial show an agreement to shoot down the planes. At best, the evidence shows an agreement to “confront” BTTR planes. But a “confrontation” does not necessarily mean a shoot down. BTTR’s videotape on January 9th clearly shows that BTTR members seriously contemplated that MiGs would “confront” them by forcing them to land. Richard

Nuccio—an advisor to President Clinton on Cuban affairs—also thought BTTR’s repeated violations of Cuban airspace would result in a forced landing. He testified (and documents show) that conversations within the State Department suggested the same. *Id.* And Basulto testified that on the day of the shoot down he thought The majority states that the fact that the Directorate 4 of Intelligence did not want agents flying with BTTR on certain days shows that Hernandez knew a shoot down was going to occur.

This argument assumes that the Directorate of Intelligence believed “confrontations” other than shoot downs are safe for those on board. It is just as reasonable to conclude that the Directorate of Intelligence did not want its agents flying on those days because of the dangers inherent in any confrontation involving airplanes. (Indeed, Nuccio testified that he feared a forced landing would result in a

crash.) Because so much evidence points toward a “confrontation” other than a shoot down, I cannot say that a reasonable jury—given all the evidence—could conclude beyond a reasonable doubt that Hernandez agreed to a shoot down.

MiGs would fire warning shots. This evidence demonstrates the obvious: there are many ways a country could “confront” foreign aircraft. Forced landings, warning shots, and forced escorted journeys out of a country’s territorial airspace are among them—as are shoot downs. But the Government presented no evidence that when Hernandez agreed to help “confront” BTTR that the agreed confrontation would be a shoot down.⁴ To conclude that the evidence does show this goes beyond mere inferences to the realm of speculation.

Moreover, even assuming that Hernandez agreed to help Cuba shoot down the BTTR planes, the Government presented no evidence that Hernandez agreed to a shoot down in international airspace. It is not enough for the Government to show that a shoot down merely *occurred* in international airspace: the Government must prove beyond a reasonable doubt that Hernandez *agreed* to a shoot down in international airspace. Although such an agreement may be proven with circumstantial evidence, here, the Government failed to provide either direct or circumstantial evidence that Hernandez agreed to a shoot down in international

⁵ The majority focuses on Hernandez’s referring to the incident as a “success.” The fact that a spy refers to a shoot down of a perceived enemy plane as a “success” is not evidence that the spy agreed to help shoot down the plane in international, as opposed to Cuban, airspace.

Instead, the evidence points toward a confrontation in Cuban airspace, thus negating the requirement that he agreed to commit an unlawful act.

Basulto testified that in his nearly 2000 BTTR flights, MiGs never confronted him in international airspace. Further, every communication between

Cuba and the FAA discussed the consequences for invading Cuba’s sovereign territory, including the letter Cuba sent on January 15th—only a month before the tragic events of February 24th. The evidence also shows that American officials at the White House and in the State Department never contemplated a confrontation in international airspace. And the intercepted communications between Cuba and Hernandez speak of a confrontation only if BTTR “provokes” Cuba. Further, the fact that the intercepted communications after the shoot down show that Hernandez was congratulated for his role and that he acknowledged participation and called it a “success” does not clearly establish an agreement to a shoot down in international airspace.⁵ The Government cannot point to *any* evi-

dence that indicates Hernandez agreed to a shoot down in international, as opposed to Cuban, airspace. At most, the evidence demonstrates that Hernandez agreed to a confrontation. In *Bonner v. City of Prichard*, 661 F.2d 1206, 1209 (11th Cir.1981) (en banc), this Court adopted as binding precedent all decisions of the former Fifth Circuit handed down prior to close of business on September 30, 1981. in either Cuban *or* international airspace. But such an agreement is not enough to sustain a conspiracy conviction. See *United States v. Fernandez*, 892 F.2d 976, 986 (11th Cir. 1990) (where discussion between alleged co-conspirators was susceptible to “either an illegal or legal interpretation,” evidence that the conversation occurred is insufficient to meet the Government’s burden to establish the unlawful-objective element of criminal conspiracy); *United States v. Wieschenberg*, 604 F.2d 326, 335-336 (5th Cir. 1979)⁶ (“mere association of two or more persons to accomplish legal and possibly illegal goals, accompanied by discussions to promote those goals, but with no discernible direction toward either the legal or the illegal objectives” cannot support a conspiracy conviction).

I would therefore affirm Hernandez’s convictions and sentences on Counts

1, 2, 4, 5, 6, 15, 16, 19, 22, 23, and 24, but I would reverse the conviction and

sentence with regard to Count 3, conspiring to commit murder in violation of 18

U.S.C. § 1117.

Kommentar

Kravitchs ståndpunkt är att åtalet mot Gerardo Hernández, vad gäller åtalpunkt III, ”deltagande i sammansvärjning för att begå mord” ska ogillas. Hon är mycket bestämd. Hon slår fast att **det första** inte är bevisat att Gerardo Hernández instämt i en plan som gått ut på att skjuta ner Basultos flygplan över **internationellt** vatten. **För det andra** att det inte är bevisat att Kuba haft någon plan som gått ut på att skjuta ner flygplanen över internationellt vatten. Det är alltså obevisat att det fanns någon plan på att begå mord (**”unlawful killing”**). Och **för det tredje**, understryker Kravitch, finns det inte några tillräckliga bevis för att Gerardo Hernández instämt i någon plan på nedskjutning **överhuvudtaget**. Vare sig över internationellt eller kubanskt vatten. Hennes slutsats är att Hernández är felaktigt dömd, och att han ska frias helt vad gäller åtalpunkt III.

Det finns anledning att här också kommentera en incident som Kravitch berör, och som återkommer

när hon citerar José Basultos uttalanden i ett radio-program utsänt av en exil-kubansk organisation. Den 13 juli 1994 sjönk en kapad pråm utanför hamnen i Havanna. Av de 63 människorna ombord omkom 32. Kravitch skriver i förbifarten att pråmen ”sänktes av Kuba” (”... *Cuba’s sinking of a tugboat full of people* ...”). Hon berör händelsen därför att Basulto och hans organisation valde årsdagen av den till att genomföra en provaktion 1995. Hennes beskrivning speglar den snedvridning av information om händelser och förhållanden på Kuba som idag snarare är regel än undantag. Denna snedvridning speglar i sin tur den mediala hegemonin som den exil-kubanska högern och Kuba-fientliga krafter i USA och på andra håll besitter.

I det aktuella fallet var fakta dessa: *Fidencio Ramel Prieto Hernández* planerade att den 13 juli 1994 genomföra en illegal utförsel av människor från Kuba till Florida. Det handlade alltså om människor som inte fått immigrationsvisa av USA:s myndigheter. Men som i enlighet med den provocerande lagen *Cuban Adjustment Act*, som i propagandasyfte uppmuntrar illegal ”flykt” från Kuba till USA, skulle erbjudas uppehållstillstånd om de på något sätt lyckades ta sig till USA.

Genom att söva ner en hamnvakt och därpå ta en pråm i besittning inledde Fidencio Prieto sin aktion. Därefter packades pråmen med 63 illegala emigranter. Pråmen, som normalt endast användes för transporter inom hamnområdet var en träkonstruktion i dåligt skick. Den var byggd 1879, läckte och hade livräddningsutrustning för endast fyra personer. Men Prieto och hans kompanjon *Raúl Muñoz García* lät inga betänkligheter om säkerhet hämma beslutsamheten att ta sig till Florida. Förmodligen hoppades man att, väl ute i Floridasundet, bli upplockade av USA:s kustbevakning.

Men omedelbart upptog de upprörda besättningarna på tre andra pråmar jakten. En av förföljande pråmarna rammade den av Prieto kapade farkosten, vilken som en följd sjönk. En alarmerad kubansk räddningsstyrka lyckades rädda 31 av passagerarna. De övriga drunknade, däribland Prieto själv.

Det var alltså inte så – som Kravitch skriver – att ”Kuba” sänkte pråmen. Det Kuba gjorde var att försöka rädda så många som möjligt av offren för den tragiska händelsen.

Kravitch har säkerligen inte medvetet och avsiktligt förvrängt fakta i detta fall. Hon har förmodligen, som så många andra, glömt att när det handlar om Kuba – ett litet land som under årtionden varit utsatt för en systematisk och intensiv propagandakrigsföring – gäller det att aldrig ge avkall på ett fast källkritiskt förhållningssätt.

Källan till den förvridna rapporteringen om Kuba är ofta det högerextremistiska exil-kubanska nätverket, som fullständigt hämningslöst propagerar mot den Kubanska Revolutionen utifrån ”fakta” och ”sanningar” som man själva skapar.

Vad gäller den tragiska händelsen den 13 juli 1994 är det också värt att notera att José Basulto – som cyniskt förvränger det verkliga förloppet och lägger den propagandakrigiska versionen till grund för sina krigspropagandistiska provokationer – inte ens, mindre än ett år efter själva händelsen, förmår placera den rätt i tiden; utan anger datumet 13 mars.

Nobelpristagare vänder sig till USA:s Högsta Domstol

**Ur ingressen till den omfattande petition som de
undertecknade nobelpristagarna inlämnade till
USA:s Högsta Domstol 2009**

No. 08-987

IN THE SUPREME COURT of the UNIDED
STATES of AMERICA

RUBEN CAMPA, RENE GONZALEZ,
ANTONIO GUERRERO,
GERARDO HERNANDEZ, AND LUIS MEDINA,
Petitioners,

v.

UNITED STATES OF AMERICA,
Respondent.

On Petition for a Writ of Certiorari
to the United States Court of Appeals
for the Eleventh Circuit

**BRIEF OF AMICI CURIAE JOSE
RAMOSHORTA, WOLE SOYINKA,
ADOLFO PEREZ ESQUIVEL,
NADINE GORDIMER, RIGOBERTA
MENCHU, JOSE SARAMAGO,
ZHORES ALFEROV, DARIO FO,
GUNTER GRASS, AND MAIREAD
CORRIGAN MAGUIRE IN SUPPORT
OF THE PETITION FOR WRIT OF
CERTIORARI**

Michael Ratner

Counsel of Record

Margaret Ratner Kunstler

Anjana Samant

CENTER FOR

CONSTITUTIONAL RIGHTS

666 Broadway,

New York, NY 10012

(212) 614-6464

Saul Landau intervjuar Gerardo Hernández

Saul Landau – som tillsammans Jack Willis är i färd med att göra en film om fallet med DE FEM – gjorde den 23 april 2009 en telefonintervju med Gerardo Hernández. Här följer en översättning av den av Landau själv gjorda utskriften.

Saul Landau: Vilket var ert uppdrag, och vilken var bakgrunden?

Gerardo Hernández: I USA, och särskilt i Florida, har många grupper planerat terroraktioner mot Kuba, aktioner som utgått därifrån. Vi samlade information om Alpha 66, Commandos F4, Cuban American National Foundation (CANF) och Brothers to the Rescue (BTTR). Det har gått många år, och jag hoppas att jag inte missar något. Jag tror att det främst var de här grupperna som vi arbetade mot (infiltrerade).

Landau: Vad kom ni fram till genom er infiltrering?

Hernández: Det första som slog mig var hur de här grupperna kunde verka under straffrihet. De bröt mot USA:s lagar, till exempel The Neutrality Acts (från 1790-talet), lagar som säger att ingen organisation kan bedriva terrorism, mot något annat land, från USA:s territorium.

Vad gäller Alpha 66, så använde de snabba båtar och besköt mål längs Kubas kust. När de återvände till Miami höll de presskonferenser och berättade öppet om vad de gjort.

Och om någon då skulle utbrista: ”Hallå, är inte detta ett brott mot neutralitetslagarna”, så blev svaret: ”Egentligen inte, för först begav vi oss till någon av de karibiska öarna, och därefter till Kuba. Så i teknisk mening kom vi inte till Kuba från USA”. Sådant här gjorde de öppet, och ingen myndighet i USA ingrep.

Landau: Vilka år handlar det om?

Hernández: Det här har pågått sedan 1959. Själv engagerades jag mot det under 1990-talet. Jag sitter nu fängslad i Victorville (Kalifornien), och just här i trakten, jag tror det var 2005, arresterades en kuban som hade en arsenal av alla slags vapen i sitt hus. Hans första kommentar var: ”Ja, jag är medlem i Alpha 66, och de här vapnen är avsedda för kampen för frihet på Kuba”. Så försvarade han sig.

Landau: Var ni alla fem, *The Cuban Five*, rekryterade som frivilliga? Hur förbereder man sig för att infiltrera fientliga grupper i ett fientligt land; för att sedan kunna framstå som fiender till ert land, och vänner till ert lands fiender?

Hernández: Ja, vi var alla frivilliga. I mitt fall, så var jag inte militär. Jag hade studerat till diplomat. Under sex år studerade internationella och politiska relationer, och tog min examen. Därefter begav jag mig till Angola, som frivillig deltagare i det internationalistiska uppdraget där. Och det verkar som att jag under min tid i Angola uppmärksammades av Kubas underrättelsetjänst. När jag kom hem kontaktade de mig. De sa: ”Vi vet att du studerat för att bli diplomat, men som du vet så befinner sig ju vårt land i en speciell situation; de här terroristgrupperna kommer från Florida för att begå alla slag av kriminella angrepp, och vi behöver folk för uppgiften att motverka detta.”

Jag kunde ha sagt. ”Nej, jag studerade diplomati och jag vill verka som diplomat”. Men kubaner som växt upp under de senaste 50 åren vet att vårt land hela tiden varit utsatt för något som kan sägas ha varit en krigisk belägring. På Kuba är det så att de som inte personligen känner offer för terrorismen, de känner åtminstone till den. Som till exempel planet som exploderade över Barbados där 73 människor dog (oktober 1976). Och vem känner inte till bomben (1997) som dödade Fabio di Celmo (*en italiensk turist och gäst på hotellet Copacabana i Havanna; bomben detonades av en salvadoran som berättat att han var hyrd av Luis Posada*). För att bara nämna dessa fall. Och fallet då de, kontra-revolutionärerna, satte eld på en tank med gas, vid en förskola. Dessa händelser finns i kubanernas medvetande. Så jag sa till officerarna från underrättelsetjänsten: ”Ja, jag är beredd att fullgöra detta uppdrag.”

Landau: Hur lyckades ni infiltrera de här grupperna? Hur lyckades ni övertyga dem, till exempel personer som José Basulto (Ledare för BTTR, Brothers to the Rescue. Organisationen benämns också ”Hermanos al Rescate”, på svenska ”Bröder till undsättning”) ?

Hernández: För kubaner i det här landet är villkoren speciella. Kubaner i USA har enorma privilegier, sådana som andra, från andra länder, inte har. När kubaner anländer hit, på det ena eller andra sättet, också med falska pass, behöver de bara säga:

”Jag har kommit för att söka friheten”. Och direkt förser USA:s myndigheter dem med alla dokument som de behöver. Så, vad gäller Basulto, till exempel, hade en av våra kamrater ”stulit” ett kubanskt flygplan. René (René González, en av de FEM) flög planet hit, och, så som det brukar vara, mottogs han som en hjälte. Han fick en massa uppmärksamhet, och han anslöt sig senare till Brothers to the Rescue. Hans uppgift var att samla information om denna organisation.

Så, som svar på din fråga, så kan jag säga att när vi utförde vår infiltration så utnyttjade vi just de privilegier som kubaner åtnjuter, när de anländer hit. Privilegier som erbjuds också flygplanskapare och sådana som riktat sitt vapen mot en pilots huvud.

Ett exempel: Leonel Matias, (1994 kapade han en båt på Kuba och dödade en marinofficer) som dödade en person på en båt, anlände hit med båten, med sitt vapen – och kroppen av den dödade hittades också. Och trots detta så blev det inga rättsliga följder för honom här i USA. De här människorna straffröföklaras med automatik. Så, genom att använda oss av dessa slags privilegier kunde vi, till en viss nivå, infiltrera de här organisationerna.

När jag nämner Brothers to the Rescue, kanske några tänker: ”Det är ju en humanitär organisation, som räddade människor som färdades på flottar (rafters)”. Nu var det så att när de begränsade sin aktivitet till att rädda människor på flottor, hade de inga problem med de kubanska myndigheterna. Dock, vad folk ibland glömmar är att José Basulto, organisationens ledare, har en lång meritlista ... Han tränades av CIA, och under 1960-talet infiltrerade han Kuba. 1962 kom han till Kuba i en snabb båt och avfyrade granater mot kusten, bland annat mot ett hotell. Men inte ens Basulto, med sin väl kända historia, hade några problem så länge han begränsade sig till att rädda människor på flottor (rafters, balseros). Dock, 1995 ingick USA och Kuba ett migrationsavtal som bland annat innebar att i fortsättningen skulle migranter som plockades upp på havet inte föras till USA utan återbördas till Kuba. Följden blev att folk slutade stödja Basulto och hans organisation ekonomiskt. Man sa: ”Varför ge pengar till Basultos organisation? När han tillkallar kustbevakningen, så blir ju följden att den bara återför dessa balseros till Kuba!”

Så när Basulto såg att hans affärer var i fara, då inledde han (1995) de där kränkningarna av det kubanska luftrummet, som ett sätt att få folk att fortsätta donera pengar. Vi lade fram detta under rättegången. Om nu medierna inte velat ägna detta mycket uppmärksamhet ... tja, de vill helt enkelt inte röra vid det. Det ligger inte i deras intresse. Jag talar om bolagsmedierna. Dokumenten finns, som visar att Basulto och Brothers to the Rescue provade ut egna vapenkonstruktioner med syftet att använda dem mot Kuba.

När Basulto vittnade vid vår rättegång (2001), så frågade vår advokat vad han avsåg att göra med alla dessa vapen. Det finns i rättegångsprotokollet, allt det där, men ingen verkar vilja ge det uppmärksamhet. Man fortsätter att tala om Brothers to the Rescue som om det handlade om en humanitär organisation. Man bortser från det som handlar om terrorism; liksom man bortser från att FBI också infiltrerat denna organisation. FBI hade en källa inom organisation, som gav dem information om vad som pågick. Varför skulle FBI infiltrera en humanitär organisation?

Saul Landau: Träffade du personligen någon av dessa, terrorister, som du kallar dem?

Gerardo Hernández: Nej. Jag såg några av dem. Men jag hade ingen kontakt med dem.

Några av oss (De Fem) anklagades för att vara illegala agenter. Jag själv hade en falsk identitet – Manuel Viramontez. Jag sammanställde information som de andra agenterna gav mig, de som verkade med sina riktiga identiteter. Som René González. Han behöll sitt eget namn. Han stal ett flygplan på Kuba. En sådan person kan räkna med att få förtroende inom en organisation här. Och kan komma den in på livet. Detta gällde inte mig. Jag hade inte ens en historia av det slaget. Min uppgift var att sammanställa informationen som de andra gav mig, och att sända den till Kuba.

Landau: Och under dagarna arbetade du som tecknare?

Hernández: Jag verkade som frilansare. Det var i alla fall min ”historia” (täckmantel). Jag gjorde en del illustrationer åt en tidning. Men det handlade bara om att hålla en fasad.

Landau: Så du ledde alltså dem som infiltrerat våldsinriktade grupper? Förklara hur du gjorde detta.

Hernández: Det är väl knappast lämpligt att ge för mycket detaljer, eller hur? Men rättegångsdokumenterna visar att vi hade agenter inom dessa (terroristiska) organisationer. Deras uppdrag var att skydda Kuba genom att skaffa en massa information rörande organisationernas terrorplaner.

Ett exempel: René ansluter sig till Brothers to the Rescue. Och han hör Basulto kommentera att de har ett vapen som är klart för testning i träskområdet Everglades. De skjuter med det, och det fungerar. Varpå de försöker bestämma ett mål på Kuba, för vapnet. Nå, jag uppmärksammas på detta, genom våra etablerade kommunikationssätt, till exempel genom en så kallad ”beeper”. Jag ringer honom, och med kodat språk så arrangerar vi ett möte. Under iakttagande av de mått och steg säkerheten kräver träffas vi, och han berättar för mig om testningen av det där vapnet.

Eller, ett annat exempel: Alpha 66 planerar en expedition med syftet att avfyra vapen mot den kubanska kusten eller att placera en bomb på i ett plan fullt med turister, under flygning från Centralamerika till Kuba. Jag hittar inte på det här. Jag skulle ha uppmanat dem att finna ut mer, under undvikande av onödiga risker. Sedan sände jag denna information till Kuba och Kuba skulle svara och säga till mig att göra det eller det, och söka information på det eller det sättet. Ja, så såg mitt jobb ut.

Landau: Beskriv vad som hände den där dagen som FBI arresterade dig.

Hernández: Det var en lördag (den 12 september 1998). Jag låg och sov. Klockan var närmare sex. Jag bodde i en liten enrummare. Sängen stod nära ytterdörren. Jag kommer ihåg att jag, fortfarande i sömnen, hörde hur någon försökte få upp låset. Så hörde jag ett brak, när de slog in dörren. Det var ett så kallat SWAT team. Nu satt jag upp i sängen och såg mig omringad av folk med maskingevär och hjälmar och allt sånt där som du kan se på bio. De arresterade mig, satte på mig handklovar och tittade mig i munnen. Jag gissar att de sett en del James Bond-filmer och kanske trodde att jag hade en cyanidkapsel i munnen. Så de kollade väl för att försäkra sig om att jag inte skulle kunna förgifta mig. Jag frågade dem om varför de arresterade mig. De svarade mig: ”Du vet varför”. Så satte de mig i en bil och körde mig till huvudkontoret för FBI i södra Florida, 163:e Avenyn, där i Miami. Och där började förhören.

Vi placerades i olika lokaler, var och en av oss. De satte på mig handklovar, fästade i väggen. Och började förhöra mig. Jag hade ”äran” att få besök av Hector Pesquera, som kom för att titta till mig. Han var chefen för FBI:s avdelning i Florida, och puertorican. Och min antagna identitet, Manuel Viramontez, var puertorican, också. Jag sa till honom att jag var från Puerto Rico, och så började han ställa en massa frågor om Puerto Rico. En massa olika slags frågor. Om vem som var guvernör det eller det året. Var jag bött. Vilken buss jag hade tagit för att komma till skolan. Och när han såg att jag kunde besvara alla de där frågorna, så blev han rejält upprörd. Han slog knytnäven i bordet och sa: ”Jag vet att du är kuban och du kommer att ruttna i fängelse, för Kuba kommer inte att bistå dig på något sätt”.

Därpå, och det gällde inte specifikt honom, började de andra som deltog i förhöret med olika trix. De sa till mig: ”Du vet hur den här branschen fungerar. Du vet att du är en illegal agent. Du vet vad som står i boken, att Kuba aldrig kommer att erkänna att de skickat hit dig med ett förfalskat pass. De kommer aldrig att kännas vid dig, så du kommer att lämnas att ruttna i fängelse. Det bästa du kan göra är att samarbeta med oss, och vi kan erbjuda dig allt du begär. Vi ger dig en ny identitet, och förser dig med ett nytt bankkonto.” De försökte få mig att

snacka skit om de andra. Och de sa: ”Här är telefonen. Ring ditt konsulat.” Strategier som syftade till att få mig att vackla. Det här hände oss alla fem. Senare tog de oss till häktet, Center of Federal Detention, och satte oss i isolering där (i ”the hole”).

Landau: För hur lång tid?

Hernández: 17 månader. De första fem månaderna var hårda för oss fem, förstås. De av oss som hade falsk identitet hade ingen vi kunde skriva till; och ingen skrev till oss; ingen hade vi som vi kunde ringa till. Ibland tilläts vi att telefonera. Vakterna öppnade den lilla luckan i dörren, och ställde telefonen där. ”Ska du inte ringa till någon? Din familj i Puerto Rico?”

”Nej”, svarade jag, ”jag ska inte ringa.”

”Men varför?” låtsades de undra. Det handlade om grymhet, för de visste att jag inte var puertorican. Ja, de där månaderna var svåra.

Landau: Beskriv ”the hole”.

Hernández: Det är lokaliteter som finns i alla fängelser. Där placeras fängslade av disciplinära skäl; eller av skyddsskäl, om de inte kan vara tillsammans med de andra fängslade. I Miami låg dessa celler på tolfte våningen. Cellerna är avsedda för två personer, men vi var ensamma i våra, isolerade under de första sex månaderna – utan någon kontakt. Senare tog våra advokater initiativ utifrån lagen, så vi kunde träffas parvis. Under de första sex månaderna i isoleringscellerna hade vi en dusch i cellen som vi kunde använda när som helst. Men när man använde den blev allt i cellen vått. 23 timmar om dygnet tillbringar du i cellen. Åt rekreation är en timme avsatt. I Miami betydde det att man fick gå till en något större cell, med en glugg genom vilken man kunde få en skymt av himlen. Du kunde se om det var dag eller natt, och dra i dig lite frisk luft. Det där var vad de kallade ”rekreation”. Men ofta avböjde vi, för det tog sådan tid med påsättning av handbojor, kroppsvisitering, undersökning av cellen och forslandet fram och tillbaks. Ibland satte de oss alla i den där cellen, och då kunde vi prata under den där timmen. Regimen var strikt. Fängslade som begick disciplinbrott straffades. Där satt vi 23, ibland 24, timmar varje dag; inom fyra trånga väggar, med ingenting att göra. För en människa är detta mycket svårt. Och många klarade det inte. Man kunde se dem börja förlora förståndet, och börja skrika.

Landau: Gjorde du något klandervärt?

Hernández: Nej, vi sändes dit redan från början. De sa att det var för att skydda oss från de andra häktade. Men enligt min mening handlade det mer om att försöka bryta ner oss. Eftersom skrämsel inte funkade så tänkte de väl: ”Nå, låt oss isolera dem under några månader, så kanske de skiftar sätt att se på saken”.

Det enda man fick läsa var bibeln. Och då var man tvungen att ansöka till en präst om att få göra detta. Jag gjorde en ansökan, så jag skulle få något att läsa. När de gav mig bibeln – jag vet inte om det är en tillfällighet eller inte – så fanns det några kort instuckna, bland annat ett med telefonnumret till FBI. Utifall jag hade glömt, eller hur? Som om: ”Nå, den här kommunistkillen frågar efter Bibeln ... han måste vara på väg att mjukna.”

Så tror jag att de tänkte, eller planerade.

Saul Landau: Sedan skickades du till fängelset i Lompoc (Kalifornien)

Gerardo Hernández: Ja, vi hade en juridisk strid för att komma ut ur ”the hole”, för att placeras bland de andra fångarna. Så kom rättegången, och efter den placerades vi på nytt i ”the hole”. Därpå, efter det att straffen utmätts, så skickades vi iväg till olika fängelser. Jag sändes till Lompoc 2003, och hamnade där i ”the box”. Isoleringsåtgärden drabbade oss alla fem, samma dag. Fortfarande är det höljt i dunkel varför detta skedde, eller vem som gav ordern. Lompoc var ett mycket gammalt fängelse, och förutom ”the hole” – dit de skickade sådana som attackerade vakterna eller satte eld på madrasser – fanns, för dem som bedömdes som omöjliga att korrigera, ”the box”. Som låg i källarplanet under ”the hole”; tio celler med dubbla dörrar. Där placerade de mig, i mina underkläder och barfota, under en månad. Jag visste inte om det var dag eller natt, för man hölls inlåst dygnets alla 24 timmar. Där fanns ingen timme för rekreation eller någonting. Från en läcka droppade avloppsvatten från cellen våningen ovanför. Varje gång personer där spolade sin toalett rann det smutsigt vatten ner för väggen i min cell.

Jag påtalade hälsoriskerna. Men de hade planerat att hålla oss isolerade på detta sätt under ett års tid, som en ”speciell administrativ åtgärd”. De hade varnat mig och sagt att jag inte skulle få ha några kontakter, ingenting. För att upprätta kommunikation med min advokat var jag tvungen att först lämna in ett brev. Jag tillverkade ett kuvert av en pappersbit, och förseglade det med tandkräm. Ingenting att läsa, ingenting att skriva med, ingenting! Det var en rejält jobbig månad. De (fängelseledningarna) sa oss att vi skulle hållas så i ett år, och när ett år gick mot sitt slut så skulle de pröva vårt fall; vilket betydde att vi skulle kunna bli kvarhållna i ”the box” hur länge som helst. När vakterna planerade att ta mig till ett badrum var det tre eller fyra som satte på mig handklovar. De andra cellerna hade sin yttre dörr öppen. Den inre dörren hade ett galler. Den yttre järndörren isolerade fången totalt. Den hölls öppen till de andra cellerna, så fångarna inte skulle bli helgalna. Men min var alltid stängd. När de tog mig till duschen, stängdes de andras dörrar, så att ingen av dem ens skulle kunna se mig – för en av reglerna var att jag inte fick ha

kontakt med någon. Jag hölls där en månad, utan att veta om det var dag eller natt, med skitvatten rinnande uteder väggen, barfota, med lyset på 24 timmar om dygnet; lyssnande till skrik från andra celler, från några som brutit ihop mentalt. En dag, det var en torsdag, presenterade några papper som jag skulle signera. Det handlade om att jag skulle stanna där ett år. Följande tisdag togs jag – utan förklaring, precis som när jag placerades där – ut från ”the box”. Vi fick sedan veta att många utanför fängelserna hade protesterat. Kongressmedlemmar hade ställt frågor om oss.

Landau: Vad anfördes som anledning till att du kastades i ”the box”?

Hernández: Anledning? Ingen. Vaktbefälet som förde mig dit frågade mig: ”Varför ska du till hålet?” Jag svarade: ”Och det ska du fråga mig? Du borde informera mig om varför.” När jag sedan frågade sa de: ”Order uppifrån.” Det råkade vara så att det här skedde en månad innan vi skulle presentera våra överklaganden till appellationsdomstolen, när vi som mest behövde kontakt med våra advokater. Vi (De Fem) skickades genom någon mystisk tillfällighet till hålet just då vi förberedde våra överklaganden.

Hur jag stod ut? Vi var väldigt medvetna om det breda stöd vi hade från människor utanför, som krävde rättvisa för oss. Det påverkade oss verkligen. Vi visste att Kuba protesterade, men att också vänner från runt om i världen, också i det här landet, på alla sätt verkade för att få oss fria. Vi kom ut från hålet, till slut. Protester hade förekommit i många länder, och framför fängelsemyndigheten *Bureau of Prisons*. Sådana aktioner ger oss verkligen styrka och hopp. Och du vet att du inte kan svika dina kamrater ... människor som inte sviker dig. Så tillbringar man hela dagarna med tankar som: ”Ingenting kan hända mig här inne, jag kan inte få en panikattack, ett nervöst sammanbrott, jag kan inte vika mig, inte ens det minsta, för alltför många därute skulle bli bestörta över mig.” Sådant skänker styrka.

Landau: Tänkte du på din familj?

Hernández: USA:s myndigheter har inte gett henne (Adriana Pérez, Gerardos fru) ett visum för att besöka mig ... under tio år. Att neka mig träffa min fru är en del i processen; förhören, uppmaningarna att begå förräderi, månader av isolering. Men FBI:s eller administrationens planer fungerade inte. Till en början tänkte de: ”Arrestera de där Castro-agenterna, hota dem och de kommer att kräla, för det här är det rikaste och bästa landet i världen; Kuba är ett fattigt land, en diktatur ...” Under de senaste 50 åren har de sagt till amerikanerna: ”Kuba är ett helvete ... men du får inte åka dit för att se själv.”

Amerikanerna är fria att göra en massa saker, men inte att resa 15 mil för att besöka det där landet, och kontrollera regeringens påståenden. De planerade för att få De Fem att byta sida, att sätta upp en fantastisk propagandashow; vi skulle fördöma allt de ville att vi skulle fördöma, ta avstånd från revolutionen; så som de gör med avhoppade idrottsmän och musiker. Allt de behöver säga är "Jag kom hit för jag sökte friheten." Regeringen här pressar ut ett maximum ur dem, därefter lämnas de åt glömskan. Så såg planen för oss ut, ungefär. Men den funkade inte. Som bestraffning ville de göra livet så svårt som möjligt, för oss. Under tio år. Fångar får använda e-mejl. Men jag får det inte. Jag får inte ens skicka e-mejl till min fru.

Landau: Vad hade Kuba gjort mot USA, som lett till 50 år av bestraffning?

Hernández: Kubas främsta "brott": Dess önskan att vara en suverän och oberoende nation. Historien går mer än 50 år tillbaka i tiden. Kuba var på väg att segra i kriget för oberoende, mot Spanien (1895-98). I den situationen sa USA: "Det här är inte bra för oss!" Plötsligt, och under mystiska omständigheter, exploderade USS Maine (i Havannas hamn), förevändningen för USA:s intervention för att besegra Spanien. Sedan placerade de det så kallade Platt-tillägget (som bland annat gav USA rätt att intervensera) i Kubas konstitution.

Och ändå längre tillbaks: Kuba, den mogna frukten, skulle falla i händerna på USA; Kuba tillhör USA:s bakgård. Denna lilla ö lider av olyckan att befinna sig bara 15 mil från det mäktigaste landet i världen. Kuba vägrar att vara USA:s spa och bordell, som på den gamla goda tiden då USA-flottister urinerade på statyn av José Martí. Den tiden lever i kubanernas minne. Kubas värsta brott är att vara fritt och suveränt ... att USA:s ambassadör inte kan diktera som han gjorde under ett halvt århundrade. Kom ihåg att de (USA-bolagen) ägde kasinona, industrierna, den bästa jorden; de ägde praktiskt taget hela landet. Detta tog slut 1959; något som de inte kan förlåta oss.

Landau: Du bestraffas som en symbol för "bristande respekt"?

Hernández: Ja, men det finns också en annan fundamental ingrediens, enligt min mening. FBI befann sig i en obekväm situation, för det hade blivit känt att man hade infiltrerat Brothers to the Rescue. Man hade använt Juan Pablo Roque (en annan kubansk agent). Han var deras agent. De betalade honom för att ge dem information. När detta kom ut, hamnade FBI i dålig dager bland högerextremisterna Miami. FBI såg sig om efter en syndabock, så de kunde säga: "Vi nöp de här fem skyldiga."

Landau: Vad hoppades Brothers to the Rescue uppnå genom rättegången mot er?

Hernández: I första hand ekonomisk vinning. Några av dem har legitima politiska åsikter och är patrioter på sina egna sätt, men många är engagerade av ekonomiska skäl. Anti-Castro-branschen är en mångmiljonindustri. Under 50 år har människor försörjt sig genom den; radiokommentatorer och ledare för 3500 organisationerna som suger åt sig pengar för att "uppnå frihet för Kuba"; eller samla donationer från äldre människor för att köpa vapen för "Kubas befrielse". Det föll inte Basulto in att flyga in över kubanskt luftrum så länge folk gav honom pengar för att patrullera vattnen utanför Florida. Han köpte några små plan för de där pengarna. När folk sluta skänka pengar ... varför skulle de ge pengar om kustbevakningen ändå sände tillbaka människor på flottor till Kuba ... så började Basulto fundera: "Jag får ta och hitta på något annat." Så började han med inflygningar över Kuba ... för att upprätthålla penningströmmen.

Dessutom, det är min åsikt, ville kanske Basulto, som är intelligent, provocera fram en allvarlig konflikt. De drömmer om dagen då US Army ska svepa bort de där revolutionärerna från planetens yta. Ur askan vill de bygga sitt Kuba; det Kuba de hade före revolutionen. Vad de själva inte märkt med ska US Army göra åt dem. Det är därför de kallar invasionen i Grisbukten för ett "förräderi". De trodde att US Army skulle backa upp dem vid Grisbukten. Enligt deras mening förråddes de av Kennedy. Så, jag tvivlar inte på att Basulto försökte skapa en internationell konflikt. Det hade ingen betydelse hur många kubaner eller unga amerikaner som skulle mista livet. Allt som betydde något var att de skulle få sitt land tillbaka, det de menar är deras land.

Landau: I Miami fanns ett rykte som sa att Basulto var kubansk agent. Allt han företog sig slutade i misslyckanden och katastrof.

Hernández: Det sista är sant, men det första ... jag betvivlar det. Det är bedrövligt att liv gick till spillo (vid nedskjutningen av Basultos plan i februari 1996), men jag försäkrar dig att Kuba gjorde allt för att förhindra det. De sände 16 diplomatiska noter genom officiella kanaler, med uppmaningar till USA att inte låta BTTR flyga in i kubanskt luftrum.

Saul Landau: Vad gjorde du i Afrika, i Angola?

Gerardo Hernández: Jag tjänstgjorde som andrabefäl i en spaningspluton. Först fick vi en grundutbildning. Sedan anslöts vi ti till olika förband, i olika delar av Angola. Jag placerades i Cabinda, i Tionde Pansarbrigadens elfte grupp. Vår löjtnant lämnade gruppen, så jag blev plutonchef under perioden fram till det att hans ersättare anlände. Vår uppgift var att rekognosera en del av

norra Angola, mycket nära gränsen till Kongo, ett område med blandning av djungel och öken. För att skydda våra trupper spanade vi i de omgivande områdena; för att upptäcka eventuella tecken på fientlig närvaro. Vi undersökte vägarna som användes för transporter till vår enhet.

Till exempel, vi använde en brunn för enhetens vattenförsörjning, och våra lastbilar trafikerade vägen dit. För att hindra att fienden från att lägga ut minor, patrullerade vi vägen för att lokalisera minor.

Jag var där från 1989 till 1990. I pressen har det stått att jag gjorde stridsuppdrag. Det är stor skillnad mellan stridsuppdrag (misión combativa) och aktiv strid (acción combativa). Spaningsplutonen fullgjorde sitt uppdrag utan att hamna i strid. Vi genomförde 64 stridsuppdrag, men jag blev aldrig indragen i någon strid. Trots att det handlade om slutfasen av det kubanska samarbetet med Angola så hade jag kamrater som råkade ut för fientliga minor.

Landau: Kan du säga något om hur det var att leva i Miami? Hur var det, i jämförelse med Havanna?

Hernández: Jag kommer från Havanna, från ett område mellan La Guinera och Vieja Linda. Skillnaderna är så många. Det första som nu dyker upp i minnet är de materiella skillnaderna. Men det som först slog mig var inte det materiella. Till exempel är det så att på Kuba lever folk med dörren öppen för grannarna, och man är bekant med praktiskt taget alla i området. Barnen kan vara ute och leka klockan åtta på kvällen. Det är bara att ropa in dem när det är dags att äta eller duscha. Man lever med vetskapen att ingen kommer att sälja knark till ungarna, eller kidnappa dem. I mitt hyreshus i Miami kände jag några av grannarna. Jag bodde där i flera år. Men folk har sina dörrar låsta. Boendemiljön är så olik. På Kuba är det så att ser du några föräldrar med ett barn, och även om du inte känner föräldrarna, så säger du: ”O, vilket vackert barn!” Och du klappar det på huvudet och lyfter upp det ... och detta är normalt. Men icke här. Du måste vara verkligen försiktig i sådana sammanhang här. Dessutom, i Miami finns särskilda bostadsområden där de flesta tillhör en särskild folkgrupp. Och folk säger till en: ”Var försiktig, promenera inte där; du ser vit ut, och där finns det gäng bland de svarta.”

Det chockade mig, för på Kuba lever vi helt blandade. En annan sak som jag noterade ... genom att ha läst kubansk historia, och genom mina föräldrars berättelser, känner jag till personer som Esteban Ventura, den ökände Batista-polisen och torteraren som kom till Miami efter revolutionens seger. Så, du promenerar på samma gator som de där männskorna i full frihet flanerat på. Många gånger hörde jag Orlando Bosh tala, och jag såg honom på nära håll. Med vetskapen att han var delaktig i ordern att placera en bomb i ett kubanskt flygplan. Med 73

dödade som följd (1976). Sådana erfarenheter ... ja, det är svårt att beskriva. Jag talar om mina egna, personliga erfarenheter. Men de andra fyra hade också mycket, om inte mer, erfarenheter.

Vi erfor samma saker. De var inte i samma ”hål” som jag, i Lompoc, men deras var lika illa, eller värre.

En liten detalj om Miami: i denna ”miljö” –präglad av fruktan och skrämsel, av profiterande, av den där utpressningen på temat ”ge mig pengar och vi ska största Castro”, som de (syftar på exilkubaner som Guillermo Novo och Pedro Remon, som använde sin ryktbarhet som våldsmän vid insamling av pengar; båda samarbetade med Luis Posada i försöket att lönnmörda Fidel Castro i Panama 1999) använde sig av – i denna miljö av moralisk bankrutt, så upptäckte jag många USA-kubaner (cubanoamericanos), innefattande dem som är födda här, och andra latinos också ... som kämpade för att Kuba och USA ska ha bättre relationer; en relation av ömsesidig respekt, utan intriger, förvirring och spänningar. Det slog mig verkligen, för jag vet att de riskerar sina liv när de verkar för detta.

Negrin (Eulalio, mördad av Omega 7 i New Jersey 1979) miste liver eftersom han motsatte sig dem. Replica Magazine (utgiven av Max Lesnik) motsatte sig den förhärskande hårda linjen, och Marazul, (ett charterbolag som flög till Kuba från Miami) fick liksom Replica sitt kontor sprängt av bomber. Alla bomber som drabbat folk; offer därför att de önskat ett förhållande mellan USA och Kuba mer präglat av respekt. Som att kubaner här ska kunna resa till Kuba och träffa sina familjer där. Det var som en stråle av hopp att veta att inte alla i Miami var fångade i den självgod motarbetande maffians atmosfär. Utan att också finns mycket bra folk också.

Landau: Hector Pesquera (FBI-chefen i Miami) förhörde dig. Vad tror du det var som drev honom?

Hernández: Jag vet inte om han eftersträvade befordran, eller någon annan fördel, kanske till och med ekonomisk vinning. Han har nu gått över till den privata sektorn. ”Ports and Airports Advisor”, tror jag. Jag vet att han eftersträvade gillande bland dem som kontrollerar ”Republiken Miami”. Som jag sa, FBI:s rykte var skamfilat i dessa kretsar, efter det där med Roque och Brothers to the Rescue.

Lyssnare som ringde in till deras radioprogram klagade: ”FBI har förrått oss!” ”De spionerade på BTTR!” Så jag tror att motivet delvis var att kasta åt vilddjuren en köttbit; för att göra dem glada. För att kunna säga: ”Kolla, ni har sagt att vi inte gjort någonting, men vi har fångat de här killarna!” Vad gäller Pesquera, enligt vad jag läst, så är det möjligt att hans egen övertygelse låg åt det rätt extrema hållet, sympatiserande med den exilkubanska maf-

fian. Så jag tror att han tyckte det var ett stort nöje. Och efter rättegången firade han och andra FBI-företrädare med Basulto, förenade i triumf. Så, det var inte så märkligt.

Landau: Spelade du en nyckelroll i samband med att Roque återvände? (Juan Pablo Roque, en kubansk före detta MIG-pilot, tog sig i hemlighet från Miami till Havanna den 23 februari 1996, dagen innan de två planen blev nedskjutna. Två dagar efter nedskjutningen framträdde han i kubansk TV och fördömde BTTR. Roque hade iscensatt sitt avhopp 1992 och rekryterades sedan av BTTR. Som han också gjorde flygningar åt. Roque hävdade att BTTR planerade att angripa militära baser på Kuba, att de tänkte smuggla in vapen till Kuba och att de hade planer på att spränga kraftledningarna i syfte att skada energiförsörjningen. FBI hade rekryterat Roque för information om BTR. Efter det att Roque dykt upp i Havanna beskyllde radioprogram i Miami FBI för kommunism och för att ha hyrt en kubansk agent till att infiltrera BTTR.)

Hernández: Ja, jag hade en roll i det där (i att i hemlighet få iväg Roque till Kuba). USA:s myndigheter ville visa att Roques återvändande var knutet till nedskjutningen av (BTTR:s) plan. Det är helt falskt. Det finns väl dokumenterat att Roques återvändande hade planerats (av den kubanska säkerhetstjänsten) under ett år innan det ägde rum. Ändock, förvirrig kring detta kvarstår. Åklagarsidan flyttade i bevisningen listigt vissa kommunikationer från bevisningen rörande Operation Venice ... Roques återvändande ... och fick dem att se ut som om de rörde Operation Scorpion, operationen som syftade till att stoppa kränkningar av Kubas luftrum.

Ett tydligt exempel är ett meddelande som jag sände som ett svar på en förfrågan från Kuba. Där säger jag att det var en ära för mig att ha bidragit, om än endast i mindre grad, i ett framgångsrikt arbete. Det framgår klart i dokumentationen att det handlar om Operation Venice, om Roque. Åklagarna använde det till att få det att framstå som att jag var inblandad i nedskjutningen, trots att de visste att det inte hade med Operation Scorpion att göra. Våra advokater visste detta, men tyvärr, på grund av hur det här systemet funkar, hade vi inte utrymme och tid för klargörande. Åklagarnas sammanblandning var avsiktlig och gjordes för att förunkla. Men vi har ännu inte kunnat klargöra detta, på grund av utrymmesbrist och begränsningar, begränsningar rörande allting. Jag hoppas att vi ska komma dit, då det här kan klargöras. Även om det egentligen inte är avgörande, för bortsett från denna förvirrande detalj, så står det ändå klart att jag inte hade med saken att göra. Men jag vill ändå inte ge mig på den där punkten, för det var inte på det viset. Nå, ja, jag spelade en roll i Roques återvändande.

Landau: Exakt vilken?

Hernández: Kuba ville ha Roque tillbaka, så att han skulle kunna offentligt avslöja den information han hade om BTTR; deras verkliga avsikter. Så att han skulle kunna förklara att det inte handlade om humanitär organisation, utan snarare en som var inblandad i planer som rörde vapen.

Men det drog ut på tiden, och av en händelse kom Roque att återvända (till Kuba) nästan samtidigt som nedskjutningen (24 februari 1996). Men det finns ett annat meddelande i bevismaterialet (från rättegången). Det visar att Kuba uppmanade Roque att återvända den 23 eller den 27 februari., för dessa dagar fanns resor till det ställe dit han först skulle ta sig. Och BTTR:s flygning ägde rum den 24 februari. Allt detta är klarlagt i bevisningen. Så, om Roques återvändande var knutet till nedskjutningen av planen, hur kunde de då säga åt honom att återvända den 27 februari? När alla visste att BTTR:s flygning skulle äga rum den 24 februari! Det här dokumentet vederlägger påståendet från dem som hävdar att det fanns ett samband mellan Roques återvändande och nedskjutningen. Men åklagarsidan vill inte röra vid detta, därför att det stör deras påhittade historia.

Det var så att Roques återvändande förutsatte en serie säkerhetsåtgärder, och det var där vi kom in för att göra vår del. Men jag kan försäkra dig om att operationen för att förflytta Roque inte hade någonting med nedskjutningen att göra. Det var en helt annan operation än den som rörde BTTR.

Saul Landau: Talade du med åklagarsidan?

Gerardo Hernández: Nej. Allting går genom våra advokater. Först talade jag med den offentlige försvararen. Han föreslog möjligheten att samarbeta med myndigheterna. Jag vet inte om han presenterade åklagarsidans idé eller inte. Men jag talde om för honom att om han ville fortsätta vara min advokat så skulle vi inte tala om den möjligheten i fortsättningen. Och han nämnde den aldrig mer. Även fast myndigheterna senare erbjöd så kallade förhandlingar om erkännande, vilket betydde att man skulle erkänna skuld och samarbeta. Vi avvisade alla sådana försök. Men vi hade aldrig direkt kontakt med åklagarsidan.

Landau: Fick du tankar på att samarbeta, för att fly undan den mardröm du har beskrivit?

Hernández: Kolla, vi har varit i fängelse i över tio år. Folk som känner till fallet har sagt till mig: ”Kuba måste ha betalat er mycket pengar för att göra det här!”. Jag skrattar alltid och säger: Om jag hade gjort det här för pengar så skulle jag inte vara här”. Därför att när man jobbar för pengar så jobbar man för den som erbjuder mest. Och Kuba skulle aldrig ha möjlighet att betala vad det här landet skulle kunna. Jag skulle ha accepterat deras

(USA:s) erbjudanden och besparat mig tio år bakom galler utan att se min fru. Många förstår inte; de som är uppväxta med att tänka att pengar betyder allt i livet.

Nej, tankar på förräderi hade jag aldrig. Det är så självklart att det blir svårt att förklara. Som revolutionär skulle det inte bara innebära självbedrägeri, utan förräderi mot ett helt land, mot min familj. Det skulle innebära att svika alla kubaner som under de över 100 åren sedan revolutionen 1868 gett sina liv för att Kuba skulle bli fritt, oberoende och självständigt. Det var klart från början: det jag gjorde var inte fel. Jag är ledsen för att ha behövt bryta mot några lagar, men det var för överordnade legitima syften och absolut nödvändigt.

Landau: En anklagelse emot dig: Förberedelse till spionage. Vilken bevisning hade USA:s regering?

Hernández: Inga. Jag är anklagad för att leda andra som var involverade i det (informationsinsamlande operationer). Ta Antonio (Guerrero, en av De Fem) som exempel. Antonio gick till en arbetsförmedling i Key West, där han bodde, för att söka jobb.

En kvinna på förmedlingen berättade för honom om ett rörmokarjobb, och han accepterade. Han sökte inte jobbet. Hon erbjöd honom det. Vi tog kvinnan i arbetsförmedlingen till rättegången (som vittne). Hon vittnade om att hon hade insisterat på att han skulle ta det jobbet. När han väl hade börjat arbeta där så informerade vi Kuba. Kuba sa: "Vi vet att det innan en USA-invasion av ett annat land, som Haiti och tidigare, så kan det ha funnits en ökning i resurser utplacerade på den basen. Till exempel så kan det finnas 12 plan en vanlig dag. Om ni ser 25 så meddela oss för att då är det något konstigt på gång".

Det var defensivt. Kuba ville känna till alla extraordinära skeenden där. Kom ihåg, det är den närmsta basen från Miami, där de här människorna (militanta exilkubaner) har så mycket inflytande. Och de drömmer om att USA:s armé ska eliminera alla revolutionärer från Kuba så att de kan återvända. Så Kuba har alltid haft det här intresset. Vid vissa tillfällen kunde Antonio säga: "Det är en dålig situation på basen; det finns många flyg, så här många åkte, så här många kom tillbaka". Det är uppenbart militär information. Men enligt lagen i USA så är det inte spionage. Vem som helst som åker längs med Route 1 (i södra Florida) kan se hur många flygplan det är. Offentlig information. Det finns omfattande prejudikat på att det inte är spionage.

Åklagarsidan sa: "Ni har rätt, det är inte spionage. Det är förberedelse för att genomföra spionage. Därför att en dag skulle Antonio ha velat ha till-

stånd så han kunde komma till en annan position med tillgång till hemlig information". Under alla dessa år (1993-1998) så hände aldrig det. Men de sa att det kunde ha hänt. Så de utökade åtalet och dömde honom. Det är troligtvis det enda fallet i USA där någon förklarats skyldig till "konspiration för att genomföra spionage" i en situation där personen inte haft någon som helst tillgång till hemlig information.

Landau: Angående att du skulle ha vetat om att Brothers to the Rescue skulle flyga den där dagen. Kände du till att Kubas flygvapen skulle attackera dem, och att attackera dem över internationellt vatten?

Hernández: Det är den andra åtalspunkten. Om du i processens inledning frågat åklagarna "Vilken roll hade han (Gerardo) för att det som inträffade skulle hända?", så hade de sagt: "Han skickade planer på flygrutterna". Senare blev det bevisat att jag inte skickade färdplanerna. FAA (federala flygadministrationen) skickade planerna. Men bortsett från det: vilken färdplan? Basulto hade gett en presskonferens och utannonserat att han skulle flyga den 24 februari.

Även våra egna advokater gjorde det här misstaget och sa "När du skickade information rörande färdplanen..." Nej, jag gjorde inte ens det. Jag sände absolut ingen information som rörde den flygningen. Dom sa det på grund av oaktsamhet, och även om det hade hänt så skulle det ha saknat all betydelse; men det hände inte ens. Den galna idén som åklagarsidan kom upp med var att jag inte bara visste att de (Kuba) skulle skjuta ner planen – jag visste inte det – utan att jag också visste att så skulle ske över internationellt vatten; att Kuba konspirerade, inte bara för att skjuta ner plan som invaderade kubanskt luftområde, utan för att göra det över internationellt vatten. Det är den mest absurda idé som någon någonsin kan komma på. Men rättegången hölls i Miami, och därför skulle jag komma att bli funnen skyldig till vilken anklagelse som helst.

Landau: Vem på Kuba kontrollerar den sortens attack, MIG-piloter eller folk på marken?

Hernández: Jag antar att det är kubanska flygförsvaret och ledningen för de beväpnade styrkorna – inklusive markradar och flygvapnet. Vad jag förstår Fidel Castro – och jag tror att Raul förklarade i detalj på kubansk TV, hur ordergivningen ägde rum. Jag har inte detaljerna eftersom det inträffade medan jag var här. Jag antar radarsystemet, flygvapnet och högsta ledningen arbetade gemensamt som en välsjord maskin.

Landau: Förutser du positiva steg gentemot Kuba och ert fall i och med valet av Obama?

Hernández: Ja. Obama hade i sin kampanj modet att säga att han kommer att vara villig att tala förutsättningslöst med Kuba. Tidigare hade det i Miami varit praktiskt taget politiskt självmord. Vem som än hade gjort så hade han vetat att han skulle förlora de kubanska rösterna i Florida. Men han sa det, och jag tror att allt som politiker i USA säger är övervägt. Så han kände till risken. Han vann utan att ha fått en majoritet av de kubanska rösterna. Så han är inte skyldig dem någonting. Han är intelligent och vet att 50 år av en felaktig politik gentemot Kuba inte har gett några resultat. Så jag väntar, utan övertro eller falska förhoppningar, att han kommer genomföra mer resonabla, rationella åtgärder gentemot Kuba – i båda ländernas intresse.

Angående mitt fall så förväntar jag mig inte att något ska hända. Min policy har alltid varit: förvänta det värsta, om något bra händer så är man tacksam för det. I vår situation – De Fems situation – kan man inte leva på falska förhoppningar och illusioner. Jag har livstid och jag är förberedd. Om någonting skulle förändras så välkomnar jag det, men jag kan inte tänka ”utifall att”. Psykologiskt så måste du vara förberedd på vad som kommer att hända, inte leva på illusioner.

Landau: Hur överlever du varje dag?

Hernández: Jag spenderar den mesta tiden med att läsa och skriva. Jag har en enorm och angenäm tragedi med korrespondensen. Vissa dagar får jag 60, 80 brev... rekordet är 119. Så tänk, bara att hinna läsa de breven är svårt. Dagarna går otroligt fort. Dom hjälper att hålla mitt sinne distraherat. Jag försöker läsa vad som publicerats om Kuba, att uppdatera mig inom mitt expertisområde, internationella relationer. Ibland frågar folk mig: ”Hur kan du läsa hela tiden?” Jag gillar det. Tyvärr kan jag inte besvara alla brev. Vissa blir till och med arga. Men det är omöjligt eftersom det är så många brev och inte tillräckligt med tid.

Landau: Har du något meddelande till Washington?

Hernandez: Ja. Om jag kunde så skulle jag säga: Om vi är skyldiga till någonting så är det bara att vi gjort samma sak som många amerikanska patrioter gör just nu, de i Tora Bora-bergen som letar information om Al Qaida så att det som ägde rum den 9/11 aldrig återupprepas.

Jag är säker på att de människorna ses som patrioter här. Det är exakt vad vi gjorde här: vi samlade information i Florida för att förhindra terroraktioner

mot Kuba. Terrorism mot Kuba är ingen abstraktion. De som har dött på grund av de aktionerna har för och efternamn; aktioner som obesträffade planerades här på USA:s territorium. Vårt enda brott var det som begås av unga amerikaner som idag får medaljer för det. Så det är paradoxalt: ett land som för ett krig mot terrorismen härbärgerar terrorister (i Florida), skyddar dem som lagt bomber på plan som dödat dussintals människor (Luis Posada och Orlando Bosch); och de glorifieras för att ha gjort detta.

Jag skulle också vilja att USA förstår detta: Kuba är ett fritt och självständigt land. Det har rätt att välja sin egen väg, att bygga sin egen framtid, sitt eget system. Gilla det eller inte, vi kubaner är de som kommer att välja vad vi kommer att fixa, vad som måste ändras, vad som ska göras annorlunda och hur vi ska bygga vårt samhälle. Om vi hade haft den nödvändiga freden för att bygga vårt sociala system, så som vi alltid har drömt om, så skulle saker och ting vara annorlunda idag. Vi skulle ha avancerat mycket mer. Tyvärr har vi inte haft den fred som behövs för att vara kapabla att göra det. Jag hoppas att den dagen kommer då USA kommer att förstå att vår ö, liten och bara 15 mil bort, har rätten att välja sitt eget öde. Jag tror att den dag kommer då de amerikanska och kubanska folken kommer att känna sig närmare förbundna, i ett förhållande byggt på ömsesidig respekt.

Saul Landau är medlem av Institute for Policy Studies och gör en film (med Jack Willis) om De Fem. Hans andra filmer finns tillgängliga genom roundworldproductions@gmail.com.

Amnesty International's rapport
oktober 2010
Adresserad till USA:s regering och
justitieminister Eric Holder

USA

The case of the 'Cuban Five'

Amnesty International is a global movement of 2.2 million people in more than 150 countries and territories, who campaign on human rights. Our vision is for every person to enjoy all the rights enshrined in the Universal Declaration of Human Rights and other international human rights instruments. We research, campaign, advocate and mobilize to end abuses of human rights. Amnesty International is independent of any government, political ideology, economic interest or religion. Our work is largely financed by contributions from our membership and donations

Amnesty International Publications
First published in 2010 by
Amnesty International Publications
International Secretariat
Peter Benenson House
1 Easton Street
London WC1X 0DW
United Kingdom
www.amnesty.org

© Copyright Amnesty International Publications 2008

AI index: AMR 51/093/2010

Original Language: English

Printed by Amnesty International, International Secretariat,
United Kingdom

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publishers.

Background and history of the case

This report describes Amnesty International's concerns about the fairness of the trial of five men imprisoned in the USA since 1998 on charges related to their activities as intelligence agents for the Cuban government. The men, known as the Cuban Five, are Cuban nationals Fernando González (aka Ruben Campa), Gerardo Hernández and Ramón Labañino (aka Luis Medina), and US nationals Antonio Guerrero and René González. All are serving long prison sentences in US federal prisons.

The five are reported to have been among a group of intelligence agents known as the Wasp Network (La Red Avispa), headed by Cuba's Directorate of

Intelligence, which infiltrated Cuban-American groups in Florida who support regime change in

Cuba. They were arrested in September 1998 and charged with conspiring to act as unregistered agents of the Republic of Cuba, and related offences. At their trial, the US government alleged that, as well as monitoring anti-Castro groups, the Wasp network reported to Cuba about the operation of US military facilities, including the Key West Naval Air Station in Florida, where one of the five was employed as a labourer. Two of the five were alleged to have supervised attempts by other agents to penetrate the Miami facility of Southern Command, which oversees operations of US military forces in Latin America and the Caribbean.¹

After a lengthy pre-trial detention, and a jury trial before the federal district court in Miami, Florida, lasting nearly seven months, the five were convicted in June 2001 on a combined total of 26 counts. These included acting and conspiring to act as unregistered agents of a foreign government; fraud and misuse of identity documents; and, in the case of three of the accused, conspiracy to gather and transmit national defence information. The men were sentenced in December 2001 to prison terms ranging from 15 years to life. As well as being sentenced to life imprisonment for conspiracy to gather and transmit national defence information, Gerardo Hernández received a second life prison sentence for conspiracy to murder. This was based on his alleged role in the shooting down by Cuba of two planes operated by the US anti-Castro organization "Brothers to the Rescue" (BTTR), in 1996, in which four people died.

The defendants have not denied acting as unregistered agents for the Cuban government. However, they have denied the most serious charges against them and contend that their role was to focus on Cuban exile groups responsible for hostile acts against Cuba, and visible signs of US military action towards Cuba, rather than to breach US national security.² No evidence was presented against them at trial to show that the accused had actually handled or transmitted a single classified document or piece of information, although the US government contended that this was their intention.

¹ US Court of Appeals for the Eleventh Circuit, D. C. Docket No. 98-00721-CR-JAP, 4 June 2008 (referred to hereafter as 11th Circuit Court of Appeals decision, 4 June 2008).
The Case of the 'Cuban Five'

Amnesty International October 2010 AI index: AMR 51/093/2010

² Exile groups monitored by the agents included Miami-based extremist organizations such as Alpha 66, suspected of planning and carrying out bombings and explosions against tourist targets in Cuba and organizing arms shipments to Cuba.

In August 2005, a three-judge panel of the US Court of Appeals for 11th Circuit unanimously overturned the convictions of the five on finding that pervasive community prejudice against the Castro government in the trial venue of Miami-

Dade County merged with other factors to prejudice their right to a fair trial. The court ordered a new trial outside Miami. The decision was appealed by the US government and subsequently reversed in August 2006 by the full (en banc) Court of Appeal, by a 10-2 majority.³

In June 2008, a three-judge panel of the 11th Circuit Court of Appeals ruled on other grounds of appeal which had been pending in the case. It upheld the convictions in all five cases but vacated part of the sentences imposed on three of the defendants on finding that they had been wrongly enhanced under federal sentencing guidelines. The decision vacated the life sentences imposed on Ramón Labañino and Antonio Guerrero for conspiracy to gather and transmit national defence information, as no top secret information had in fact been gathered or transmitted. Ramón Labañino was subsequently resentenced to 30 years on that charge and Antonio Guerrero to 21 years and 10 months, both to be served concurrently with sentences on other counts. Fernando González had his sentence reduced from 19 years to 17 years and nine months, on the ground that the portion of his original sentence imposed for identity fraud had been set too high.

The court found that Gerardo Hernández's life sentence for conspiracy to gather and transmit national defence information had also been wrongly enhanced on the same grounds as in Labañino and Guerrero's cases. However, it declined to remand him for resentencing on the ground that, as he was already serving a life sentence for conspiracy to murder, any error in the recalculation of his sentence on the other charge was "irrelevant to the time he will serve in prison".⁴ Gerardo Hernández is the only one of the five still serving life in prison. He is serving two terms of life imprisonment, plus 15 years, to be served concurrently.

The June 2008 decision to uphold the convictions was not unanimous. One of the three judges, Judge Kravitz, dissented from the decision to uphold the conspiracy to murder conviction in the case of Gerardo Hernández on the ground that, in her view,

³ One of the three judges in the earlier panel decision had since retired and had been replaced by another judge (see note 19, below).

⁴ 11th Circuit Court of Appeal ruling, 4 June 2008, page 81. The Case of the 'Cuban Five'
AI index: AMR 51/093/2010 Amnesty International October 2010

the government had failed to prove beyond a reasonable doubt that he had entered into an agreement to shoot down the BTTR planes in international airspace and kill the occupants.

Judge Birch concurred with the court's opinion on all matters before it, while admitting that the issue raised in the conspiracy to murder conviction "presents a very close case". He also took the opportunity to reiterate his opinion (set out in his dissent to the en banc appeal court's August 2006 decision on the trial venue) that "the motion for change of venue should have been granted", stating that the defendants "were subjected to such a degree of harm based upon demonstrated pervasive community prejudice that their convictions should have been reversed".⁵

In June 2009 the US Supreme Court denied a petition for leave to appeal against the convictions of the five without giving reasons. In June 2010, lawyers for the five filed a further motion in the district (trial) court, seeking habeas corpus relief on the basis of new issues. These include a claim of ineffective assistance of counsel in the case of Gerardo Hernández, and new evidence of alleged government misconduct in the case. The latter claim is based on newly discovered evidence that journalists who had written prejudicial articles in Miami against Cuba at the time of the trial were paid employees of the US government as part of their work for anti-Castro media outlets, Radio Marti and TV

Marti. A hearing on these issues had not yet taken place at the time of writing.

The United Nations (UN) Working Group on Arbitrary Detentions

In May 2005, the UN Working Group on Arbitrary Detention adopted an opinion on the case in which it concluded that US government had failed to guarantee the Cuban five a fair trial under Article 14 of the International Covenant on Civil and

Political Rights (ICCPR), a treaty the USA has ratified. While noting that the case was still pending before the US appeal courts, The Working Group stated that its findings were made on the basis of the facts and circumstances described, the responses received from the US government and further comments by the complaint's source.⁶

⁵ 11th Circuit Court of Appeal decision, 4 June 2008, page 83.

⁶ Opinion No. 19/2005 (United States of America) E/CN.4/2006/7/Add.1. In its opinion, the Working Group welcomed the cooperation of the US government and its timely responses to the complaint. The Case of the 'Cuban Five'

The Working Group based its opinion on three factors, including the prejudicial impact of holding the trial in Miami. It also found that keeping the defendants in solitary confinement for part of their lengthy pre-trial detention, during which they allegedly had limited access to their attorneys and to evidence, and classifying all documents in the case as “secret”, weakened the possibilities of an adequate defence and “undermined the equal balance between the prosecution and the defense”. Taking into account the severe sentences imposed, the Working Group concluded that the factors cited above, “combined together, are of such gravity that they confer the deprivation of liberty of these five persons an arbitrary character”.⁷

It called on the government to adopt the necessary steps to remedy the situation.

The US government responded to the opinion by letter dated 6 September 2005, expressing its disappointment that the Working Group had issued its opinion while the matter was under active judicial review and pending appeal in the United States at that time. In reporting on the response in its annual report, the Working Group noted that the doctrine of exhaustion of domestic remedy did not apply as a criterion for the admissibility of its communications to governments when investigating cases of alleged arbitrary deprivation of liberty.⁸

Summary of Amnesty International’s concerns

Amnesty International takes no position on whether the Cuban Five are guilty or innocent of the charges for which they have been convicted. However, having reviewed the case extensively over a number of years, the organization believes that there are serious doubts about the fairness and impartiality of their trial which have not been resolved on appeal.

Amnesty International’s concerns are based on a combination of factors. A central, underlying concern relates to the fairness of holding the trial in Miami, given the pervasive community hostility toward the Cuban government in the area and media and other events which took place before and during the trial. There is evidence to suggest that these factors made it impossible to ensure a wholly impartial jury, despite the efforts of the trial judge in this regard.⁹ The right to a trial by a competent,

independent and impartial tribunal is guaranteed under Article 10 of the Universal Declaration of Human Rights (UDHR) and Article 14 of the ICCPR, and is fundamental to the right to a fair trial. In order for such a right to be guaranteed, every trial must not only be fair but be seen to be fair.¹⁰ As described in more detail below, there is serious doubt that this principle was fulfilled in this case. Amnesty International is concerned that the Supreme Court declined to hear the appeal on this and several other key issues in the case, despite the fact that judicial opinion in the lower courts has been deeply divided.

Amnesty International also shares the concern of the Working Group against Arbitrary Detention that the conditions under which the defence attorneys were allowed access to their clients, and to evidence, during pre-trial investigations may have undermined the fundamental principle of “equality of arms” and the right of every defendant to have adequate facilities for the preparation of their defence.

Although these issues were not grounds of appeal¹¹, it is one factor among others which raises concern about the overall fairness with which the defendants have been treated.

Amnesty International is further concerned about the strength of the evidence on which Gerardo Hernández was convicted of conspiracy to murder: an issue which was a ground of appeal to the US Supreme Court and which the court declined to review. Although Amnesty International is not in a position to second-guess the facts on which the jury reached its verdict, it believes that there are questions as to whether the government discharged its burden of proof that Hernández planned a shoot-down of BTTR planes in international airspace, and thus within US jurisdiction, which was a necessary element of the charge against him. One essential

Amnesty International October 2010 AI index: AMR 51/093/2010

⁷ E/CN.4/2006/7/Add.1, p.99.

⁸ Annual report of the Working Group on Arbitrary Detention, E/CN.4/2006/7, 12 December 2005 (<http://www2.ohchr.org/english/issues/detention/annual.htm>).

⁹ The judge’s efforts to empanel a neutral jury and to protect jurors from media intrusion and other measures are referred to below, under 2 (1).

¹⁰ Human Rights Committee, General Comment No.32, Article 14: Right to equality before courts and tribunals and to a fair trial, U.N.Doc. CCPR/C/GC/32 (2007), III, paragraph 7.

The Case of the ‘Cuban Five’

AI index: AMR 51/093/2010 Amnesty International October 2010

¹¹ Only one ground of appeal related to access to evidence; this concerned a pre-trial ex parte hearing at which the prosecutor sought to withhold certain documents under the Classified Information Procedures Act. The appeal court held that the trial court had not erred in holding such a hearing under the Act noting that any information withheld must be replaced with redacted documents which the defence could examine and seek a further hearing to compel discovery if necessary. No classified information was presented as evidence by the prosecution at trial.

guarantee of a fair trial is that a person charged with a criminal offence must be presumed innocent until the charge has been proved beyond a reasonable doubt. The UN Human Rights Committee (the ICCPR treaty monitoring body) has noted that, “Deviating from fundamental principles of fair trial, including the presumption of innocence, is prohibited at all times.”¹²

Given these concerns, and the lengthy sentences imposed, should further legal appeals on these issues be exhausted or carry little prospect of relief, Amnesty International calls on the US government to review the case and to take appropriate action to remedy any injustice.

Ban on visits with wives of two of the prisoners

For several years, Amnesty International has raised concern about the US government’s denial of visas to allow the Cuban wives of Gerardo Hernández and René González to visit them in prison. Adriana Pérez has not seen her husband,

Gerardo Hernández, since his arrest in 1998. Olga Salanueva, the wife of René González, has not seen her husband since the eve of his trial in November 2000.

The US government has denied the visits on foreign policy and national security grounds, including, reportedly, on the alleged ground that the women were associated with the Wasp Network. Neither of the women has been charged with any crime in the USA and Olga Salanueva, who was a lawful permanent resident in the USA at the time of her husband’s arrest, continued to live legally in the USA for two and a half years during pre-trial proceedings against her husband. She alleges that he was offered a plea bargain in which she would have been allowed to remain in the USA if he pleaded guilty; he refused and she was deported in November

2000 and is now deemed permanently ineligible to enter the USA.

Both women have made repeated applications to the US government for temporary visas to allow them to visit their husbands, with undertakings to abide by any security conditions deemed necessary. Their applications have been turned down, with the

US authorities at times giving different grounds for the refusal of visas, citing various sections of immigration, national security and border protection legislation. No detailed reasons have been provided to either of the women for the continued denial of visas. At one point, in 2002, Adriana Pérez was actually granted a visa but was detained for 11 hours at Houston airport, after which her visa was revoked and she was refused entry to the USA.

Amnesty International has repeatedly expressed concern to the US government that the blanket, and apparently permanent, bar on the men receiving visits from their wives, without due consideration of any conditions that might make such visits possible, is unnecessarily punitive and contrary to standards for the humane treatment of prisoners and states’ obligation to protect family life. This is of special concern given the long prison sentences imposed, including the double life sentence in the case of Gerardo Hernández. Amnesty International continues to urge the government to grant the wives temporary visas on humanitarian grounds, under conditions that would meet security concerns. Visas have been granted for other relatives in Cuba to visit the five prisoners occasionally, although there have reportedly been delays or difficulties at times. According to court documents, all of the five men have exemplary behavioural records in prison.

Concerns raised by other organizations

The petition for a Writ of Certiorari (leave to appeal) to the US Supreme Court was supported by amicus curiae briefs submitted on behalf of numerous organizations and individuals, including 10 Nobel prize winners, the bar associations of various countries and other legal bodies, including the International Association of Democratic Lawyers, the Ibero-American Federation of Ombudsmen, the

International Federation of Human Rights and the National Jury Project offices of California, Minnesota, New Jersey and New York. Most of the amicus briefs focused their concerns on the right of criminal defendants to an impartial jury and the prejudicial impact of the trial venue in this regard. Several of the briefs made specific mention of the operation of anti-Castro groups in Miami in the decade before the trial and the numerous hostile actions and attacks on individuals and organizations seen as pro-Cuban, and to pressures experienced by members of the jury at certain points during the proceedings (see panel decision, below).

Further discussion of fair trial concerns

¹² Human Rights Committee, General Comment No.32 on Article 14 of the ICCPR, I, para.4. The Case of the ‘Cuban Five’ Amnesty International October 2010 AI index: AMR 51/093/2010

Trial venues

Miami is home to the largest Cuban exile population in the USA and there is no doubt that the trial took place in a venire where there was substantial, even uniquely extensive, community hostility to the Cuban government, then led by Fidel Castro. There were also strong local connections to the Brothers to the Rescue organization, the deaths of four of whose members formed a key part of the prosecution's case.¹³ Both before, during and after the trial, the defendants sought to have the trial moved to Fort Lauderdale, less than 30 miles away, in motions which were denied by the district court.

Motions for change of venue

The first motion for a change of venue, filed before trial in January 2000, introduced evidence from a poll showing bias in the venire, not only among

Hispanic respondents but also the wider community, against anyone allegedly associated with the Cuban government. The motion also introduced evidence of the wealth of pre-trial publicity about the case as well as numerous articles documenting decades of general anti-Castro sentiment in Miami. The latter described a history of violence and threats by anti-Castro groups based in Miami against businesses and others perceived to be pro-Cuban, which, it was argued, along with general community sentiment, could put pressure on jurors and make them nervous about entering a not-guilty verdict. It also cited the impact on the community of the Elián González case, which had led to massive anti-Cuba protests in the months leading to the trial.¹⁴ The US government responded that the Miami community was diverse and heterogeneous, and immune from the influences that would preclude a fair trial.¹⁵ The trial court dismissed the motions for change of venue, stating that it could explore any potential bias at voir dire¹⁶ examination and carefully instruct jurors during the trial.

¹³ As noted in the petition for certiorari to the Supreme Court, memorials had been erected to the victims in Miami and streets renamed after them.

¹⁴ Elián González was a 6-year-old Cuban boy who was the sole survivor of a group of rafters, among them his mother, who drowned while trying to reach the USA in November 1999. He was rescued and taken into the USA where relatives in Miami sought custody but he was eventually returned by the US government to Cuba in the custody of his Cuban father in June 2000. There were massive protests in Miami against his return.

¹⁵ The issues presented in the motions for change of venue were summarized in detail in the 11th Circuit Court of Appeal ruling No. 01-17176, 9 August 2005 (panel decision) pages 11-22.

¹⁶ The voir dire is the preliminary stage of a jury trial under the US legal system, where questions are put to prospective jurors by attorneys and the court to determine their suitability to sit on the jury. A juror may be dismissed "for cause" such as

During the voir dire, the defence used their peremptory challenges to remove all Cuban Americans from the jury and the final jury was empanelled without objection.

However, motions for a mistrial and change of venue were renewed twice during the trial, based on community events and further publicity about the case after the trial opened (see 11th circuit panel decision, below). Although the motions were denied, the trial judge had to take action to protect the jurors from unwarranted media scrutiny on several occasions. During the voir dire and the main trial, jurors were filmed or approached by the media and some complained of feeling pressurized, causing the judge to modify their arrangements for leaving and entering the courthouse. During deliberations, jurors again complained about media intrusion, including being photographed walking to their cars and having their license plates filmed; further arrangements were made by the judge to protect their privacy by arranging private entrance to the court and transportation to their vehicles.

In August 2001, two months after their convictions, the defendants moved for a new trial and change of venue in the interests of justice, arguing that fears of presumed prejudice remained despite the district court's efforts to empanel a neutral jury. It was asserted that the jury's failure to ask a single question and its relatively speedy verdicts after only five days of deliberation following a lengthy, complex trial, also suggested that it was subject to pressure and prejudice. The district court again denied the motions, citing the measures it had taken to ensure a fair trial.¹⁷

In November 2002, the defendants filed a further motion for a new trial in the interests of justice, citing newly discovered evidence. The motion argued, among other things, that the government's position opposing a change of venue was contradicted by the position it had subsequently taken in *Ramirez v Ashcroft*. This was an action brought against the US government by a Hispanic employee of the US immigration service, alleging that he had been subjected to retaliation and intimidation by

bias; in addition attorneys for both sides are allowed a set number of "peremptory" challenges that can be used to dismiss a juror for any or no reason.

The Case of the 'Cuban Five'

Amnesty International October 2010 AI index: AMR 51/093/2010

¹⁷ These were the voir dire, measures to protect jurors from media intrusion, instructions to jurors not to read the news, and instructions during the summation. As the 11th Circuit en banc ruling noted, the district court further found that the jury's "prompt, inquiry-free verdict at most was speculative, circumstantial evidence of the venue's impact on the jury" (11th Circuit Court of Appeals decision, 9 August 2006, at page 36).

colleagues due to the government's removal of Elián González to Cuba. In court documents, the government stated that "it will be virtually impossible to ensure that the defendants will receive a fair trial if the trial is held in Miami-Dade County."¹⁸ It submitted that a move to the Fort Lauderdale division courthouse would be sufficient, noting that all the demonstrations which took place around the Elián González affair took place in Miami and that "as you move the case out of Miami Dade you have less likelihood there are going to be deep-seated ... prejudices in the case".¹⁹

The motion also presented evidence from Human Rights Watch reports of harassment and intimidation of Miami Cuban exiles expressing moderate political views about Cuba, and information from two further independent surveys supporting the earlier poll finding of entrenched community bias against Cuba.²⁰ One study's author concluded that "the possibility of selecting twelve citizens of Miami-Dade County who can be impartial in a case involving acknowledged agents of the Cuban government is virtually zero ... even if the jury were composed entirely of non-Cubans, as it was in this case."²¹

The district court denied the motion, finding that the situation in Ramirez differed from the facts in the case of the Cuban five and was not new evidence; it declined to consider the exhibits in support of the original poll and other evidence of anti-Cuban bias in the venire because it found that this had not been filed on a timely basis.

Appeals on trial venue issue and related concerns

¹⁸ 11th Circuit Court of Appeal decision, 9 August 2005, 68-71, citing motion for change of venue R15-1636.

¹⁹ Ibid, at 71.

²⁰ The district court had faulted the original poll by Florida International University Professor Gary Patrick Moran, which had been submitted as an exhibit in the pre-trial motion for a change of venue, as lacking scientific rigour. The new supporting evidence included an affidavit by Professor Moran explaining his research as well as two further independent studies and surveys.

The Case of the 'Cuban Five'

AI index: AMR 51/093/2010 Amnesty International October 2010

²¹ 11th Circuit Court of Appeal decision, 9 August 2005, p. 74, citing study by Dr Lisandro Pérez, Florida International University Professor of Sociology and Director of the Cuban Research Institute.

The case was appealed to the 11th Circuit Court of Appeal, and in August 2005 a three-judge panel ruled unanimously that the defendants were denied a fair trial, based on the convergence of publicity before and during the trial, pervasive community prejudice and improper remarks by the prosecution in its closing arguments. The government appealed and, despite this being unusual in a case where a panel decision is unanimous, the full en banc appeals court decided to rehear the appeal.

In a 10-2 majority decision given in August 2006, the en banc court reversed the panel's decision, affirming the district court's denial of the defendants' motions for a change of venue and for a new trial.²² The en banc majority held that the trial court's efforts to empanel a neutral jury through an extensive voir dire and to protect jurors from media intrusion, as well as its instructions to the jury (including on the presumption of innocence), sufficiently addressed all claims of presumed prejudice.

However, the en banc court applied a narrower standard of review than the panel, largely disregarding events outside the courtroom and assessing for evidentiary value only publicity relating directly to the case against the five. It disregarded entirely the evidence of general anti-Castro sentiment in the Miami area, finding that the test of prejudice in this case was more thoroughly evaluated through the voir dire, and deferring to the trial judge's judgment in assessing juror credibility and impartiality. The panel, in contrast, took into account the "totality of the circumstances" surrounding the case, including events both inside and outside the courtroom. While acknowledging the trial judge's efforts to ensure an impartial jury in the case, it found that empanelling such a jury in Miami was an "unreasonable probability".

Amnesty International has reviewed the appeal court judgements and briefs of both parties. The organization believes that the wider issues considered by the 11th Circuit panel raise disturbing questions about the fairness of holding the trial in Miami which, in Amnesty International's view, are not dispelled by the en banc ruling.

The panel took into account evidence of pre-trial publicity and general anti-Castro feeling among the wider community within the venire. It found the

²² US Court of Appeals 11th Circuit decision 9 August 2006, Case No. 01-17176. Judge Oakes, who had been one of the three judges sitting on the panel, had since retired and been replaced as an 11th Circuit appeal judge by Judge Pryor, a conservative whose appointment by President Bush had been controversial. Like the panel's August 2005 ruling, the en banc decision ruled only on the motion for a new trial in a changed venue; it remanded the remaining issues which had been raised on appeal to the 11th Circuit panel for consideration.

The Case of the 'Cuban Five'

Amnesty International October 2010 AI index: AMR 51/093/2010

evidence submitted in support of the motions for change of venue on this ground to be “massive”.²³ It also noted that the voir dire showed the extent of potential bias among the venire-persons. Many of the potential jurors had personal contact with the BTTR victims and two had attended funerals of the victims; some were excused through clear bias and many because they expressed fear for their safety or standing in the community if they acquitted. Others said they held negative beliefs about Castro and the Cuban regime, but could set these aside; as the petition for certiorari to the US Supreme Court subsequently noted, three of the latter ended up on the jury, with one the foreman.

The panel decision also considered media events before and during the trial, including the impact of the publicity surrounding the Elián González case in the months preceding the trial; a press conference on the first day of the voir dire by BTTR victims’ families on the steps of the court-house; and “commemorative flights” and public ceremonies which took place during the trial itself, on 24 February 2001, to mark the fifth anniversary of the downing of the BTTR planes, along with media reporting of these events. Although the trial judge repeatedly admonished the jurors – who went home every night – not to read or watch the news or discuss the case, they were not completely insulated from events.²⁴ As noted above, some jurors complained about pressure as television cameras were focused

on them at key stages during the proceedings, including at the start of deliberations.

The appeals panel then widened its consideration to look at whether the combined effect of the publicity with the prosecution’s closing arguments “operating together deprived the [defendants] of a fair trial”. The panel noted the many improper and misleading statements by the prosecution throughout the trial, and in particular during closing arguments, which could have influenced the jury and led them to fear that acquitting the defendants would harm the US and/or support Cuba. These included statements that the defendants were “bent on destroying the United States”; that the Cuban government had a “huge stake” in the outcome; unsubstantiated references to the defendants sponsoring book bombs; misquoting the defence counsel as stating that the downing of the BTTR plane was the “final solution”; and emphasizing that the de-

fendants were arguing their case at the expense of the American taxpayer. Although the judge sustained most of the defence objections during the prosecution’s closing arguments – a factor the en banc court took into account in ruling that the defendants had failed to prove prejudicial effect – she did not issue specific instructions but reminded the jury only in general terms in her summing up that the statements by the attorneys were not evidence to be considered. The defence claimed that this was insufficient to undo any damage.²⁵

The panel agreed and concluded that a new trial was mandated by the “perfect storm created when the surge of pervasive community sentiment, and extensive publicity both before and during the trial, merged with the improper prosecutorial references”.²⁶

Amnesty International believes that the circumstances outlined above raise serious doubts whether the international standard requiring that a trial should not only be fair, but be seen to be fair, was met. Article 14(1) of the International Covenant on

Civil and Political Rights, which the USA has ratified, states that, in the determination of any criminal charge against an individual “everyone shall be entitled to a fair and public hearing by a competent, independent and impartial tribunal established by law”. The Human Rights Committee has stressed that this is “an absolute right that is not subject to any exception”.²⁷ The Committee has noted that the requirement of impartiality has two aspects, that judges must not be influenced by bias or improperly remote the interests of one side over another and, secondly, “the tribunal must also appear to a reasonable observer to be impartial”.²⁸

Amnesty International notes that the request by the defendants for a change of venue was a modest one: to move the trial to a location (Fort Lauderdale) only 24 miles away. The organization is not aware of any obstacles that would have prevented moving

²³ 23 11th Circuit Court of Appeals panel decision, 9 August 2005, p 13.

²⁴ In one instance a Miami Herald article about the case was found in the jury room – the judge did not find this sufficient reason to stop the trial, ruling that the issue was not whether the jurors were exposed to publicity but whether they had formed an opinion on the basis of it.

The Case of the ‘Cuban Five’

AI index: AMR 51/093/2010 Amnesty International October 2010

²⁵ The prosecution’s closing arguments came after the defence, and there was no chance for rebuttal at this stage. A senior counsel representing the prisoners on appeal told Amnesty International that the judge had sustained 28 of 31 objections by the defence but without any specific instructions to the jury to disregard each statement; he said the prosecution was given “unprecedented wide latitude”, citing another case where a similar statement about the American taxpayer was made and the judge stopped the proceedings and specifically instructed the jury to disregard the statement (conversation with attorney Leonard Weinglass, November 2007).

²⁶ 11th Circuit Court of Appeal decision, 9 August 2005 (panel ruling), p. 118.

²⁷ Human Rights Committee, General Comment No. 32, Article 14, U.N.Doc. CCPR/C/GC/32 (2007), III, paragraph 5..

²⁸ ²⁸ Ibid, III, paragraph 7. The tribunal refers to both the judge and the jury where there is one. The Case of the ‘Cuban Five’ Amnesty International October 2010 AI index: AMR 51/093/2010

the trial, adding to concern that more could have been done to ensure a fair trial by an impartial jury.²⁹ As the US government noted in its petition for a change of venue in *Ramirez v Ashcroft* (cited above), there was a significantly greater level of community prejudice surrounding the Elián González case, and the Castro government, in Miami than in Fort Lauderdale. This distinction would seem to be equally relevant in the case of the Cuban Five, given the nature of the charges against the defendants, with their direct links with the Castro government, and the Miami connection of the BTTR victims.

In reversing the panel's decision, the en banc court of appeals addressed the prosecution's prejudicial statements only briefly, holding that they were of minor significance and were in any event neutralized by the judge's instructions to disregard them. However, Amnesty International believes that this remains an issue of concern, given the general nature of the judge's instructions in this regard and the potential effect on the jury of the other factors cited above. The potential for a jury to be swayed by inflammatory or prejudicial statements in a case involving alleged breaches of national security is arguably greater where, as in this case, no evidence was presented of any top secret information being collected or transmitted.

The petition for certiorari to the US Supreme Court asked the court to reconsider what it called the "exceptionally high barriers to change of venue" erected by the 11th Circuit en banc court of appeals in its August 2006 ruling. It noted that, while the 11th Circuit majority had applied a test requiring the defendants to demonstrate that a fair trial was "impossible", four other circuits had applied the more lenient test of "reasonable likelihood" that the defendant could not receive a fair trial. The petition also drew attention to the dissenting opinion of Judge Birch to the en banc ruling, which stated that "This case presents a timely opportunity for the Supreme Court to clarify the right of an accused to an impartial jury in the high-tech age ... and to clarify circuit law to conform with Supreme Court precedent".³⁰

²⁹ Amnesty International notes the court decision in the Oklahoma bombing case to move the trial of Timothy McVey 1,200 miles away to Denver, Colorado.

³⁰ Judge Birch, supported by judge Kravitz, entered a 50-page dissent to the 2006 en banc ruling, in which he reiterated the concerns of the panel about the evidence of pervasive community prejudice which was omitted from the en banc opinion and which he held were "essential to an understanding of the intense community pressures in this case", particularly a case involving admitted agents of Castro's Cuban government. (US Court of Appeals for the 11th Circuit, No. 01-17176, 9 August 2006, p. 70.)

Amnesty International is concerned that the US Supreme Court chose not to consider this issue, in view of the fundamental importance of the fair trial principle involved.

Equality of arms

As noted above, the UN Working Group on Arbitrary Detention found that the limitations placed on access of the defendants to their lawyers and to evidence during their pre-trial detention "undermined the equal balance between the prosecution and the defence" and thus the fundamental fair trial principle of "equality of arms".

Following their arrest in September 1998 the defendants were denied access to their attorneys for the first two days in police custody. They were refused bail and spent 26 months in pre-trial detention, isolated from other pre-trial inmates in the

Security Housing Unit (SHU) of the Federal Detention Centre in Miami. They spent the first five months in total solitary confinement in the SHU, after which four of them were held two to a single cell for 12 months. One of the defendants (Ramón

Labañino) spent 17 months of his pre-trial detention in solitary confinement. The circumstances of their pre-trial detention meant that they had limited opportunity to consult with each other at least in the initial stages of detention and access to their attorneys was also restricted.

During pre-trial investigation, the prosecution seized as potential evidence thousands of documents from the defendants' homes, including personal papers, and it stamped every document, regardless of its content, as "top secret". The government invoked the provisions of the Classified Information Procedures Act (CIPA), which allowed it to restrict access of the defence to the documents.³¹ All the documents were stored in a basement in the court-house and defence lawyers had to make appointments to see them, were not allowed to remove them and could take notes only.

The Case of the 'Cuban Five'
AI index: AMR 51/093/2010 Amnesty International
October 2010

³¹ Under CIPA, "classified information" means any information or material that has been determined by the US government to require protection against unauthorized disclosure for reasons of national security. CIPA allows the US government to seek a court order to protect against the disclosure of classified information to any defendant in a US criminal case on national security grounds.
The Case of the 'Cuban Five'
Amnesty International October 2010 AI index: AMR 51/093/2010

A senior defence counsel in the case told Amnesty International that, although the government ultimately declassified all the materials they requested, and no classified information was introduced as evidence at trial, “no-one was confident they had everything they needed” and they had “trouble getting to see their clients and documents” during their pre-trial detention, which he believed impaired their ability to construct a defence. Article 14(3) of the ICCPR states that “In the determination of any criminal charge against him, everyone shall be entitled to the following minimum guarantees, in full equality: ... (b) To have adequate time and facilities for the preparation of his defence and to communicate with counsel of his choosing”. These minimum guarantees for a fair trial apply at every stage of the proceedings.

Amnesty International shares the concern of the UN Working Group that the circumstances described above undermined the principle of “equality of arms” and may have impacted upon the defendants’ ability to prepare their defence. Although not a ground of appeal before the US Supreme Court, these circumstances add to concern that the defendants’ right to a fair trial was not fully respected.

Conspiracy to murder conviction in the case of Gerardo Hernández

Gerardo Hernández, was sentenced to two life prison terms, one for conspiracy to transmit national defence information and the second for conspiracy to murder. The conspiracy to murder charge arose from his alleged role in the shooting down by Cuba of two planes flown by members of the Brothers to the Rescue (BTTR) organization in February 1996. He was the only one of the five to be charged with this offence and was tried on this count along with the other charges against him.

BTTR was one of the Miami based anti-Castro organizations monitored and infiltrated by members of the Wasp network. It was initially set up to rescue “rafters” fleeing Cuba who faced difficulties in the high seas, and to transport them to the USA. Between 1994 and February 1996, BTTR planes also made repeated incursions into Cuban airspace where they dropped leaflets with messages quoting from the Universal Declaration of Human Rights (UDHR) and calling on Cubans to “fight for” their rights. According to the US prosecution in the case against the Cuban five, after a leafleting incursion over Havana in January 1996, the Cuban government set up a special mission to confront the BTTR. On 24 February 1996, three BTTR planes flew toward Cuba and two of the planes were shot down by Cuban fighter planes, killing the pilot and passenger in each plane.

Gerardo Hernández was accused of being involved in the alleged plan to confront the BTTR planes and to murder the victims of the 24th February shoot-down. He was charged with conspiracy to commit first-degree murder within the special maritime or territorial jurisdiction of the USA.³² The sufficiency of the evidence to support his conviction on this charge was one of the issues raised in the petition for certiorari to the US Supreme Court.

The evidence presented by the prosecution against Hernández at his trial consisted of an intercepted message from the Cuban intelligence directorate to Hernández’s call signal in Miami a few days before the shoot-down that “under no circumstances” should agents fly with BTTR planes from 24-27th February “in order to avoid any incident of provocation that they may carry out and our response to it”; a message from Hernández after the incident expressing satisfaction that the operation “to which we contributed a grain of salt” ended successfully; and an order from the Cuban Directorate of Intelligence granting Hernández recognition for his results on the job “during the provocations carried out by the government of the United States this past 24th February of 1996”.³²

Although Cuba always maintained that it shot down the planes during an illegal incursion into its territory, US radar indicated that the shoot-down occurred a few miles outside Cuba in international airspace, which would put it within US jurisdiction.³³ However, the defence argued at trial and on appeal that the evidence supported an assumption by Hernández that any confrontation planned by the

Cuban authorities, even had he been party to it, would take place in Cuban airspace, which would not have been an offence under US federal law. They pointed, among other things, to the fact that the BTTR had frequently flown unauthorized planes over Cuban territory in the two years prior to the shoot-down, and to an intercepted message from Cuba introduced by the prosecution, which had specifically instructed Hernández to report any planned violations of Cuban airspace.

³² He was charged under 18 U.S.C. Sections 1111 and 1117. Section 111 provides that anyone who within the special maritime or territorial jurisdiction of the US is guilty of murder in the first degree shall be punished by death or life imprisonment; Section 1117 provides a penalty of “imprisonment for any term of years or for life” for a conspiracy to violate Section 1111.

³³ As the trial judge instructed the jury in her summing up, the special maritime jurisdiction of the USA includes an aircraft belonging in whole or in part to the USA or any US citizen while such aircraft is in flight over the high seas. The high seas include all waters beyond the territorial seas (12 nautical miles off the coastlines) between the United States and Cuba.

In June 2008, by a majority of two to one, the 11th Circuit appeals panel rejected Hernández's argument that his conviction should be reversed because the government had failed to prove that he intended to commit murder within the jurisdiction of the USA, failed to prove that he knew the object of the conspiracy, and failed to prove that he had acted with malice aforethought. In his majority opinion, Judge Pryor wrote that, while the statute required proof of pre-meditated attempt to commit murder, no separate test of mens rea (intent) was required with regard to jurisdiction, a position which was strongly disputed as a matter of law by dissenting Judge Kravitz.³⁴

In his ruling, Judge Pryor held that, even assuming that specific proof of intent was required for both the shoot-down and where it occurred, there was "ample evidence" of this from the messages cited above.³⁵ However, Judge Birch, in concurring with Judge Pryor's majority opinion, wrote that it "presents a very close case". Judge Kravitz entered a strong dissent, stating her view that "the

Government failed to provide sufficient evidence that Hernández entered into an agreement to shoot down the planes at all", noting the nonspecific nature of the messages the prosecution had entered as key evidence. She also agreed with the petitioners that any evidence that was presented pointed to a plan for the shoot down to occur in Cuban rather than international airspace, referring to the repeated

BTTR incursions into Cuban airspace, messages encouraging Cubans (including the pilots of Cuban fighter planes) to bring an end to the Castro regime, repeated verbal warnings by Cuba to the US government and Federal Aviation Authority (FAA) not to allow unauthorized planes to fly into its airspace, and the absence of any prior threats or attacks by Cuban fighter planes on BTTR planes during approximately 2000 earlier flights in international airspace.

The 11th Circuit majority held that a reasonable jury could infer the necessary intent to commit an unlawful act under the statute from Hernández's statement that the operation had ended successfully,

³⁴ Judge Kravitz noted that in order for there to be a conspiracy under Section 1117 of the statute (see note 30, above), there must be an unlawful objective and that a two pronged approach was thus required, with separate proof of intent to shoot-down the planes, and proof of an agreement for this to occur in international, as opposed to Cuban, airspace (page 96, note 3 of the 11th Circuit panel ruling, 4 June 2008, Kravitz dissent).

³⁵ 11th Circuit Court of Appeals ruling, 4 June 2008, at page 62. The Case of the 'Cuban Five' Amnesty International October 2010 AI index: AMR 51/093/2010

as well as the commendation from Cuba post the event. The petition for certiorari to the US Supreme Court disputes that these two isolated statements satisfied the necessary burden of proof, noting that Cuba had maintained throughout that the shoot-down had occurred over its own airspace, and stating that "...to the extent that any relevant inference can be drawn from the evidence ... it is that the planes were intended to be shot down in Cuban territory, not US jurisdiction". It submitted that the jury's inference was not reasonable in the face of all the evidence and that, in dismissing the appeal, the 11th Circuit majority had failed to heed the US Supreme Court's admonition that courts must "scrutinize the record ... with special care in a conspiracy case".³⁶

The petition for certiorari also noted that the district court had agreed with the petitioners that the charge of conspiracy to commit murder (which applies only to an "unlawful killing"), required the government to prove beyond a reasonable doubt that the conspirators planned to shoot down the planes in US jurisdiction. The government had submitted that such a requirement presented an "insurmountable hurdle" which would "likely result in the failure of the prosecution on this count".³⁷

Despite the fact that the prosecution was unable to present any direct evidence of such an agreement, the jury nonetheless convicted on this and all other counts. The petition for certiorari suggested that the verdict was further indication of the "fear and hostility that inevitably influenced the jury's deliberations".

On the basis of the evidence presented, Amnesty International believes there are serious questions as

³⁶ Petition for Writ of Certiorari to the US Supreme Court, page 34 (filed January 2009) (Hereafter referred to as Petition for Certiorari).

³⁷ Petition for Certiorari, page 4. Amnesty International understands that, in the instruction conference, the trial judge indicated that, on the charge of an "unlawful killing", she would require the government to prove Hernández's specific intent for the shoot-down to occur in international airspace. The government's statement that this would present an "insurmountable hurdle" was contained in its appeal to bar the trial judge from including such an instruction to the jury (Emergency Petition for Writ of Prohibition, (11th Circ. May 25, 2001). The government's appeal on this issue was rejected. In the event, the trial judge failed to include an unambiguous instruction to the jury on the specific intent required as to jurisdiction. (Her actual instructions were that the jury had to find beyond reasonable doubt: that defendant caused the death of the victims with "malice aforethought"; that he did so with "premeditated intent"; and that the killing occurred within the special maritime or territorial jurisdiction of the United States. A senior counsel for the petitioners has told Amnesty International that this was an error by the trial court which should have been challenged at the time.) The Case of the 'Cuban Five' AI index: AMR 51/093/2010 Amnesty International October 2010

to whether the government discharged its burden of proof beyond a reasonable doubt that Hernández planned for a shoot-down to occur, or for such a confrontation to take place in international, as opposed to Cuban, airspace which, in the latter case, would not have been a crime as charged under US law.³⁸

This raises a concern as to whether the presumption of innocence – an essential component of the right to a fair trial – was preserved in this case. The jury's unanimous conviction on the charge, despite the lack of conclusive evidence, raises further questions about the prejudicial impact of the trial venue and other pressures cited above.

Conclusion

Amnesty International recognizes that the case brought against the five Cuban men is a complex case in which the defendants were charged with serious crimes. They were afforded independent counsel and were tried before a jury in a US criminal court following rules of criminal procedure which do not on their face violate international fair trial norms, and with full rights of appeal. However, the organization believes that the concerns outlined above combine to raise serious doubts about the fairness of the proceedings leading to their conviction, in particular the prejudicial impact of publicity about the case on a jury in Miami.

Amnesty International hopes that these concerns can still be given due consideration by the appropriate appeal channels. Should the legal appeals process not provide a timely remedy, and given the long prison terms imposed and length of time the prisoners have already served, Amnesty International is supporting calls for a review of the case by the US executive authorities through the clemency process or other appropriate means.

Amnesty International
International Secretariat
Peter Benenson House
1 Easton Street
London WC1X 0DW
www.amnesty.org

³⁸ In raising questions about the sufficiency of the evidence as to Hernández's alleged role in the shoot down, Amnesty International is not pronouncing on the legality or otherwise of the actions taken by the Cuban military in shooting down the planes, whether in Cuban or international airspace, which the Inter-American Commission on Human Rights concluded was a disproportionate use of force and a violation of the right to life. An investigation by the Independent Civil Aviation Organization (ICAO) also found that Cuba had violated international law in shooting down unarmed civilian aircraft without warning, a finding the Cuban government has disputed.

Överklaganden till distriktsdomstolen i Miami

Mars 2011

The Memorandum of Antonio Guerrero

IN THE UNITED STATES DISTRICT COURT
SOUTHERN DISTRICT OF FLORIDA

CASE NO. 10-23966-Civ-LENARD
(Crim. Case No. 98-721-Cr-LENARD)

ANTONIO GUERRERO,
Movant,
vs.
UNITED STATES OF AMERICA,
Respondent.

MEMORANDUM IN SUPPORT OF MOTION TO
VACATE, SET ASIDE, OR CORRECT JUDGMENT
AND SENTENCE UNDER 28 U.S.C. § 2255
LEONARD I. WEINGLASS, ESQ.
6 W. 20th Street, Suite 10A
New York, New York 10011
Telephone No. (212) 807-8646
Facsimile No. (212) 242-2120
weinlen@earthlink.net
JOHN E. BERGENDAHL, ESQ.
25 Southeast 2nd Avenue, Suite 1105
Miami, Florida 33131
Telephone No. (305) 536-2168
Facsimile No. (305) 536-2170
lojeb@bellsouth.net

TABLE OF CONTENTS
I. THE MOVANT WAS DENIED DUE PROCESS OF
LAW BECAUSE THE
GOVERNMENT SURREPTITIOUSLY FUNDED A
HIGHLY INCULPATORY,
ANTI-CUBA PROPAGANDA CAMPAIGN IN THE
COMMUNITY IN WHICH
THE DEFENDANTS WERE TRIED.
.....

II. THE MOVANT'S DUE PROCESS AND FAIR
TRIAL RIGHTS WERE
VIOLATED BY THE GOVERNMENT'S ABUSE OF
THE CIPA PROCESS AND
ITS FAILURE TO COMPLY WITH BRADY AND THE
GOVERNMENT
UNDERMINED THE EFFECTIVE ASSISTANCE OF
COUNSEL BY FAILING
TO DISCLOSE MATERIAL EXCULPATORY
EVIDENCE.
III. THE MOVANT'S RIGHT TO AN EVIDENTIARY
HEARING AND
REASONABLE DISCOVERY.
.....
CONCLUSION.
.....

MEMORANDUM IN SUPPORT OF 28 U.S.C. § 2255 MOTION

Movant Antonio Guerrero, through counsel, respectfully
submits this memorandum of law in support of his mo-
tion to vacate conviction and sentence under 28 U.S.C. §
2255:

I. The Movant Was Denied Due Process of Law Be- cause the Government Surreptitiously Funded a High- ly Inculpatory, Anti-cuba Propaganda Campaign in the Community in Which the Defendants Were Tried.

The movant has alleged a distinct, fundamental violation
of the premises of a fair trial where: (A) the government
secretly paid highly influential journalists in the trial
venue--indeed, journalists selected based on their proven
effectiveness in communicating the desired message--to
deliver, in the guise of objective journalism, a message
supporting components of the government's trial argu-
ments; (B) government-funded media inculcated the
defendants by, among other things, purporting to link the
defendants to myriad Cuban conspiracies--fictitious and
otherwise--and highlighting and/or misrepresenting pur-
ported evidence against the defendants; (C) govern-
ment-funded media published prejudicial evidence that the
district court ruled was inadmissible and addressed jury
selection issues, including strategic avoidance of cause
challenges; (D) the government's propaganda campaign
was both prejudicial and inflammatory; (E) the govern-
ment's misconduct undermined the fundamental structure
of petitioner's trial and petitioner's convictions must thus
be vacated; and (F) the government's misconduct created
an unconstitutional probability that the petitioner was
deprived of a fair trial.

A. Facts.

Before trial, the movant sought a change of venue, argu-
ing that it would be impossible to receive a fair trial in a
community so saturated with persistent anti-Cuba media
coverage and bias, including as to the underlying prose-
cution. The government vigorously opposed the motion,
and the Court denied it. Unsurprisingly, the defendants
were subjected to speculative and damning commentary
in the media prior to and throughout their trial; journalists
proclaimed the defendants' guilt in newspaper articles and
over the airwaves and linked the defendants to purported

Cuban plots as horrific as they were fictional. The most inculpatory evidence presented at trial saturated the media, cast in the most inculpatory light. Indeed, even evidence excluded at trial made its way to the community through the media. For example, in a piece run during the trial entitled "Cuban Spies," a news station broadcast a Brothers to the Rescue video the defendants successfully excluded in court earlier that day. Videotape: Noticias 23 (WLTW-23 Local News Jan.31; Feb. 1, 2001).

More than five years after their convictions, the defendants learned that the government was not merely a beneficiary of the media assault, but also one of its underwriters and that the government had supported a climate in which recruitment and payment of journalists was premised on conveying the very message that the defendants had identified as prejudicial in the venue. The Miami Herald first self-reported that the U.S. government had been paying at least ten Miami journalists--regarded as "among the most popular in South Florida"--to advance an anti-Cuba propaganda campaign. Oscar Corral, 10 Miami Journalists Take U.S. Pay, Miami Herald, Sept. 8, 2006, at A1. Since the Reagan Administration, the U.S. government has dedicated significant resources to the promotion of democracy in Cuba, most prominently through USAID, the National Endowment for Democracy, and the Office of Cuba Broadcasting. Kirsten Lundberg, When the Story is Us, The Journalism Knight Case Studies Initiative, Columbia Univ., 2000 at 6-7.

The Office of Cuba Broadcasting is an administrative and marketing arm of the Broadcasting Board of Governors ("the Board"), the government agency in charge of all non-military international broadcasting sponsored by the U.S. government, including Radio Free Europe and Voice of America. The Office of Cuba Broadcasting is responsible for directing the operations of Radio and TV Martí, both of which broadcast anti-Castro programming to Cuba and parts of the U.S., including South Florida. During the defendants' trials, the U.S. government was funneling \$37 million to Radio/TV Martí each year, on top of numerous other anti-Castro efforts. Id. at 7.

Corral's article revealed that prominent Miami journalists were paid through Radio and TV Martí and were frequently featured by those programs as purportedly independent journalists delivering anti-Castro messages. Id. at 9. Many Miami journalists have been vocal in their disapproval of these arrangements. Two of Corral's ethics experts compared the Radio/TV Martí payments to those made to TV personality Armstrong Williams to promote No Child Left Behind, payments reviled by the public as government manipulation and bribery of the media. Id. As Tom Fielder, then-Executive Editor and Vice-President of The Miami Herald said, these journalists were "in effect giving a contribution in kind, [their] time and [their] expertise, to carry out the mission of the U.S. government, a propaganda mission." Id. at 11. Fielder's analysis was well warranted, as the journalists' endorsement of the government's anti-Castro message on Radio/TV Martí soon bled over into their everyday reporting on the trial and the government's Cuba policy in general.

Prominent and widely-read Miami journalists were on the government payroll in the months leading up to and

throughout the defendants' trial, and the stories they published asserted the defendants' guilt and/or linked the defendants to events and speculation beyond the evidence adduced at trial. In addition to their widespread reporting on inadmissible speculation and accusation, many journalists on the government payroll published fear-mongering anti-Castro and anti-Cuba pieces during the period of trial. As Corral lamented, they "'just kind of fell in line with everything the federal government did.'" Id. (internal citation omitted). Despite adamant efforts by the defendants, much remains unknown about the full extent of the government's media program. Yet the information thus far uncovered shows the defendants faced a government-stacked deck.

For example, Ariel Remos of *Diario las Americas* earned around \$25,000 from the U.S. government, approximately \$5,000 of which was paid during the defendants' trial. Letter from Martha Diaz-Ortiz, FOIA and Privacy Act Officer, Broadcasting Bd. of Governors, to Gloria La Riva, Nat'l Comm. to Free the Cuban Five (Mar. 11, 2009). In the months leading up to the trial, Remos published a story quoting a BTTR "legal representative" at length, characterizing that person as someone with "extensive experience as a criminalist and prosecutor." Ariel Remos, Castro Could be Arrested and Prosecuted in the United States, *Diario las Americas*, Nov. 28, 1999, at 14B. Remos's expert "opine[d] that" there "exist[ed] elements of fact and law to prosecute dictator Fidel Castro in the U.S., and to find him guilty of murder of the 4 members of [BTTR] who died in the downing of two small aircraft by MIGs of the Castro regime." Id. He further stated: "'At this very moment there are conspirators accused but not being prosecuted for the downing of the small aircraft of [BTTR] including Fidel Castro.'" Id.

During the defendants' trial, Remos published three additional stories. The first contended that "Cuba represents a continuous challenge to the security of the US," and it reported the "surpris[e]" of a commentator "at the little attention that had been given to . . . the most important fact, among those which came up in the trial of the Cuban spies of the 'Wasp Network,'" namely, "the order of the Cuban intelligence service to one of its agents to find a place in south Florida to unload explosives and weapons," which, the article stressed, "could be chemical or bacteriological weapons." Ariel Remos, Castro Represents a Continuous Challenge to the Security of the U.S., *Diario las Americas*, Jan. 16, 2001 at 1A. Three days later, he claimed that "[t]hrough the trial in question it has not only become known that the Cuban regime planned to disembark arms and explosives on United States territory, but also planned the murder of prominent Cuban exiles because of their opposition to the regime." Ariel Remos, Castro Planned the Assassination of Jesus Cruza Flor in the U.S.A., *Diario las Americas*, Jan. 19, 2001, at 1A. The "file of the trial of those from the 'Red Wasp,'" the story went on, "talks about a 'Parallel Operation' whose objective is to 'develop a series of actions' against the CIA. Id. "Other Cuban exiles," he maintained, "discuss[ed] Cuban 'orders to kill in the USA and in other countries.'" Id. (citation omitted). The article dramatically concluded: "It's not anything new, like having available four or five specialized men to murder in Latin America those that are believed to have betrayed guerilla movements." The article also attributes to Cuban agents,

among other crimes committed in the south of Florida, the murder of a Mr. Torriente and of an astrologer and her husband who were killed when leaving a radio station that carried her program. Id.

A few weeks later Remos described a letter prosecution of Cuban political leaders, noting that it "in the upcoming trial of five Cuban officials in Florida, evidence has come forward that the murders were premeditated." Ariel Remos, *Jeane Kirkpatrick Asks Ashcroft to Prosecute Cuban Officials for International Terrorism*, *Diario las Americas*, Feb. 27, 2001, at 1A. "As part of the upcoming trial of the five employees of the Castro government who spied in the United States for the Castro regime, referred to in the letter headed by Dr. Kirkpatrick, the recordings of the pilots who chased the two small aircraft have come to light again in an impressive way, where they are vociferously asking for permission to down them, and having obtained it, their vulgar exclamations of satisfaction with the consummated act, after having committed the murder." Id.

Similarly, Wilfredo Cancio Isla, a Miami Herald reporter for *El Nuevo Herald*, earned approximately \$22,000 to promote the government's message, including as to the specific allegations underlying the criminal case, approximately \$5,000 of which he received while the defendants were being tried. Letter from Diaz-Ortiz to La Riva (Mar. 11, 2009). Isla attributed to an unnamed defector the claim that Cuba's "Wasp network," to which [some of the] defendants allegedly belonged, was "a part of the espionage work that was conceived to infiltrate the United States on a long-term basis," along with the accusation that the Cuban government had Used hallucinogens to "modify the behavior" of agents. Wilfredo Cancio Isla, *Cuba Usó Alucinógenos al Adiestrar á sus Espías*, *El Nuevo Herald*, June 4, 2001 at 1A. Isla also publicly advertised information about the trial to which the jury was not privy. In one of his articles, he revealed that on April 18, 2001, the prosecution had sought to block another trip by the defense to Cuba to interview witnesses on the grounds that the Cuban government was somehow controlling the defendants' trial. Wilfred Cancio Isla, *La fiscalía teme que Cuba controle el juicio a espías*, *El Nuevo Herald*, Apr. 19, 2001, at 15A. The prosecution did indeed express such a concern, and the jury was not present at the discussion. Trial trans. at 11743.

The government enlisted the help of opinion writers. Most notably, Helen Ferre, the opinion page editor for *Diario las Americas*, earned at least \$5,800 in total from the U.S. government, nearly \$1,000 of which was paid to her during the defendants' trial. Letter from Diaz-Ortiz to La Riva (Mar. 11, 2009). During trial, she published "The Totalitarian Tyranny of Fidel Castro Is Indeed a Danger for the U.S.," in which she opined that "[a]nyone who says that Cuba does not represent a danger for the cause of world democracy certainly does not understand what the concept of danger entails in the case of Cuba, or deliberately wants to favor the totalitarian tyranny of Fidel Castro which has been enslaving the Cuban people for over forty-two years and which has discredited, also causing considerable harm, the United States of America." Helen Ferre, *The Totalitarian Tyranny of Fidel Castro Is Indeed a Danger for the U.S.*, *Diario las Americas*, Feb. 16, 2001, at 4A.

"The Fidel Castro dictatorship has been responsible for many serious problems, many tragedies," she went on, "not only for the United States but also for many countries of this Hemisphere and also of Africa, such as the case of Angola." Id. "The American taxpayer has had to spend astronomical amounts of millions of dollars because of the presence of Castro," she protested, and "many worthy American citizens have lost their lives because of the criminal whims of the Havana regime." Id. As an "example" of these "criminal whims," she stated that "on February 24th, Castro killed four Cuban Americans whose unarmed light planes were shot down while flying in international air space." Id.

The list of influential journalists on the government payroll goes on. For example, Enrique Encinosa, a popular radio host on Radio Mambí, has received over \$10,000 from the government since the start of the defendants' trial. Letter from Diaz-Ortiz to La Riva (Mar. 11, 2009). And Carlos Alberto Montaner, a famous exiled Cuban author and journalist with a weekly column in *The Miami Herald*, has received over \$40,000 since the beginning of the trial. Id. Given the government's failure to make candid disclosures--despite its obligation to do so--the defendants have no way of knowing where this list ends. Lest these few examples leave any doubt as to the impact of such coverage, the government itself described what was affirmatively at stake when it sought enforcement of a gag order for witnesses involved in the trial. On December 23, 2000, a Miami Herald article alleged that the FBI intercepted Cuban radio calls indicating that the Brothers to the Rescue plane would be shot down. Gail Epstein Nieves, *Messages may have warned of shootdown*, *The Miami Herald*, Dec. 23, 2000 at 1A. The article contained comment by trial witness Richard Nuccio, the advisor on Cuba to President Clinton at the time of the shootdown, in which Nuccio expressed shock and fury that the FBI had not shared these interceptions with him. Id.

In its motion, the government decried the "supposed facts" alleged and the "one-sidedness of the commentary." Gov't Mot. To Enforce Directive as to Witness Comments to the News Media at 1-2, Dec. 26, 2000. The government disputed the facts contained in the article and complained that it had been "severely prejudiced" by the reporting. Id. Most importantly, however, the government's motion intimated that something additional to jury bias was at stake, admitting that

[t]he jury in this trial has been strictly instructed not to read press accounts of the case, and there is no reason to believe that they have disregarded their instruction. Nonetheless, unbridled comment by persons who are designated witnesses in this matter, contrary to the Court's clear directives, poses risks to the process that none of the parties should have to endure.

Id. at 3 (emphasis added). The government's brief thus looked beyond the danger of jury bias to condemn a corruption in the trial process itself. Such a corruption actually materialized when the government poisoned the trial venue by paying Miami's reporters to encourage anti-Cuba sentiment.

Once it came to light that the government had been paying prominent Miami journalists to participate in anti-Cuba reporting, the National Committee to Free the Cuban Five ("the Committee") launched an impressive yet ultimately thwarted FOIA effort on behalf of the defendants. The resulting FOIA request process has been an arduous, unproductive and unending one. To date, the Broadcasting Board of Governors has refused or ignored most of the components of the FOIA requests made on behalf of the Cuban Five on January 23, 2009. In January of 2009, the Committee made a FOIA request to BBG seeking "data, contracts, memoranda, letters, alerts, correspondence, applications, bulletins, e-mails, electronic postings, reports, notes, images, balance sheets or any other materials" pertaining to "all grants, payments and/or transfers to U.S. citizens, organizations and vendors, and Cuban citizens who are employed by U.S. media communications entities in television, newspaper, radio and Internet." The request also sought "all records, including correspondence and contracts, regarding the purpose of those grants, payments and/or transfers from the BBG and OCB to those individuals, organizations and vendors." Letter from Gloria La Riva, Coordinator, Nat'l Comm. to Free the Cuban Five, to FOIA Officer, Broadcasting Bd. of Governors (Jan. 23, 2009). The request encompassed records from January 1, 1996 to the present. *Id.* In addition to the record request itself, the request sought a public interest waiver of the production fees, as well as expedited processing due to the urgent need to inform the public about possible unlawful government activity. *Id.* Finally, the Committee asked that the Board justify any denial with reference to the relevant section of the FOIA. *Id.* Realizing that the request might cover a considerable amount of information, the Committee asked the Board to prioritize the production of the contracts of 34 specific journalists, for which the Committee provided the journalist and vendor names, contract date, and contract number. Letter from Diaz-Ortiz to La Riva (Mar. 11, 2009). The Board has since stubbornly refused to comply with even this preliminary request, sometimes in the form of an explicit denial, and sometimes by ignoring the request outright.

When the Board finally responded to the FOIA request on March 11, 2009, it incorrectly characterized the list of names as a "revised request" and even then only provided cursory information for 16 of the reporters. *Id.* The requested contracts were not produced. Though these records were produced for free, no mention was made of the fee waiver or expedition requests, and the Board informed the Committee that any further name searches would incur charges. *Id.* The Committee responded on March 19, 2009, writing to protest the fee imposition, incomplete processing of the request and failure to address the fee waiver request. Despite its objections to the handling of the request, the Committee offered to pay under protest for 34 contracts it requested. See Letter from Mara Verheyden-Hilliard, P'ship for Civil Justice Fund, to Martha Diaz-Ortiz, Broadcasting Bd. of Governors (Mar. 11, 2009). This time the Board outright ignored the correspondence--and a follow-up letter of March 31, 2009--breaching its obligation to respond to each FOIA request or appeal within 20 business days.

On May 4, 2009, the Committee submitted an appeal to the Access Appeal Committee ("AAC") of the Board,

reiterating each of its previous points and renewing its requests. Letter from Mara Verheyden-Hilliard, P'ship for Civil Justice Fund, to Timi Kenealy, Chief FOIA Officer, Broadcasting Bd. of Governors (May 4, 2009). Completely ignoring the Committee's offer to pay provisionally for the information relating to the 34 reporters, a June 3, 2009 letter from the Board announced a non-itemized estimate of \$31,192.80 to process the entire January 23 request. Facsimile from Martha Diaz-Ortiz, FOIA and Privacy Act Officer, Broadcasting Bd. of Governors, to Mara Verheyden-Hilliard, P'ship for Civil Justice Fund (June 3, 2009). That same day, the AAC issued a decision denying the fee waiver and expedited processing request, having determined that disclosure was not in the public interest. Letter from Marie Lennon, Chair, Access Appeal Comm., Broadcasting Bd. of Governors, to Mara Verheyden-Hilliard, P'ship for Civil Justice Fund (June 3, 2009). This was the first direct response to the January 2009 fee waiver and expedition requests. Again, the AAC made no mention of the 34 requested contracts and failed to estimate the production cost. This despite that, because the information on the 16 reporters' contracts was compiled from a database, contracts identified by the Committee could easily have been identified and located through a similar search with nominal cost.

In its June 26, 2009 response, the Committee reiterated its request for the specific contracts and its offer to pay for them under protest. Letter from Carl Messineo, P'ship for Civil Justice Fund, to Martha Diaz-Ortiz, FOIA and Privacy Act Officer, Broadcasting Bd. of Governors (June 26, 2009). It also asked for clarification of the cost estimation and threatened litigation if this "final demand" was ignored. *Id.* Finally, the Committee even offered to reformulate its request in order to get timely production of the documents. *Id.* In a separate letter on the same day, the Committee issued a second appeal to the AAC which reiterated all of its past requests and asked for reconsideration of a fee waiver, this time as a "representative of the news media." Letter from Carl Messineo, P'ship for Civil Justice Fund, to Marie Lennon, Chair, Access Appeal Committee, Broadcasting Bd. of Governors (June 26, 2009). To this end, the Committee included extensive supplementary information supporting its designation as a media representative and set forth its plan to publish and disseminate the requested subject matter. *Id.*

The Board's July 15, 2009 response arbitrarily focused on the Committee's willingness to reformulate its FOIA request. Six months after the request, the Board changed its approach and asserted that it kept records for only three to six years, and that therefore the earlier dates contained in the original request would not produce results. Facsimile from Martha Diaz-Ortiz, FOIA and Privacy Act Officer, Broadcasting Bd. of Governors, to Carl Messineo, P'ship for Civil Justice Fund (July 15, 2009). Similarly, the Board for the first time asserted that the parties to the requested contracts would have to be notified and given the opportunity to object to production, citing Executive Order 12600. *Id.* The Board offered to reassess the cost after the scope was narrowed and recommended a "focus on exactly what [the Committee is] looking for." *Id.* The Board's recommendation included a suggestion that the Committee request all contracts for the period of the defendants' trial which, of course, it had done a mere four days after its initial request in Janu-

ary, actually requesting specific contracts. Most galling, the AAC again denied the fee waiver request on July 27, 2009, citing the Committee's purported unwillingness to pay. Letter from Marie Lennon, Chair, Access Appeal Committee, Broadcasting Bd. of Governors, to Carl Messineo, P'ship for Civil Justice Fund (July 27, 2009). As to the inordinate delay, the letter asserted wrongly that "[b]ecause [the Committee had] not agreed to pay the estimated costs at th[e] time, the time limits ha[d] been waived." *Id.* Whether oversight or willful disregard of the Committee's numerous offers to pay for production of the requested documents was to blame, the contention was without merit.

The Committee has since filed suit in the U.S. District Court for the District of Columbia to effect the production of its request. Additionally, the Committee submitted a newly fashioned twopronged FOIA request (FOIA Requests "A" and "B") on January 25, 2010 in an attempt to highlight and prioritize the requested contracts. The request also reiterated its fee waiver and expedition requests. Despite having encouraged the Committee to make a more specific request, the Board thwarted this simplification attempt by aggregating the two requests to "insure proper processing fees are paid." Facsimile from Martha Diaz-Ortiz, FOIA and Privacy Act Officer, Broadcasting Bd. of Governors, to Radhika Miller, P'ship for Civil Justice Fund (Feb. 5, 2010). The Board has since again denied the fee waiver requests, but on May 17, 2010 agreed to begin processing the prioritized request and to suspend payment requirements pending the outcome of the District Court ruling. Fax from Martha Diaz-Ortiz, FOIA and Privacy Act Officer, Broadcasting Bd. of Governors, to Radhika Miller, P'ship for Civil Justice Fund (Mar. 12, 2010); Fax from Marie S. Lennon, Chair, Access Appeal Comm., Broadcasting Bd. of Governors, to Radhika Miller (May 17, 2010).

B. Argument.

1. "One of the rightful boasts of Western civilization is that the State has the burden of establishing guilt solely on the basis of evidence produced in court and under circumstances assuring an accused all the safeguards of a fair procedure." *Irvin v. Dowd*, 366 U.S. 717, 729 (1961) (Frankfurter, J., concurring) (emphases added). The United States' claim to this "rightful boast" is reflected in the Constitution's Fourteenth Amendment, which guarantees a criminal defendant due process of law. At its core, due process assures every defendant "his day in court." *In re Oliver*, 333 U.S. 257, 273 (1948). It is a promise of deceptive simplicity, for the contours of the proverbial day in court "embod[y] the fundamental conceptions of justice which lie at the base of our civil and political institutions." *Mooney v. Holohan*, 294 U.S. 103, 112 (1935).

Though these fundamental conceptions are numerous and diverse, they derive from the "theory of our system" of justice, that a criminal conviction "will be induced only by evidence and argument in open court, and not by any outside influence." *Patterson v. Colorado*, 205 U.S. 454, 462 (1907) (Holmes, J.); see *Estes v. Texas*, 281 U.S. 532, 540 (1965) ("Court proceedings" conducted "for the solemn purpose of endeavoring to ascertain the truth" are "the sine qua non of a fair trial."); *Gideon v. Wainwright*,

372 U.S. 335, 344 (1963) ("From the very beginning, our state and national constitutions and laws have laid great emphasis on procedural and substantive safeguards designed to assure fair trials before impartial tribunals."). Implementing this theory "provides concrete substance for the presumption of innocence—that bedrock axiomatic and elementary principle whose enforcement lies at the foundation of the administration of our criminal law." *In re Winship*, 397 U.S. 358, 363 (1970) (internal quotation omitted). The myriad rights guaranteed a criminal defendant—e.g., the "right to examine the witnesses against him, to offer testimony, and to be represented by counsel," *In re Oliver*, 333 U.S. at 273—flow from, and presuppose, realization of this promise. The very notion of a fair trial assumes convictions will rest solely upon its proceedings; protections accorded a defendant at trial are without meaning if he is also to face the government beyond the courtroom without those protections.

More fundamentally, we "protect and facilitate" the "high function" of the criminal trial from outside government influence, *Estes*, 381 U.S. at 540, in order to "safeguard[d] the liberty of the citizen against deprivation through the action of the state," *Mooney*, 294 U.S. at 112. The "balance of forces between the accused and his accusers" finds calibration only in the courtroom, *Wardius v. Oregon*, 412 U.S. 470, 474 (1973); government efforts to incriminate outside the courtroom "are apt to carry much weight against the accused when they should properly carry none," *Berger v. United States*, 295 U.S. 78, 88 (1935). Due process thus ensures that the accused must meet his accuser only in that arena. See, e.g., *Donnelly v. DeChristoforo*, 416 U.S. 637, 651 (1974) (Douglas, J. dissenting) ("Those who have experienced the full thrust of the power of government when leveled against them know that the only protection the citizen has is in the requirement for a fair trial."). In sum, if it requires anything at all, due process demands, as this court succinctly put it, that the government convict only with "[e]vidence [that] comes from the witness stand." *United States v. Eyster*, 948 F.2d 1196, 1207 (11th Cir. 1991)

2. It cannot seriously be disputed that a government campaign surreptitiously to fund highly prejudicial media—in the very community in which a defendant must stand trial—runs afoul of the Due Process Clause. When the government advances its case outside the courtroom, "a criminal trial cannot reliably serve its function as a vehicle for determination of guilt or innocence, and no criminal punishment may be regarded as fundamentally fair." *Rose v. Clark*, 478 U.S. 570, 577-78 (1986) (citations omitted). Because the Constitution "guarantee[s] that the accused [is] fairly dealt with and not unjustly condemned," *Estes*, 381 U.S. at 538-39, "[i]t is as much [the government's] duty to refrain from improper methods," the Supreme Court has stressed, "as it is to use every legitimate means to bring about a just [conviction]," *Berger*, 295 U.S. at 88; see *ibid.* ("The United States is 'a sovereignty whose obligation to govern impartially is as compelling as its obligation to govern at all; and whose interest, therefore, in a criminal prosecution is not that it shall win a case, but that justice shall be done.'"); *Estes*, 381 U.S. at 540 ("[T]he primary concern of all must be the proper administration of justice." (internal quotation omitted)). The government unquestionably breaches this duty when, as here, it delivers its mes-

sage of guilt directly to the community that is to sit in impartial judgment of the defendant--before and during the trial proceedings constitutionally designed and required to produce a just verdict. E.g., *Berger*, 295 U.S. at 88 ("[W]hile [the government] may strike hard blows, [it] is not at liberty to strike foul ones.").

A government campaign to advance in the media an inculpatory message undermines not only the defendant's, but also "the public's interest in fair trials designed to end in just judgments." *Oregon v. Kennedy*, 456 U.S. 667, 672 (1982) (quoting *Wade v. Hunter*, 336 U.S. 684, 689 (1949)). "It is critical that the moral force of the criminal law not be diluted" and "important in our free society that every individual going about his ordinary affairs have confidence that his government cannot adjudge him guilty of a criminal offense without convincing a proper factfinder of his guilt." *In re Winship*, 397 U.S. at 364. Strict adherence to due process is "indispensable" to these ends. *Id.* at 364; see also *Brady v. Maryland*, 373 U.S. 83, 87 (1963) ("our system of the administration of justice suffers when any accused is treated unfairly."); *United States v. Harbin*, 250 F.3d 532, 543 (7th Cir. 2001) ("The procedures and constitutional protections afforded defendants operate to provide a fair process for adjudicating the defendants' guilt or innocence, but also to ensure that society perceives the process to be fair, thus promoting respect for the rule of law."). Thus, when the government circumvents due process safeguards, both the defendant and society at large bear constitutionally intolerable costs. See, e.g., *Offutt v. United States*, 348 U.S. 11, 14 (1954) (to perform its high function effectively "justice must satisfy the appearance of justice").

Whether the government officials responsible for perpetrating the media campaign intended to influence the trial or not "is irrelevant," *Eyster*, 948 F.2d at 1207; as the Supreme Court has repeatedly explained, "[t]he touchstone of due process analysis" is "the fairness of the trial, not the culpability of the [government]." *Smith v. Phillips*, 455 U.S. 209, 209 (1982). Because "[t]he principle of" due process "is not punishment of society for misdeeds of [the government] but avoidance of an unfair trial to the accused," *Brady*, 373 U.S. at 87, the "constitutional obligation" of due process cannot be "measured by the moral culpability, or the willfulness," of the government misconduct, *United States v. Agurs*, 427 U.S. 97, 110 (1976). In short, a government media campaign that deprives a defendant of due process cannot be justified on the ground that it was advanced with good intentions, and a defendant's right to a fair trial cannot be sacrificed to advance the government's contrary objectives, however noble.

3. The defendants' convictions are fundamentally irreconcilable with the Constitution's guarantee of due process. Government-sponsored stories--printed during the trial--directly referred to, and inculcated, the defendants. E.g., Ariel Remos, *Jeane Kirkpatrick Asks Ashcroft to Prosecute Cuban Officials for International Terrorism*, *Diario las Americas*, Feb. 27, 2001, at 1A ("[E]vidence has come forward that the murders were premeditated."); *id.* (referring to "the upcoming trial of the five employees of the Castro government who spied in the United States for the Castro regime"). Some commented on the trial, highlighting the government's "best" evidence and intensify-

ing its effect with speculation and innuendo. E.g., *id.* ("[R]ecordings of the pilots who chased the two small aircraft have come to light again in an impressive way, where they are vociferously asking for permission to down them, and having obtained it, their vulgar exclamations of satisfaction with the consummated act, after having committed the murder."); Ariel Remos, *Castro Represents a Continuous Challenge to the Security of the U.S.*, *Diario las Americas*, Jan. 16, 2001 at 1A. (claiming "the most important fact, among those which came up in the trial of the Cuban spies of the 'Wasp Network'" was "the order of the Cuban intelligence service to one of its agents to find a place in south Florida to unload explosives and weapons," which "could be chemical or bacteriological weapons"); *Castro Represents a Continuous Challenge to the Security of the U.S.*, *Diario las Americas*, Jan. 16, 2001 at 1A. ("Through the trial in question it has not only become known that the Cuban regime planned to disembark arms and explosives on United States territory, but also planned the murder of prominent Cuban exiles because of their opposition to the regime.").

Worse, the defendants were linked, as was their trial, to propaganda that painted a picture of a radical, dangerous Cuba at our shores. E.g., *Castro Represents a Continuous Challenge to the Security of the U.S.*, *Diario las Americas*, Jan. 16, 2001 at 1A. ("Cuba represents a continuous challenge to the security of the U.S."). Defendants, the campaign asserted, were "part of the espionage work that was conceived to infiltrate the United States on a long-term basis." Wilfredo Cancio Isla, *Cuba Usó Alucigenos al Adiestrar á sus Espios*, *El Nuevo Herald*, June 4, 2001 at 1A. And their actions, readers were told, were "not anything new, like having available four or five specialized men to murder in Latin America those that are believed to have betrayed guerilla movements," like "the murder of Torriente, and that of the astrologer and her husband that were killed when leaving the radio station that had her program," and Like "other crimes committed in the south of Florida" by "the Castro regime." Ariel Remos, *Castro Planned the Assassination of Jesus Cruza Flor in the U.S.A.*, *Diario las Americas*, Jan. 19, 2001, at 1A.

This inflammatory depiction of the defendants and the significance of their trial was built upon "reporting" of "facts" that were at best dubious rumor and at worst pure fiction. E.g., Ariel Remos, *Castro Planned the Assassination of Jesus Cruza Flor in the U.S.A.*, *Diario las Americas*, Jan. 19, 2001, at 1A (discussing a "Parallel Operation whose objective is to develop a series of actions" against the CIA And "Cuban orders to kill in the USA and in other countries" (internal quotations omitted)). And it was bolstered by vitriolic, government-purchased "opinions" voiced by leading, respected journalists in the community. "Anyone who says that Cuba does not represent a danger for the cause of world democracy," the government-sponsored campaign maintained, "certainly does not understand what the concept of danger entails in the case of Cuba, or deliberately wants to favor the totalitarian tyranny of Fidel Castro which has been enslaving the Cuban people for over forty-two years and which has discredited, also causing considerable harm, the United States of America." Helen Ferre, *The Totalitarian Tyranny of Fidel Castro Is Indeed a Danger for the U.S.*, *Diario las Americas*, Feb. 16, 2001, at 4A. "The American tax-

payer," the campaign asserted, "has had to spend astronomical amounts of millions of dollars because of the presence of Castro," and "many worthy American citizens have lost their lives because of the criminal whims of the Havana regime." *Id.* That "Castro killed four Cuban Americans whose unarmed light planes were shot down while flying in international air space" was explicitly labeled an "example" of these "criminal whims." Helen Ferre, *The Totalitarian Tyranny of Fidel Castro Is Indeed a Danger for the U.S.*, *Diario las Americas*, Feb. 16, 2001, at 4A.

Thus, the U.S. government sponsored a media campaign—during the defendants' trial and aimed at the community in which they were tried—that both passionately asserted their guilt for the offenses at issue and linked those events to propaganda about the Cuban government that bordered on the outrageous and the hysterical. For **at least four** independent reasons, this gross deprivation of due process requires reversal of defendants' convictions.

First, though "the formalities of trial were observed," the government-sponsored media campaign that has come to light "negate[d] the fundamental conception of trial" enshrined in the Due Process Clause. *Estes*, 381 U.S. at 564 (gathering cases). That the government has not mounted an inculpatory media campaign can safely be labeled "a requisite to the very existence of a fair trial." *Argersinger v. Hamlin*, 407 U.S. 25, 31 (1972); cf. *Rose*, 478 U.S. at 578 ("Harmless-error analysis . . . presupposes a trial" that is fundamentally fair.). To sanction a conviction despite this campaign is to "cas[t] the [government] in the role of an architect of a proceeding that does not comport with standards of justice," *Brady*, 373 U.S. at 88, in a drama that "tell[s] more about the power of the state than about its concern for the decent administration of justice," *Chandler v. Florida*, 449 U.S. 560, 580 (1981). It is "essential to the very concept of justice" that such a production earn no endorsement from the courts. *Lisenba v. California*, 314 U.S. 219, 236 (1942).

Second, the government's media campaign "created a constitutionally intolerable probability" of influencing the trial. *Caperton v. A.T. Massey Coal Co., Inc.*, 129 S.Ct. 2252, 2262 (June 8, 2009); see *Estes*, 381 U.S. at 542-43 ("[A]t times a procedure employed by the State involves such a probability that prejudice will result that it is deemed inherently lacking in due process."); *In re Murchison*, 349 U.S. 133, 136 (1955) ("[O]ur system of law has always endeavored to prevent even the probability of unfairness."); cf. *Eyster*, 948 F.2d at 1207 ("Implying the existence of additional evidence not formally before the jury severely impairs the likelihood of a fair trial." (emphasis added)). *Caperton* is highly instructive. In *Caperton*, the Supreme Court asked whether the Due Process Clause might "bar trial by judges who have no actual bias and who would do their very best to weigh the scales of justice equally between contending parties." *Caperton*, 129 S.Ct. at 2265 (internal quotation omitted). It answered yes; an "unconstitutional potential for bias," the Court held, arises when "there is a serious risk of actual bias-based on objective and reasonable perceptions." *Caperton*, 129 S.Ct. at 2263 (internal quotations omitted). Despite "[t]he difficulties of inquiring into actual bias, and the fact that the inquiry is often a private one," the Court reaffirmed the general rule that "most matters

relating to judicial disqualification," such as "kinship, personal bias, state policy, [and] remoteness of interest," do not "rise to a constitutional level" in the absence of proof of actual bias. *Id.* at 2259 (internal quotation omitted). However, it also recognized that "objective standards" also "require recusal" when circumstances "pos[e] such a risk of actual bias or prejudgment that the [government] practice must be forbidden if the guarantee of due process is to be adequately implemented"—"whether or not actual bias exists or can be proved." *Id.* at 2255, 2265 (internal quotation omitted). Finding present in the case before the Court "circumstances in which experience teaches that the probability of actual bias" is "too high to be constitutionally tolerable," the Court concluded "as an objective matter" that the petitioner had been deprived due process of law. *Id.* at 2259 (internal quotation omitted).

Similarly, when it insists upon mounting a prosecution in the very community in which it is simultaneously funding an inculpatory media campaign, The government creates "such a risk of actual bias or prejudgment that the practice must be forbidden if the guarantee of due process is to be adequately implemented." *Caperton*, 129 S.Ct. at 2255 (internal quotation omitted). As with judges, the "ascertainment of [the jury's] mental attitude of appropriate indifference" is at best a difficult task not susceptible to a "formula." *Irvin*, 366 U.S. at 724-25 (quotation omitted). Indeed, even if a "juror was sincere when he said that he would be fair and impartial," he may in fact harbor "deep and bitter prejudice," as "the psychological impact requiring such a declaration [of impartiality] before one's fellows is often its father." *Id.* at 728 (quotation omitted). Nonetheless, as he must for judges, a defendant challenging a juror's bias must generally "show [w] the actual existence of [a predisposition] in the mind of the juror" in order to "raise the presumption of partiality." *Id.* at 723. Critically, however, as is true of the general rule governing judicial recusal, The Supreme Court's "adoption of [this] rule" of jury bias does not, and could not, "foreclose inquiry as to whether, in a given case, the application of [the] rule works a deprivation of the prisoner's life or liberty without due process of law." *Id.* at 723 (internal quotations omitted). That is, "in the light of [other] circumstances," *id.* at 728, due process may demand more than the lack of proof of actual bias; a government practice may be "so inconsistent with the conception of what a trial should be and so likely to produce prejudice" that it is "unconstitutional even though no specific prejudice [is] shown." *Estes*, 381 U.S. at 562.

It is difficult to imagine government misconduct that would more directly raise "objective and reasonable perceptions" of unfairness, *Caperton*, 129 S.Ct. at 2263, than the government media campaign that has come to light. This is not simply a case of prejudicial news coverage; it concerns a media "plan [that] was carried out with the active cooperation and participation of the [government]." *Rideau v. Louisiana*, 373 U.S. 723, 725 (1963). The federal government spent hundreds of thousands of dollars to advance an anti-Cuba propaganda campaign in the very community in which the defendants were to be tried. A considerable portion of that money was spent during the trial itself. In exchange for government funding, "the most popular [journalists] in South Florida" wrote scathing pieces that not only inculpated the defend-

ants in the crimes for which they were charged, but also tied them to decades of purported Cuban wrongdoing, implicated them in vast conspiracies, and heaped upon them the prejudice of rumors and speculation. In such circumstances, due process cannot tolerate the suggestion that "reversal is inappropriate . . . because the jury that actually sat was impartial, based on the fiction that the challenges for cause eliminated all biased jurors." Harbin, 250 F.3d at 549.

Third, the deprivation of due process at issue "unquestionably qualifies as 'structural error'" because it results from government misconduct "with consequences that are necessarily unquantifiable and indeterminate." *Sullivan v. Louisiana*, 508 U.S. 275, 281-82 (1993). As the Supreme Court has held on numerous occasions, A finding of structural error may "rest . . . upon the difficulty of assessing the effect of the error." *United States v. Gonzalez-Lopez*, 548 U.S. 140, 149 (2006) (citing *Waller v. Georgia*, 467 U.S. 39, 49, n.9 (1984) (violation of the public-trial guarantee is not subject to harmless review because "the benefits of a public trial are frequently intangible, difficult to prove, or a matter of chance"); *Vasquez v. Hillery*, 474 U.S. 254, 263 (1986) ("[W]hen a petit jury has been selected upon improper criteria or has been exposed to prejudicial publicity, we have required reversal of the conviction because the effect of the violation cannot be ascertained")). Each defendant "cannot put his finger on [the] specific mischief" caused by the government "and prove with particularity wherein he was prejudiced," and some aspects of the "actual unfairness" caused are "so subtle as to defy detection by the accused or control by the judge." *Estes*, 381 U.S. at 544-45; cf. *Caperton*, 291 S.Ct. at 2261 ("what degree or kind of interest is sufficient to disqualify a judge from sitting cannot be defined with precision." (internal quotation omitted)). But the "untoward circumstances" that have been uncovered "are inherently bad," and "prejudice to the accused [must be] presumed," *Estes*, 381 U.S. at 544, because "[h]armless-error analysis in [this] context would be a speculative inquiry into what might have occurred in an alternate universe," *Gonzalez-Lopez*, 548 U.S. at 150.

Fourth, if the fundamental misconduct at issue is not deemed per se reversible, "the specific circumstances presented by the case" certainly warrant relief. *Caperton*, 129 S.Ct. at 2262. "[T]he 'totality of circumstances'" may "le[ad] to a denial of due process." *Chandler*, 449 U.S. at 574, n.8; see also, e.g., *Murphy v. Florida*, 421 U.S. 794, 799 (1975) (referring to "indications in the totality of circumstances that [a] trial was not fundamentally fair"); *Estes*, 381 U.S. at 544 (describing cases where "circumstances were held to be inherently suspect," requiring automatic reversal). And the "nature, context, and significance of [a] violation" of due process "may determine whether automatic reversal . . . is appropriate." Harbin, 250 F.3d at 544 (internal quotation omitted) (citing *United States v. Pearson*, 203 F.3d 1243, 1261 (10th Cir. 2000); *Yarborough v. Keane*, 101 F.3d 894, 897 (2d Cir.1996)); see also *Hegler v. Borg*, 50 F.3d 1472, 1476 (9th Cir.1995).

The government's media coverage of defendants' trial was inflammatory, pervasive and persistent. "In the overwhelming majority of criminal trials," the Supreme Court has explained, "publicity presents few unmanageable

threats to" due process. *Nebraska Press Ass'n v. Stuart*, 427 U.S. 539, 551 (1976). When a "criminal case . . . generates a great deal of publicity" there is "a heightened risk that 'the right of the defendant to a fair trial' will be 'compromise[d],'" and as a result, "courts must be especially vigilant to guard against any impairment of the defendant's right to a verdict based solely upon the evidence and the relevant law." *Chandler*, 449 U.S. at 574.

This case was "a 'sensational' one," *Nebraska Press*, 427 U.S. at 551; it concerned events "widely known throughout the community" and there was "Massive pretrial publicity," which "emphasized the notorious character" of the crimes "and, therefore, set [it] apart in the public mind as an extraordinary case or, as Shaw would say, something 'not conventionally unconventional.'" *Estes*, 381 U.S. at 535-36, 538; cf. *Caperton*, 129 S.Ct. at 2263 ("Not every campaign contribution by a litigant or attorney creates a probability of bias that requires a judge's recusal, but this is an exceptional case."). Moreover, by surreptitiously paying purportedly objective journalists to deliver its message, the government fraudulently imbued that message with unearned and unwarranted reliability. As the Supreme Court has recognized, the mainstream media's service as "[a] responsible press" is "documented by an impressive record of service over several centuries," and has made it a "handmaiden of effective judicial administration, especially in the criminal field." *Nebraska Press*, 427 U.S. at 559-60. In short, people rightly place trust in the reports of mainstream media--certainly, they assume that it delivers objective reporting consistent with basic ethical standards, not the unattributed press releases of the federal government.

However, as this case went to trial, and during that trial, the government bought the public trust in secret deals with unethical reporters, and it abused that trust, by design, to cloak its propaganda in the garb of the journalist. The government's conduct "resulted in a public presentation of only the State's side of the case" in media considered objective and reliable by the community. *Estes*, 381 U.S. at 551. Articles presented as "largely factual" were, in fact, both "invidious [and] inflammatory." *Murphy*, 421 U.S. at 801, n.4. In sum, if due process means anything, it guarantees that the government cannot mount a propaganda campaign that assumes a defendant's guilt; ties him to decades of international tensions; smears him with rumors, speculation, innuendo and fiction; and inflames community passions--while it simultaneously prosecutes that defendant. For this reason, the movant's convictions must be vacated.

4. At the very least, the defendants are entitled to an evidentiary hearing and to insist that the government prove that its deprivation of their due process rights did not cause prejudice. Pursuant to 28 U.S.C. § 2255, a habeas petitioner is entitled to an evidentiary hearing "[u]nless the [Section 2255] motion and the files and records of the case conclusively show that the prisoner is entitled to no relief." As the Eleventh Circuit has made clear, "[a]lthough . . . a district court is not required to hold an evidentiary hearing where the petitioner's allegations are affirmatively contradicted by the record," "if the petitioner 'alleges facts that, if true, would entitle him to relief, then the district court should order an evidentiary

hearing and rule on the merits of his claim." *Aron v. United States*, 291 F.3d 708 (11th Cir. 2002).

The movant has alleged--and both newspaper reports and government records confirm--that the federal government spent tens (and perhaps hundreds) of thousands of dollars to mount an anti-Cuban propaganda campaign that prejudged petitioners' guilt and sought to bolster the case against them with arguments and evidence not adduced at trial. These allegations are neither "affirmatively contradicted by the record" nor "patently frivolous," *Aron*, 291 F.3d at 715; to the contrary, they implicate the government in a pervasive and systematic effort to deprive the defendants of their rights under the Due Process Clause. An evidentiary hearing is warranted to allow movant to further develop these allegations and counter any arguments by the government concerning prejudice from the government's attempts to sway their trial.¹

II. Movant's Due Process and Fair Trial Rights Were Violated by the Government's Abuse of the CIPA Process and its Failure to Comply with Brady and the Government Undermined the Effective Assistance of Counsel by Failing to Disclose Material Exculpatory Evidence.

The government's withholding of material evidence in relation to claims of national security and the use of the CIPA process skewed the totality of the evidentiary presentation. Because the government was able to exclude the defense from determinative stages of the CIPA process, and the Court was placed in the position of relying on the government's good faith, the movant was deprived of the constitutional right to present a defense in that he was denied the opportunity to identify and seek to introduce classified materials that were favorable to the defense at trial and at sentencing. Among the material withheld was discovery regarding actual Cuban espionage efforts and that these channels and means of espionage were fundamentally different in nature from the activities at issue in this case. In summary, government investigational and analytical materials showed that the actual espionage efforts by Cuba were entirely distinct from social-networking or ground-level community monitoring efforts at issue in this case. Similarly, the government suppressed evidence that would more clearly have shown the compartmentalization of operations by Cuban intelligence.

On April 16, 1999, upon receiving the security clearances that allowed defense counsel to review the classified materials, the defense moved to reconsider the Order granting an ex parte hearing. See DE-210; DE-219. Defendants argued that the Court "should have the benefit of defendants' views on the admissibility of evidence before making evidentiary rulings that will affect trial." DE-210:3. This was "particularly" so in "that the government may not understand the defendants' theory of defense (especially at this early stage in discovery), or given the government's traditionally narrow view of its Brady obligations." *Id.* (emphasis added). As the Supreme Court

¹ An evidentiary hearing is particularly appropriate given government resistance of efforts to obtain more infor-

mation regarding payments to journalists via the Freedom of Information Act.

stated in *United States v. Dennis*, 384 U.S. 855, 875 (1966), "The determination of what may be useful to the defense can properly and effectively be made only by an advocate." Thus, the defendants argued that "counsel should be heard as to what is relevant." DE-219.

Important decisions concerning discoverability and admissibility of classified information were made at the ex parte, in camera Section 4 proceeding held on May 26, 1999. Subsequent media revelations suggest that helpful information was suppressed due to the government's onesided presentation and at trial, and only a few of numerous intercepted high frequency messages relevant to the case were turned over to the defense. Government actions to secure the conviction in this case, including discovery violations and the unfairly prejudicial use of bias promoted by the government violated the defendant's right to due process of law and a fundamentally fair trial. Section 2255 provides for "an independent and collateral inquiry into the validity of the conviction." *United States v. Hayman*, 342 U.S. 205, 222 (1952).

III. The Movant's Right to an Evidentiary Hearing and Reasonable Discovery.

In granting the right to an evidentiary hearing, 28 U.S.C. § 2255 states that "[u]nless the motion and the files and records of the case conclusively show that the prisoner is entitled to no relief, the court shall [upon notice to the government] grant a prompt hearing thereon, determine the issues and make findings of fact and conclusions of law with respect thereto." 28 U.S.C. § 2255. See Advisory Committee Note, Rule 8, Rules Governing § 2255 Proceedings (incorporating *Townsend v. Sain*, 372 U.S. 293, 312 (1963), whereby evidentiary hearing must be held if alleged facts that, if true, would warrant relief. Proof of facts alleged is not required for entitlement to a hearing); *Aron v. United States*, 291 F.3d 708, 715 n.6 (11th Cir. 2002) ("need only allege--not prove" facially valid claim; "If the [movant's] allegations are not affirmatively contradicted by the record and the claims are not patently frivolous, the district court is required to hold an evidentiary hearing. It is in such a hearing that the [movant] must offer proof"); *Fontaine v. United States*, 411 U.S. 213, 215, 93 S.Ct. 1461, 1463 (1973) (relying upon § 2255's language to reverse summary dismissal and remanding for hearing where record did not "'conclusively show' that under no circumstances could the petitioner establish facts warranting relief under § 2255").

As a result, a hearing is generally required if the motion presents a colorable claim that arises from matters outside the record. See *United States v. Magini*, 973 F.2d 261, 264 (4th Cir. 1992) (hearing is necessary "where material facts are in dispute involving inconsistencies beyond the record"); *Shah v. United States*, 878 F.2d 1156, 1158 (9th Cir. 1989) (need for evidentiary hearing focuses on whether motion is "based on alleged occurrences outside the record").

It is settled law that resolution of factual disputes on which the merits of a claim hinge must be resolved by

hearing. *United States v. Jolly*, 252 Fed.Appx. 669 (5th Cir. 2003). A hearing is required if the motion presents a colorable claim that arises from matters outside the record. See *United States v. Magini*, 973 F.2d 261, 264 (4th Cir. 1992) (hearing is necessary "where material facts are in dispute involving inconsistencies beyond the record"); *Shah v. United States*, 878 F.2d 1156, 1158 (9th Cir. 1989) (need for evidentiary hearing focuses on whether motion is "based on alleged occurrences outside the record"). See *Gallego v. United States*, 174 F.3d 1196, 1198 (11th Cir. 1999) (movant's assertions, even where not bolstered by defense counsel, require a § 2255 evidentiary hearing so that credibility determinations can be made). Merely assuming the affidavit of trial counsel to be false is improper. *Harris v. Dugger*, 874 F. 2d 756, 761 n.4 (11th Cir. 1989) (absent evidence to the contrary, "we do not, and cannot, second guess the credibility" of trial counsel's statements regarding the representation.); cf. *United States v. Espinosa-Hernandez*, 918 F.2d 911 (11th Cir. 1991) (providing for right of discovery as to motion for new trial based on presentation of false evidence relating to informant and agent misconduct).

Denial of access to fundamental underlying historical records, such as the CIPA evidence in this case, that permit the movant to conclusively establish his claim is reversible error. See *Hansen v. United States*, 956 F.2d 245, 248 (11th Cir. 1992) (reversing denial of post-conviction movant's request for access to "original sound tapes of the sentencing proceeding"). Where the movant has made a showing that the records are necessary to the resolution of an issue or issues he has presented in a non-frivolous pending collateral attack, there is plainly good cause for discovery. *Id.*) "We agree with the Seventh Circuit that prisoners have a right of access to the court files of their underlying criminal proceeding." (citing *Rush v. United States*, 559 F.2d 455, 459-60 (7th Cir.1977)). Thus, the Third Circuit has held that mere doubt as to whether a tape will show alteration is not a basis to excuse counsel's failure to undertake a forensic examination of an undercover recording. *United States v. Baynes*, 687 F.2d 659 (3d Cir.1982) (granting relief under § 2255 based on failure to obtain scientific examination of contested audiotape; "mere possibility that investigation of the exemplar might ... have produced nothing of consequence for the defense cannot serve as a justification for the failure to perform such an investigation in the first place").

While the grant or denial of a request for discovery in collateral proceedings generally is discretionary, *Bracy v. Gramley*, 520 U.S. 899, 909, 117 S.Ct. 1793, 1799 (1997), an abuse of discretion is shown where a petitioner demonstrates good cause for the discovery request. *Arthur v. Allen*, 459 F.3d 1310, 1310-11 (11th Cir. 2006) ("Good cause is demonstrated 'where specific allegations ... show reason to believe that the petitioner may, if the facts are fully developed, be able to demonstrate that he ... is entitled to relief.'" (quoting *Bracy*, 520 U.S. at 908-09; *Harris v. Nelson*, 394 U.S. 286, 300 (1969))). Similarly, the Fifth Circuit has held that although it is generally within a district court's discretion to grant or deny discovery requests in habeas proceedings, a court's denial of discovery is an abuse of discretion if discovery is "indispensable to a fair, rounded, development of the material facts." *East v. Scott*, 55 F.3d 996, 1001 (5th Cir.1995)

(quoting *Townsend v. Sain*, 372 U.S. 293, 322, 83 S.Ct. 745, 762 (1963)); accord *Toney v. Gammon*, 79 F.3d 693, 700 (8th Cir. 1996) (recognizing that district court must allow discovery where petitioner's specific allegations, if developed, provide reason to believe that the petitioner may be entitled to relief). Application of these standards in this case establishes the need for discovery.

CONCLUSION

For the reasons expressed herein and stated in the motion under 28 U.S.C. § 2255, Antonio Guerrero prays that the Court will grant him relief from his convictions and sentence in this case.

Respectfully submitted,
/s/ Leonard I. Weinglass
LEONARD I. WEINGLASS, ESQ.
Attorney for Movant
6 W. 20th Street, Suite 10A
New York, New York 10011
Telephone No. (212) 807-8646
Facsimile No. (212) 242-2120
weinlen@earthlink.net
/s/ John E. Bergendahl
JOHN E. BERGENDAHL, ESQ.
Attorney for Movant
25 Southeast 2nd Avenue, Suite 1105
Miami, Florida 33131
Telephone No. (305) 536-2168
Facsimile No. (305) 536-2170
lojeb@bellsouth.net

CERTIFICATE OF SERVICE

I HEREBY certify that on March 5, 2011 , I electronically filed the foregoing document with the Clerk of the Court using CM/ECF.
/s/ John E. Bergendahl
John E. Bergendahl, Esq.

The Affidavit of Gerardo Hernández

UNITED STATES DISTRICT COURT
SOUTHERN DISTRICT OF FLORIDA

CASE NO. 10-21957-Civ-LENARD
Criminal Case No. 98-721-Cr-LENARD

GERARDO HERNANDEZ,
Movant,
AFFIDAVIT OF GERARDO HERNANDEZ
v.
UNITED STATES,
Respondent_____

I, Gerardo Hernandez, declare under penalty of perjury as follows:

1. I am the above-named Movant and make this affidavit in support of the motion to vacate, set aside or correct judgement and sentence under 28 U.S.C. 2255, filed on June 14, 2010.

2. At trial I was represented by Paul A. McKenna, a court appointed attorney practicing in Miami, Florida. I had not previously met him. I can't recall if Mr. McKenna and I ever had a conversation prior to trial about severance.

3. What I do recall is that he never explained to me that it would be possible to have a separate trial on Count III at which time I would have the right to testify on my own behalf on the conspiracy to murder charge free of the prejudice to other charges, and to my co-defendants. Had I known that, I would have insisted on exercising my right to testify in my defense in the conspiracy to murder trial to show how wrong the prosecution's interpretations of its evidence were, and provide the jury with the truth.

4. Nor did Mr. McKenna explain to me that at a separate trial, I could secure the testimony of one or more of my co-defendants without their having to choose between incriminating themselves or refusing to give relevant evidence at my trial on the conspiracy to murder charge.

5. What I never understood, because it was never explained to me until now, that under United States law, I could have requested a separate trial on the conspiracy to murder charge alone in order to testify and present evidence pertinent to that count. I had no prior experience in the US court system and was unaware that a severance would have allowed for such presentation. Had I known that, I would have insisted that my lawyer make every effort to secure a separate trial on that count. If Count III were severed and separately tried I would have testified to establish my innocence.

6. Had I known that I could have had a separate trial on Count III, I would have testified at my trial on that count, in essence, as follows:

A. Prior to the events of February 24, 1996, and up to the present time, I knew and know nothing about any alleged plan to shoot down aircraft of the Brothers to the Rescue.

B. None of the actions that I did take in advance of February 24th, 1996, were intended to be part of any such alleged plan, nor was I aware that any of my actions would contribute to any such alleged plan, if it existed.

C. As I knew nothing about any alleged plan to shoot down any aircraft, still less did I intend to contribute to or have any knowledge of, any alleged plan that would cause any aircraft to be shot down in international airspace or in the territorial and maritime jurisdiction of the United States, as alleged in Count III of the indictment.

D. During the time I was on vacation in Cuba from early November 1995 until my return to Miami on the 26th of January, 1996, I received no information from any source about any alleged plan to shoot down aircraft nor any attempt to threaten, warn or militarily confront them but I did know from public statements by the Cuban Government that it would not tolerate new violations of the Cuban sovereignty by BTTR aircrafts, as those which took place on January 9th and 13th, 1996.

E. I would testify that any reference or notation I might have made on a budgetary report that I had received funds "at Headquarters" or "MX" should not be read, as suggested by the Government, that I was ever present at a meeting at the command center.

F. I would have explained to the jury that because I was a covert agent, I was strictly prohibited from entering any establishment connected to the clandestine services, as that could reveal my real job and jeopardize my mission. This was true, even in Cuba, where we knew the United States had counter-intelligence agents.

G. I would have also testified that I was instructed about a plan entitled "Operation Venecia" which was designed to "neutralize the counterrevolutionary actions of BTTR," developed by the Directorate of Intelligence in early December of 1995. See Appendix B attached to the 2255 Memorandum. Its purpose was to "call attention of the national and international public opinion" to the activities of BTTR in violating Cuban sovereignty and internation-

al law by having German (Roque) return to Cuba and make a public denunciation of BTTR.

H. I was instructed to work on assuring his return “at the end of February or beginning of March 1996.”

I. I would have explained that at no time ever, neither during my stay in Cuba nor before, nor after it, was there any mention of any plan to shoot down BTTR aircraft anywhere nor any other form of communication that led me to believe or suspect the existence of such a plan.

At no time did anyone express to me any concern about the activities of BTTR while flying in international airspace. However, there was concern about BTTR’s public announcements that it intended to continue to conduct operations in Cuban airspace in violation of Cuban sovereignty.

J. Had I been given an opportunity to testify, I would have explained to the jury that during my months away from Miami, my work was taken over by another agent, A-4 (known to me only as A-4 or Miguel. I do not know his actual name.). He moved into my apartment in North Miami and I gave him my decoding disk which was imprinted with a program that permitted the user to decode messages to and from Cuba.

We each had our own laptops. I took mine with me when I returned to Cuba. While these laptops, standing alone, could not send and receive messages, they had the capacity to turn a series of numbers that had been received on a high frequency radio and fed into them, into a coherent message, but only with the aid of a floppy disk that contained a decoding program. There was just a single floppy disk in the apartment and I left it with A-4 when I went on vacation.

K. When I returned to my apartment in North Miami, toward the end of January, 1996, A-4 remained and continued to use the decoding disk. As a Major, he outranked me since I was only a lieutenant. For the several months before he left, he had the disk and was sending and receiving messages. The messages were sent in a code that was common to both of us but only A-4 had the capability to decode the messages through the use of the disk at that time. Although I had access to the disk it remained principally in his possession. It wasn’t until early March 1996 that A-4 was directed to turn over the decoding program to me.

L. I do not recall ever receiving a message referencing Operation Escorpion. Given the opportunity, I would have testified that I did not write or send the message of February 12, 1996 which was labelled DG104 at trial and which was directed to “Iselin” advising that no agent should fly on BTTR aircraft during the weekend of February 24-27, 1996. I never referred to that agent by that name, but rather used his other code name, “Castor”, as shown by many other reports in the evidence. (During the trial the Government contended that “Castor” was Rene Gonzalez). I do not know why my name was added to that document as a signatory. Among the hundreds of

reports that were part of the seized documentary materials, this one, to the best of my recollection, was the only one allegedly signed by two officers.

M. I would have wanted to tell the jury that given what I did know about the long history of provocations by BTTR, and how they had been responded to date, any deliberate confrontation outside Cuban territorial airspace was simply something I could not have imagined, in part because I knew the lengths to which the Cuban authorities had gone to avoid any action that might provoke a military response from the United States and its terrible consequences. The idea that Cuba would elaborate a plan to confront those planes on international waters was to me –and still is- absurd and irrational.

N. I would have explained that there was no reasonable basis to believe that either Roque or Castor had the possibility of flying with BTTR that weekend. Roque could not have flown with BTTR that week-end as he would have already been on his way back to Cuba by then, while Castor had not flown with BTTR in over a year, and was no longer listed as a BTTR pilot.

O. In any event, I would have provided the jury with the facts that would have contradicted the prosecutor’s argument that I somehow signalled Havana that neither one would be flying and that this action enabled the shoot down to occur. At a severed trial on Count III, I would have testified that I had never written or communicated in any manner that Roque and Castor would not be flying that weekend, or that they had been warned not to.

P. Operation Venecia was a major effort by the Directorate of Intelligence to denounce the BTTR organization both domestically and internationally for their unlawful violations of Cuban sovereignty with the intention of bringing about a halt to their continuing violation of Cuban airspace. Had I been able to testify, I would have explained that that project involved much more than the mere return of an agent (Roque) to Cuba, as portrayed at trial.

My assignment to work in extricating him from Miami was complicated. Roque was a Cuban MIG pilot who defected from Cuba to the United States. He was immediately acclaimed as a hero in Miami. A book he wrote about his exploits was published by the Cuban American National Foundation and distributed widely. He was sought after by community groups and organizations in Miami as a speaker.

He was therefore a public figure. He was also a married man whose disappearance would be noticed immediately. Moreover, we suspected he might have already come under counter-intelligence surveillance. Working with him, meeting him and arranging his return, exposed me and others to detection. Extricating him from Miami and returning him to Cuba demanded a considerable effort, requiring me to focus my attention and resources to the utmost in order to assure his successful departure and travel through a third country. I was also given risky last minute assignments, such as video-recording him leaving the CANF offices in Miami.

Q. Roque's return to Cuba and press conference achieved significant results. He released the names and phone numbers of the FBI agents he encountered, as well as photographs and other materials that demonstrated his deep involvement in the Miami community and civic organizations. But most important were his revelations regarding the criminal nature of the BTTR and its plans to carry out terrorist activities against the Cuban people. These revelations were, of course, overshadowed by the tragic events of February 24.

AA. The intercepted high frequency messages, introduced at trial, revealed that I was recognized and received special commendation from headquarters for my work on Operation Venecia, an operation which was considered successful and received special attention from the Commander in Chief who met twice with Roque. At no time was I given such commendation for Operation Escorpion.

BB. Much was made of my having responded to the commendation by referring to our work as having "ended successfully" which was interpreted as if I was writing about the shoot down rather than Operation Venecia. Nothing could be further from the truth. As I mentioned, it is very clear from the specific wording and context that I was being recognized for my work in Operation Venecia.

CC. I also wanted to testify to correct the misinterpretation of the language in that commendation that spoke of my work in dealing with the "provocations carried out by the government of the United States this past February 24," as if that was a reference to the alleged plan to shoot down BTTR aircrafts. In fact, it was a reference to my efforts in the aftermath of the shoot down to determine on that day, and for a few days thereafter, whether the public clamour in Miami for a possible attack on Cuba, as well as the provocative public statements from some within the U.S. Government, signalled a real threat against my country

DD. Immediately after the events of February 24, I worked for several days, practically without sleep, collecting information, monitoring TV, listening to the radio and reading many newspapers. Fortunately, the United States did not respond militarily, but I was recognized for having helped determine if a potentially dangerous situation was unfolding.

EE. Finally, the government distorted the reasons for my promotion to Captain on June 6th. 1996, arguing that my alleged work on the shoot down earned me my promotion. Had I been able to testify, I could have explained that in fact, by that time, I had been in grade as a lieutenant for four years, and was promoted on the anniversary date of the founding of the Ministry of the Interior, together with all other lieutenants who had served for four years without blemish, including Nilo Hernandez, a co-defendant who had nothing to do with Escorpion but who had also served four years. In Cuba it is the period of service that qualifies one for promotion and I received my promotion on that basis alone.

I recognize that testifying at trial would mean also submitting myself to cross examination. Given my innocence of the charges in Count III, I would have been entirely willing to do so at a separate trial on those charges.

I came to Florida in service to my country, unarmed, to contribute to end violence against my people and therefore to save lives. That I would be charged with a conspiracy to murder was the furthest thing from my thinking and reality. It is my hope that this writing assists the Court in its efforts to find the truth and restore justice.

Pursuant to the oath requirements of 28 U.S.C. § 1746, I have made the above affidavit, swearing to its truth under penalties of perjury this 16th day of March, 2011.

Gerardo Hernandez

Jimmy Carter: "Release the Cuban Five"

Jimmy Carter, USA:s president 1977-1980, besökte Kuba i slutet av mars 2011. Han samtalade med Kubas president Raúl Castro, med den kubanska nationalförsamlingens talman Ricardo Alarcón och med Fidel Castro; som Carter benämnde som sin "gamle vän". Han träffade också kubaner som är motståndare

till den kubanska revolutionen. Och han träffade dessutom anhöriga till De Fem.

Carter underströk i samband med presskonferenser och intervjuer att han hoppades på att USA:s ekonomiska blockad mot Kuba upphävs och att normala förbindelser mellan USA och Kuba upprättas.

Nedan ett utdrag ur ett intervjuvar, i vilket han berörde fallet med de i USA fängslade terroristavslöjarna. Carter uttrycker sin förhoppning att De Fem inom en snar framtid ska släppas och få möjlighet att komma hem till Kuba.

I believe that there is no reason to keep the Cuban Five imprisoned, there were doubts in the U.S. courts and also among human rights organizations in the world. Now, they have been in prison 12 years and I hope that in the near future they will be released to return home.

I also have had a chance to meet with the parents of the so-called Cuban Five, with two of the mothers and also with three of the wives, and I expressed my feelings to them, and I hope that in the future they will be released, according to U.S. law.

- Jimmy Carter

Skådespelare och artister från USA tackar Jimmy Carter för hans stöd till De Fem

(LOS ANGELES - April 11, 2011) After hearing former President Carter call for the release of the Cuban 5, **twenty U.S. Actors and Artists United for the Freedom of the Cuban 5** sent a letter thanking him for demanding their release and for improved relations with Cuba. "I believe that there is no

reason to keep the Cuban 5 imprisoned, there were doubts in the U.S. courts and also among human rights organizations in the world. Now, they have been in prison 12 years and I hope that in the near future they will be released to return home."

- Former President **Jimmy Carter**.

The actors and artists who signed on to the letter include: Edward Asner, Co-Chair, Danny Glover, Co-Chair, Jackson Browne, James Cromwell, Mike Farrell, Richard Foos, Elliott Gould, Chrissie Hynde,

Graham Nash, Bonnie Raitt, Susan Sarandon, Pete Seeger, Martin Sheen, Betty & Stanley K. Sheinbaum, Andy Spahn, Oliver Stone, Esai Morales, Francisco Letelier and Haskell Wexler.

Carter, invited by Cuban President Raul Castro, on behalf of The Carter Center, is the first US President in 50 years to set foot on Cuban soil. He ended his three-day trip on March 30th by also calling to remove Cuba from the U.S. State Department's list of state sponsors of terrorism, to lift the US blockade now having been imposed on Cuba for half a century, and to remove all restrictions imposed on its citizens regarding travel to Cuba. To watch the Press Conference visit www.thecuban5.org

"Typically, President Carter moves forward with courage. Just as typically, he will be criticized by those who lack it." - Mike Farrell

The Cuban 5 are Gerardo Hernandez Nordelo, Antonio Guerrero Rodriguez, Fernando Gonzalez Llort, Ramon Labanino Salazar, and Rene Gonzalez Sehwerert, serving over 12 years in US prisons for

simply trying to protect their country from terrorism.

The actors and artists also expressed their gratitude for Carter's visit and encouraged subsequent discussions with President Obama and Secretary of State Hillary Clinton.

"Your wisdom and courage in calling for the release of the Cuban 5 provides support for President Obama to correct this injustice and issue Executive Clemency for the Cuban 5 so they can return to their families." - Danny Glover, Co-Chair

And certainly, until their release, the US government should grant regular visas in a timely manner, to their family members to visit them.

Letter from U.S. Actors and artists sent to former President Carter

April 8, 2011

The Honorable Jimmy Carter

The Carter Center

One Copenhill

453 Freedom Parkway

Atlanta, GA 30307

Dear President Carter:

We, Actors and Artists United for the Freedom of the Cuban 5, want to extend our deepest gratitude for your recent visit to Cuba, as well as our support for your statements promoting improved relations between our countries.

Your call for the release of Gerardo Hernandez Nordelo, Antonio Guerrero Rodriguez, Fernando Gonzalez Llort, Ramon Labanino Salazar, and Rene Gonzalez Sehwerert, known as the Cuban 5, and your willingness to visit with their family members in Cuba mean a great deal to all involved. We strongly agree that there is no reason to keep these men, who were simply trying to protect their country from terrorism, imprisoned any longer.

And certainly, until their release, the US government should grant regular visas in a timely manner, to their family members to visit them.

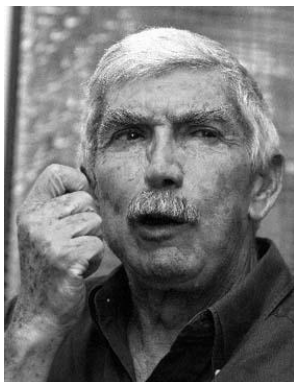
Your leadership honors the principles upon which our nation was founded. Your calls to remove Cuba

from the US State Department's list of state sponsors of terrorism, to lift the US blockade now having been imposed on Cuba for half a century, and to remove all restrictions imposed on its citizens regarding travel to Cuba (a position supported by 67% of Americans and Cuban Americans), are fair, just and appropriate.

Further, we enthusiastically support you in having subsequent discussions with President Obama and Secretary of State Hillary Clinton and hope you will call for urgent action on their part to make right this unjust situation. Again, we thank you and look forward to the possibility of improved relations and future visits to Cuba.

With respect,
Betty & Stanley K. Sheinbaum
Andy Spahn
Oliver Stone
Haskell Wexler
Martin Sheen
Edward Asner, Co-Chair
Danny Glover, Co-Chair
Jackson Browne
James Cromwell
Mike Farrell
Richard Foos
Elliott Gould
Chrissie Hynde
Francisco Letelier
Esai Morales
Graham Nash
Bonnie Raitt
Susan Sarandon
Pete Seeger

Posada Carriles friad i El Paso

Terroristen och massmördaren Luis Posada Carriles friades den 8 april 2011 av domstolen El Paso, Texas. Han var inte åtalad för sin terroristiska aktivitet, sina mord, sin bestialiska tortyrverksamhet eller sina bombsprängningar. Han var åtalad endast för att ha ljugit

inför USA:s myndigheter. Bland annat för att ha ljugit om sin centrala roll i samband med de terroristiska attentaten mot turistanläggningar på Kuba under 90-talet. Men inte för själva terrorhandlingarna. Åtalet handlade i huvudsak om lögnerna kring hur han tagit sig in i USA efter det att han i december 2004 släppts fri från fängelset i Panama.

Reaktionerna mot friandet blev starka och indignerade. Vi återger här det kubanska utrikesdepartementets uttalande.

Uttalande av Republiken Kubas ministerium för utrikes ärenden.

Eftermiddagen den 8 April 2011 avslutades den fars som inleddes för 13 veckor sedan i El Paso, Texas. Terroristen Luis Posada Carriles friades från det åtal som riktats mot honom i en process som handlat om ett migrationsärende.

För dem som är bekanta med den mörka historien bakom denne terrorist, hans band till olika på varandra följande USA-regeringar och till FBI och CIA, och hans smutsiga krig mot Kuba, kommer frisläppandet av honom som ytterligare ett bevis på det beskydd och det stöd som USA:s myndigheter traditionellt bestått honom med.

Sedan det ögonblick då han landsteg i Florida efter att, som passagerare på båten Satrina, ha hämtats från Isla Mujeres i Mexiko – vilket redan då det skedde fördömdes av vår överbefälhavare Fidel Castro – har Posada Carriles, som alltid, åtnjutit USA-myndigheternas beskydd.

Han har varit åtalad för att ha farit med osanning i en migrationsprocess – inte för att han är en terrorist. Detta är ett skriande hån mot det kubanska folket och alla familjer som drabbats av den sorg som hans terroristiska aktioner orsakat.

Det skamlösa domstolsutslaget i El Paso strider fullständigt med den officiella anti-terroristiska politik som USA:s regering påstår sig driva. En USA-politik som för övrigt till och med lett till militära interventioner och skördandet av tusentals människors liv.

USA:s regering är mycket väl medveten om Posada Carriles' roll i samband med sprängningen av passagerarplanet tillhörande Cubana de Aviación utanför Barbados 1976, och om hans inblandning i bombvågen 1997, som riktades mot turistanläggningar. Liksom om hans plan på att mörda Fidel Castro i Panama år 2000, vilket han också dömdes för i det landet.

USA:s regering har tillgång till alla bevis rörande Posadas brott, och många av bevisen presenterades också under rättegången i El Paso.

Det återstår att se om USA:s regering är kapabel till att antingen väcka ett nytt åtal mot Posada Carriles – ett åtal rörande hans terroristiska aktioner – eller att tillmötesgå begäran på utlämning till Venezuela – som framfördes av Venezuela för mer än fem år sedan. USA:s regering är formellt skyldig att beakta de internationella överenskommelser man bundit sig vid, och att beakta FN:s säkerhetsråds resolution 1373, från 2001; en resolution som faktiskt drevs fram av USA:s regering.

Det framstår som paradoxalt att samtidigt som Posada Carriles frikänns så sitter fem kubanska anti-terrorister orättfärdigt fängslade i USA för att samlat information om terroristernas aktiviteter. Terrorister med kubanskt ursprung vilka, så som Posada Carriles, spatserar fria och med straffrihet på Miamis gator.

Kuba hävdar att USA:s regering är huvudansvarig för att det förhåller sig på detta sätt, och kräver av USA:s regering att den efterlever sina åtaganden i kampen mot terrorism; utan hyckleri och dubbelmoral.

Havanna den 9 april 2011

Plattform för Kommittén Frige De Fem

Kommittén **Frige De Fem** är en sammanslutning som i Sverige, i samverkan med andra motsvarande sammanslutningar och enskilda världen över, vill verka för att rättvisa skipas i fallet med de i USA dömda och fängslade kubanerna *Antonio Guerrero Rodríguez, Fernando González Llort, Gerardo Hernández Nordelo, Ramón Labañino Salazar* och *René González Schwerert*.

De fem kubanerna dömdes i december 2001 till följande fängelsestraff:

Antonio Guerrero: Livstid plus 10 år

Fernando González: 19 år

Gerardo Hernández: Dubbel livstid plus 15 år

Ramón Labañino: Livstid plus 18 år

René González: 15år

Kommitténs absoluta ståndpunkt är att de fem ej erhöill en rättvis rättegång. Missförhållandena hade sin grund dels i att rättegången hölls i Miami, dels i uppteendeväckande begränsningar av de åtalades och deras advokaters möjligheter att bedriva ett effektivt försvar.

Därför är det Kommitténs mening att rättvisa i detta fall förutsätter att en ny rättegång kommer till stånd.

De fem kubanernas och deras försvarsadvokaters ståndpunkt är att samtliga fem är oskyldiga till de anklagelser som riktats mot dem.

Mot bakgrund av den tilltagande terroristiska aktiviteten under 1990-talet, organiserad av exilkubanska högerextrema grupper baserade i Miami, Florida, och riktade mot Kuba, arbetade de fem kubanerna med informationsinhämtning i syfte att i möjligaste mån motverka skadeverkningarna av de terroristiska gruppernas planer och aktivitet.

De fem använde sig aldrig av våld av något slag. De var aldrig beväpnade. De åsamkade aldrig någon skada på egendom. Och de begick aldrig någon handling som enligt USA:s lagar kunde rubriceras som spioneri.

Efter att ha arresterats i september 1998 dömdes de skyldiga på samtliga åtalpunkter i juni 2001, och i december samma år utmättes straffen; maximistraff på samtliga åtalpunkter.

Till grund för tre livstidsstraff (Antonio Guerrero, Gerardo Hernández och Ramón Labañino) låg anklagelsen om ”konspiration i syfte att begå spioneri”.

De fem hävdar att denna anklagelse saknar grund, liksom övriga åtalpunkter. Användandet av oriktiga identitetshandlingar etc. kan, i enlighet med lagstiftningen i USA, betraktas som nödvärn, om detta skett med syftet att förhindra grova brott. Åtalet mot Gerardo Hernández för ”deltagande i konspiration till mord”, utgående från nedskjutningen av två Cessna-plan tillhörande en organisation som ägnat sig åt upprepade kränkningar av kubanskt luftrum, stämplades av försvaret som absurt. Försvarets mening var att det för det första inte handlade om mord; för det andra att Hernández saknade varje inflytande på händelseförloppet.

Sammanfattningsvis är försvarets ståndpunkt att de fem kubanerna är offer för ett politiskt inspirerat justitiemord.

I maj 2005 offentliggjorde *FN:s arbetsgrupp för undersökning av godtyckliga fängslanden* ett utlåtande om fallet. Arbetsgruppens slutsats var att de fem inte erhöillit en rättvis behandling, och den uppmanade USA:s regering och myndigheter att agera så att hindren för skipande av rättvisa undanröjs.

Domarna och straffen som utmättes 2001 överklagades av försvaret; liksom valet av plats för rättegången och begränsningarna av försvarets arbetsmöjligheter under rättegången. Den 9 augusti 2005 förklarade appellationsdomstolen, med säte i Atlanta (The United States Court of Appeal for the Eleventh Circuit) att samtliga domar mot de fem som upphävda, och att en ny rättegång, i det fall åklagarna framhårdade med åtalen, måste hållas på annan ort än Miami. (”We ... REVERSE and REMAND for a retrial.”)

De i domarpanelen ingående tre domarna var eniga i sitt utslag.

Åklagarsidan krävde då att appellationsdomstolen skulle ompröva sitt beslut, med deltagande av tolv domare ("full panel").

En oenig appellationsdomstol meddelade den 9 augusti 2006 att den nu intagit en ståndpunkt på tvärs med den ståndpunkt som den hade uttalat exakt ett år tidigare. En ny rättegång på annan ort än Miami var inte längre nödvändig.

Mot detta beslut reserverade sig, i en 50-sidig energiskt argumenterande bilaga, domarna Stanley Birch och Phyllis Kravitch. (James Oakes, som tillsammans med Birch och Kravitch 2005 beslutat om en ny rättegång, deltog inte i tolvdomarepanelen.)

Kommittén **Frige De Fem** är av meningen att Birch's och Kravitch's argumentation för appellationsdomstolens ursprungliga dom från augusti 2005 är synnerligen övertygande.

Likaså att de förhållanden som inskränkte försvarets arbetsmöjligheter, och som påpekats av FN:s arbetsgrupp (bland annat möjlighet att ta del av bevismaterial, inkluderande sådant som beslagtogs från de åtalade) i sig utgör en grund för att en ny rättegång måste komma till stånd.

Kommittén **Frige De Fem** är också av meningen att behandlingen av de fem – innefattande långa perioder av isolering – varit uppenbart oacceptabel, och att det förhållandet att Adriana Pérez och Olga Salanueva förvägrats möjlighet att besöka sina makar, Gerardo Hernández respektive René González, inte kan betraktas som annat än grym trakassering.

Appellationsdomstolen i Atlanta slog den 4 juni 2008 fast att livstidsstraffen för "konspiration till spioneri" som drabbat Antonio Guerrero, Gerardo Hernández och Ramón Labañino måste ändras, eftersom de aldrig begått spioneri och aldrig varit i närheten av hemliga handlingar av något slag. Att USA:s nationella säkerhet aldrig påverkats av De Fem slogs fast av en rad höga militärer som vittnade under rättegången 2001. Livstidsstraffen framstår för varje fördomsfri betraktare som *en* aspekt av det mångfacetterade justitiemordet. Och ett av domaren Lenards bidrag till rättsskandalen.

Också Fernando Gonzáles 19-åriga straff bedömde appellationsdomstolen som felaktigt och för högt. Domstolen beslöt att den federala rätten i Miami måste ompröva straffsatserna. Dock menade man att Gerardo Hernández inte hade "något att vinna på en straffnedsättning", därför att han var dömd till ytterligare ett livstidsstraff. Det handlandade om åtalspunkten "konspiration till mord. Appellationsdomstolens resonemang har kritiserats hårt av försvaret, och framstår som särskilt märkligt mot bakgrund av att en av de tre domarna, Phyllis Kravitch, ville helt frikänna Hernández på denna punkt. Domaren Stanley Birch förefaller att ha delat Kravitch's uppfattning. Men han hukar bakom ett svårbegripligt formellt resonemang, och avslutar med att i sin kommentar uttrycka en stark förhoppning om att Högsta domstolen skall gå försvaret till mötes och ta sig an fallet.

Mot bakgrund av Birch's vädjan, Kravitch's yrkande på frikännande, Appellationsdomstolens eniga beslut 2005, reservationerna mot beslutet 2006 och den kritiska uppfattning som FN:s arbetsgrupp uttryckt, så kan det förefalla som en självklarhet att Högsta Domstolen skulle ta sig an fallet. De 15 juni 2009 kungjorde emellertid Högsta Domstolen, utan tillstymmelse till motivering, att den *inte* avsåg att behandla fallet.

Den 13 oktober sänkte Joan Lenard straffet för Antonio Guerrero till från livstid till 21 år och 10 månader. Uppseendeväckande var att åklagarsida inför förhandlingen yrkat på det *lägre* straffet 20 år!

De 8 december 2009 fick Ramón Labañino sitt livstidsstraff sänkt till 30 år, och Fernando sitt 19-åriga fängelsestraff till 17 år och 7 månader.

Kommittén **Frige De Fem** kräver, och vill på olika sätt verka för, att justitiemordet som drabbat Antonio Guerrero, Fernando González, Gerardo Hernández Ramón Labañino och René González upphävs till alla delar. De är oskyldiga, och det de faktiskt gjort har varit lovvärt och hedervärt.

Kommittén **Frige De Fem** kräver att USA:s regering omedelbart och villkorslöst friger de fem kubanska terroristbevakarna!

För information om fallet rörande de fem kubanska terroristavslöjarna, om den världsomspännande pågående kampen för rättvisans och anständighetens seger och om länkar till andra kanaler:

frigedefem.blogspot.com
(Kommittén Frige De Fem; **Sverige**)

www.svensk-kubanska.se
(Svensk-Kubanska Föreningen; **Sverige**)

www.miami5.de
(Komite zur Befreiung der fünf Kubaner; beim Netzwerk Cuba e. V.; **Tyskland**)

www.antiterroristas.cu
(Grupo de Trabajo contra el Terrorismo; Antiterrorist Working Group; **Kuba**)

www.freethefive.org
(National Committee to Free the Cuban Five; **USA**)

www.thecuban5.org
(International Committee for the Freedom of the Cuban Five; **Oakland, CA, USA**)

